

מוצאים

יד לאחים חיים בסרט [של עצמם] - אנחנו נרדמ...

מגזין מוצאים (המכללה למקרא) · למען חופש מכפייה דתית וקידום זהות משיחית · גיליון 3

17

אלוהים
התגלה אלינו
**בבשר
ודם**

32

משיבים
לטענות של
**יוסף
עצמון**
נגד ישוע
והברית
החדשה

8

**סתירות
מביכות**
בין התושב"ע
למדע

14

סיפורו של הרב
דניאל ציון

16

**ספר
חדש!**

תוכן עניינים

קוראים יקרים!

שוב הגיעה אותה שעה אהובה בה אנחנו מתרפקים בהנאה צרופה עם חיוך רחב על שפתינו בעודנו קוראים את הניסיונות הנואשים של מגזין "מחפשים" להילחם באמת. יש לציין, כי אנו נהנים מכתובת התשובות - אם אלו "הסתירות" שמיטב מוחות הרבנים הצליחו לגרד במשך אלפיים שנה, כנראה שהעבודה שלנו קלה משחשבנו (:

אז ברוכים השבים! לא יודעים מה אתכם, אבל שמנו לב לשלוש מגמות חדשות במגזין "מחפשים" מבית היוצר של יד-לאחים...

האבולוציה של המשיח ע"פ יד לאחים: בתחילה, ישוע לא היה ולא נברא; גיליון לאחר מכן הוא היה מכשף ומדיח; ובגיליון האחרון הפך ישוע לאחד מן הפרושים - אחד מן המניין! מי יודע, אולי בגיליון הבא שלהם יהפוך ישוע לבן-אלהים?..

הבלוף שבעל פה - ביד לאחים הבינו כי הכת הרבנית אינה נשענת אלא על מיתוס התורה שבעל-פה (אם משה לא קיבל מאלוהים "תורה שבעל-פה", אז אין צורך ברבנים, אם אין צורך ברבנים, אז... טוב כבר הבנתם); לפיכך, בכל מגזין הם מכוונים את מירב מאמציהם להגנה על אותו המיתוס. יש להודות כי הם עושים זאת בצורה עילגת למדי ומלאה בדיס-אינפורמציה וכשלים לוגיים אחרים.

המיחזור העבש - ישראל נחשבת למעצמת מיחזור ונראה כי יד לאחים אינם טוממים ידיהם בצלחת; בכל גיליון הם שבים וממחזרים את אותם טיעונים רדודים מגיליונות קודמים (כי אין להם שום דבר אחר להציע). כנראה שבכונתם לשבור מחדש את שיאי המיחזור של גינס, על ידי מיחזור טענות נגד הברית החדשה. שמירה על איכות הסביבה זה דבר מבורך, ולכן אנו מעודדים את חברי יד לאחים להפנות את משאביהם למיחזור נייר.

שלוש המגמות הללו אינן מותירות לנו ברירה, אלא לקבוע כי הם חיים בסרט. אך בכל זאת נמשיך להתפלל כי האל הטוב יפקח את עיניהם למציאות, ויפה שעה אחת קודם!

נ.ב. מצטערים מראש על הציניות המתפרצת מבין השורות - קשה לנו להתאפק לפעמים והכל ברוח טובה (:

אנו מקווים שתהיה לכם קריאה מהנה ומאתגרת!

יהדות VS. נצרות	3
אלוהים אחד	5
סתירות מביכות בין "התורה שבעל פה" לבין המציאות המדעית	8
ישוע והרבנים	10
מחושך לאור: סיפורו של הרב דניאל ציון	14
אמונה בבשר ודם	17
על עבודת האלילים בהלכה הרבנית	19
לא סופר את אמה: על כבוד להורים ומעמד האישה	23
לאחרונה נדמה כי יד לאחים עברו לתחום המחזור	24
הוכחות בתנ"ך לתושב"ע!?	26
10 ראיות לכך שמקורה של התושב"ע אינו שמימי ואינו מסיני	29
אין גבול לצביעות	30
16 טענות מופרכות של יוסף עצמון	32
אוהב אתכם בשם הצלב	39
שמע ישראל	40
תקומת המתים מקבריהם	41
חפשו "ישוע" בפייסבוק	43
מי כת?	44
חידת הכיפה	46
קומיקס	47

אחד הסרטים בתוכם חיים חברי יד-לאחים הוא סרט
אקשן בו מתנהלת מלחמת דתות בין היהדות
לבין הנצרות. אבל מה אם נגיד לכם שלא
"היהדות" ולא "הנצרות" מובילות
אותנו לאלוהים? מה אם נגיד
לכם שאין ביכולתה של
אף דת להביא אותנו
לידי ריצוי מול
אלוהים?

כל זאת לומר, שהבעיה היא לא בדת, בארגון, בתנועה או
בזרם כלשהם. הבעיה היא בלב האדם האנושי.

אי אפשר להאשים את אלוהים על התנהגותם הטיפשית
של אנשים דתיים, הרי בדיוק בגלל זה אלוהים הזהיר
מראש וציווה שלא לשאת את שמו לשווא. לא לעשות
דברים בשמו.

אבל ללא ספק, כולנו מעמידים בסטנדרטים גבוהים יותר
את אלו המתיימרים לייצג את אלוהים. ולכן, אנחנו בוחנים
את פירותיה של הדת בזכוכית מגדלת, ומייחסים אותם
לאלוהים: המוות והמלחמות בשם הדת, השנאה, הגאווה
וההתנשאות הדתית, השפיטה והצביעות, השחיתות
והכפייה הדתית, כל אלו מושלכים אוטומטית על אלוהים
עצמו. רבים הם שמפנים עורך לדת ולכן אוטומטית גם
מפנים עורך לאלוהים. אבל ברצוננו לאתגר אתכם שלא
רק שאלוהים הוא לא דתי, אלא שדת, כל דת, נוגדת את
המסר של אלוהים.

האם אלוהים זועם עלינו כאשר בשבת אנו נכנסים לחדר
ומדליקים את תנור החימום והאור? או קורעים נייר טואלט
כשאנחנו בשירותים? האם לאלוהים באמת משנה אם
אנחנו אוכלים עוגת גבינה אחרי השניצל היוניא? מה לגבי
צבע בגדינו, האם באמת אלוהים דורש מאיתנו להיות
לבושים שחור ולבן בלבד כל ימי-חיינו? האם אלוהים
ינקום, יעניש וישנא אותנו אם לא נדליק נרות חנוכה?

או שאולי כל ההלכות והמצוות הללו שבני אדם ממציאים
נועדו לזרוע פחד, וזאת על מנת לייצר תלות בהם ובכך
לשמר לידיהם את הכוח והשליטה, בשם אלוהים? אתם
מבינים, אם אדם כלשהו שכנע אותי שאלוהים יכעס עלי
אם אלך ללא חתיכת בד על הראש, אז אני מפתח בו תלות,
כי הוא זה שצריך ללמד אותי איזה סוג של בד, באיזה צורה
ובאיזה צבע צריכה להיות חתיכת הבד שעל ראשי, כמה
צעדים מותר לי ללכת בלעדיה, וכיוצא בזה. זאת אומרת
שיש לו שליטה עלי, יש לו כוח עלי. הכוח הזה הוא כמו סם
ממכר, במיוחד עבור השולט אבל גם עבור הנשלט, ולכן,
נאמר שדת היא אופיום להמונים. וזו היא בדיוק הכוונה
בנשיאת שם אלוהים לשווא.

אם האלוהים שברא אותנו ואת כל הקיים ביקום הוא
כה גדול וכה חזק, זה שהמציא את חוק הקינמאטיקה,

חישבו על זה - האם כדי לדעת את אלוהים עלינו
להתלבש בצורה כלשהי, לגדל זקן או לאכול ולא
לאכול מאכלים כלשהם? האם אלוהים מצפה מאיתנו
להתהלך עם חתיכות בד עגולות על הראש או ללפף
רצועות עור של חיה מתה על הזרוע כל בוקר על מנת
לרצות אותו?

הידעתם שהמושג "כשרות", המושג "רבנים" והמושג
"תורה שבעל פה" לא מופיעים בתנ"ך אף לא פעם אחת?
הידעתם ש"משה רבינו" בכלל לא היה רב. שהנביא ישעיהו
לא הלך לבית כנסת, שלנחו לא היה על הספינה כיור
לנטילת ידיים, שדוד המלך לא נישק מזוזות בארמון שלו,
שאברהם אבינו כן בישל בשר בחלב (בראשית י"ח:ח),
ושרחל לא הדליקה נרות בערב שבת?

אבל אתם מבינים; התרגלנו לחבר בין שני הרעיונות הללו,
התרגלנו שאלוהים, משמע דת.

קתולים עינו יהודים באינקוויזיציות, מוסלמים עורפים ראשם
של נוצרים, יהודים שחטו וחסלו סאלוקים, הינדים נלחמו
בבודהיסטים, והדוגמאות של בני אדם הרוצחים ומתאכזרים
אחד כלפי השני בשם אלוהים, לצערנו, ארוכות מלהכיל.
זו היא גם הסיבה לפיה רבים מציעים כי העולם היה מקום
טוב יותר לחיות בו, אם לא היו בו דתות. האמת היא,
שאנחנו מסכימים וחושבים שכנראה גם אלוהים מסכים,
הרי אלוהים מעולם לא ביקש שייצרו עבורו דתות. אבל
בואו נודה, שורש הבעיה זה לא דתות, הרי גם אנשים שלא
מאמינים באלוהים רוצחים ורצחו מאות מיליוני בני אדם.
אף אחד לא באמת יודע במה בדיוק היטלר כן האמין, אבל
הסופר מקס דומארוס מציין כי בשנת 1937 היטלר הכריז
כי הוא לא מאמין באלוהים של היהודים והנוצרים. הסופר
אלן בולוק הוסיף כי היטלר הבטיח שברגע שהמלחמה
תסתיים, הוא ישמיד את הנצרות ויחסל את ההשפעה שלה
באירופה. סטלין שגרם לרציחתם של עשרים עד ארבעים
מיליוני בני אדם, כבר בנערותו הכריז על עצמו. פול פוט
שהוציא להורג מיליוני קמבודים היה גם הוא אתאיסט
מוצהר. הקומוניסט הסיני מאו צ'ה טונג שהביא למותם של
עשרות מיליוני סינים היה גם הוא אתאיסט. זאת אומרת
שבמאה העשרים, מאות מיליוני בני אדם נרצחו על ידי
גומרים אתאיסטים, ולא רק בשם דתות.

דת VS אמונה

י"ד עיקרים

1	הדת מרכזת את מאמציה לטובת חיפוש האלהים; לפי האמונה, אלהים הוא המחפש והמאתר את האדם.
2	במרכז הדת עומדת ההלכה האין-סופית שנערכה בידי כוהני הדת; במרכז האמונה עומד הקשר עם אלהים חיים, דרך המתווך ישוע המשיח.
3	לפי הדת, האמונה נובעת מן המעשים; לפי האמונה, המעשים נובעים מאמונה.
4	הדת חותרת לממסדיות וליחסי גומלין מקסימליים עם העולם; האמונה היא אנטי ממסדית ומנוגדת לרוח העולם הזה.
5	קיומה של הדת עולה כסף רב; האמונה ניתנת בחינם ואינה צריכה בתחזוקה כספית.
6	הדת נשענת על זרועות כוהניה ורבניה; האמונה מעודדת לחיי קהילה התלויים ברוח הקודש ונשענים על זרוע ה'.
7	בדת, מכוונים המעשים לטקסיה וסמליה של הדת עצמה; באמונה האמתית, המעשים מכוונים כלפי אלהים והזולת.
8	הדת נשענת על תורת אנשים; האמונה נשענת על דבר אלהים.
9	הדת מקדשת את החיים ואת המתים; האמונה מקדשת את החיים.
10	בדת, חיים בכפיפה אחת אין ספור "משיחים"; האמונה נשענת על משיח אחד בלבד.
11	דת ניתן ללמוד, לחקות ולהעביר לדור הבא על ידי חינוך לציות; האמונה האמתית באה מאת האלהים ואינה ניתנת להעברה מאדם לאדם.
12	הדת שמה את מלוא כובד משקל הישועה על מאמץ אנושי; האמונה נשענת על חסדו של אלהים ועל פועלו של המשיח.
13	הדת היא פרטיקולרית וסולדת ממושגי החטא והאמת; האמונה דוגלת באמת מוחלטת ואוניברסלית ונקודת המוצא שלה היא חטא האדם, חסד אלהים ואמת המשיחיים.
14	הדת מתיימרת להבטיח אך אינה מסוגלת לקיים; האמונה אומרת כי נאמן האלהים שהבטיח והוא שיקיים.

את מבנה הכרומוזום ואת תהליך הפוטוסינתזה, אם הוא באמת נמצא מעל לכל אולגור, ראש ממשלה או מלך אנושי, האם זה לא מגוכח להסיק שהוא באמת יוטרד מ-3000 הלכות על איך לנטוע קישואים, אותם הוא אפילו לא ציווה? בתנ"ך, בספר ישעיהו, פרק כ"ט, אלוהים מתאכזב מעם ישראל בדיוק מהסיבה הזאת, כי הם חושבים שדרך המסורות של המנהיגים הדתיים שלהם הם יוכלו להגיע אליו, שימו לב לדבריו של הנביא: "הָעַם הַזֶּה בְּפִיו וּבְשִׁפְתָיו כְּבָדוּנִי וְלִבּוֹ רַחַק מִסָּנִי וְהֵי יִרְאַתָּם אֹתִי מִצְוֹת אֲנֹשִׁים מְלַפְדָּה." אלוהים טוען כי ליבו של עם ישראל רחוק ממנו, וכי הכבוד של העם אליו הוא מזויף, כי מבוסס על הלכות שהמציאו בני אדם. בני אדם ממציאים הלכות, הלכות מיצרות מסורות, ומסורות מיצרות דתות. מי שישקיע ויעשה השוואה בין ההלכות של כל הדתות בוודאי יופתע לגלות עד כמה הן דומות אחת לשנייה. כולן מתרכזות באותם החוקים; הלכות חיצוניות: כגון איך להתלבש, לאיזה כיוון להתפלל ובאיזו תנוחה, מה מותר ומה אסור לאכול, כמה, איך, מתי ואיפה. כל זאת, במחשבה שככה אפשר להגיע אל אלוהים. הבעיה היא שכל ההלכות החיצוניות הללו, ממש לא משנות או משפיעות לטובה על הלב שלנו בפנים.

כמו הנביא ישעיהו, גם בברית החדשה, השליח שאול כותב:

"אֵל יְבוֹז הָאוֹכֵל לֶזֶה שְׂאִינוֹ אוֹכֵל, וְזֶה שְׂאִינוֹ אוֹכֵל אֵל יַחְרֹץ מִשְׁפַּט עַל הָאוֹכֵל... כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים אֵינָה אֹכִילָה וְנִשְׁתִּיהָ, אֲלָא צְדָק וְשָׁלוֹם וְשִׂמְחָה"

מתוך אגרת שאול אל הרומים פרק י"ד

נכון, כיום בקרב רוב הישראלים הברית החדשה נחשבת ל"יצירה נוצרית", אבל האמת היא שמדובר בחבורה של יהודים שחיו בארץ ישראל בתקופת בית שני. הנצרות, בכלל קמה מאות שנים לאחר מכן. אותה חבורת תלמידים קטנה, יחד עם המורה הרוחני שלה, ישוע, איתגרה את המחשבה כי בעזרת הלכות ומעשים חיצוניים ניתן לגלות או לרצות את אלוהים, מה שכמובן גרם לכך שמתנגדיהם; הרבנים שהנהיגו את הדת בישראל; דחו אותם, הסיטו והדיחו את קהל ישראל כנגדם. אבל ממש כמו הנביא ישעיהו ושאר נביאי התנ"ך, גם הם לא הרפו. המסר שלהם היווה משב של רוח רעננה במפרסיו של כל מי שנמאס לו מהכפייה הדתית באותה התקופה, כפייה שקיימת עד עצם היום הזה.

המשיח ישוע הטיף רבות על כך שדתות לא מובילות אל אלוהים. ישוע ותלמידיו סחפו אחריהם לא רק אלפי יהודים אלא גם רבבות של גויים. המסר של ישוע שינה להם את החיים. ישוע לא היה עוד איזה רב שהמציא הלכות שחייבים לשמור כדי לזכות בנקודות אצל אלוהים. אלא, שישוע טען את ההיפך מכל מה שכל מנהיג דתי לפניו אי פעם טען. הוא לימד שאת אלוהים ניתן לעבוד אך ורק ברוח: "הָאֱלֹהִים הוּא רִיחַ וְהַעֹבְדִים אוֹתוֹ צְרִיכִים לְעֲבֹד בְּרוּחַ וּבְאֵמֶת" (יוחנן ד:כ"ד) ומה הפרי של עבודה רוחנית שכזאת? "פְּרִי הָרוּחַ הוּא אֲהָבָה, שִׂמְחָה, שְׁלוֹם, אֲרֶךְ רוּחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמֹת, עֲנוּהָ, רִסּוֹן עֲצֻמִּי."

מעניין לציין שהיהדות העתיקה בתקופת המקרא שונה בתכליתה מזו של היום. בשנת 2015 נחשף התיעוד הקדום ביותר על היהודים שגלו לבבל עם חורבן בית המקדש. כך כותב החוקר ד"ר פינקל: "זהות היהודית שלהם הייתה בתוכם. הדת הייתה בתוכם ללא שום סממן חיצוני או הוכחה חיצונית".

לסיכום, אם גם לכם נמאס מכפייה דתית, אם גם לכם נמאס מאנשים שנושאים את שמו לשווא; אם גם לכם נמאס ללכת לאיבוד בתוך מבוך של הלכות מוזרות; חכו, אל תזרקו לפח את אלוהים יחד עם הדת. שימו לרגע את הרבנים ואת ההלכות בצד, ותחזרו אחורה, לפני שכל הבלאגן הזה התחיל ותתחילו את החיפוש משם.

אלוהים אחד

הרב דניאל בלס:

"יהודים משיחיים מאמינים שאלוהים אינו אחד, אלא שלושה אלים."

שלא במפתיע, מדובר בטענת איש-קש, כמובן שאנחנו לא מאמינים בשלושה אלים. אז במה כן?

◀ איוב לח, ז': "בְּרוּן יַחַד כּוֹכְבֵי בּוֹקֵר, וַיְרִיעוּ כָל בְּנֵי אֱלֹהִים". (כמו כן ראו ישעיהו מ', יג-יד'). אלוהים אומר לאיוב שכאשר הוא ברא את היקום, המלאכים הריעו לו. ז"א שהם ראו לפחות חלק ממלאכת הבריאה אך לא היו שותפים במלאכה זו. אם כך, אלוהים דיבר עם הוויה או עם הוויות נוספות השוות לו בצלם, בַּדְמוּת וּבְכוּחַ לְבְרוּא. ולראיה:

◀ בראשית ג', כב': "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הִיא כְּאֶחָד מִקְּנוֹנָי (מאיתנו)..."

◀ ישעיהו נד', ה': "כִּי בּוֹעֲלִיךָ עוֹשִׂיךָ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ, וְגוֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי כָל הָאָרֶץ יִקְרָא."

מדוע הרבנים מתכחשים לכך?

הרמב"ם (רבי משה בן מיימון, 1135-1205) החליף בשלושה עשר העיקרים שלו את המילה "אחד" במילה "יחיד", כדי לתאר את טבעו של אלוהים. רעיון זה הינו מנוגד לרעיון בתנ"ך, ובכל זאת אימצה אותו היהדות-הרבנית, וגורסת שאלוהים הוא אחדות שאין לחלקה. אבל כתבי הקודש מספקים דוגמאות רבות המבהירות שקיים ריבוי באלוהות האחת. אלוהים הוא אחד, אך לא יחיד. אלוהות אחת, אלוהים אחד שאין שני לו ואין שווה, אך אלוהים אחד הקיים בצורת ריבוי.

3. עזרא ב', סד' ונחמיה ז', סו': "כֹּל הַקְּהֵל כְּאֶחָד, אַרְבַּע רִיבּוּא אֲלִפִּיִם שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שִׁישִׁיִּם". 42,360 איש נאספו ביחד כקהל אחד. ה-"אחד" כלל את כל הפרטים שהיוו את הקהל.

הדוגמאות הללו מלמדות שהמילה "אחד" אינה מתייחסת בהכרח לפריט יחיד, אלא גם להרכב של פרטים שיוצרים שלמות אחת (ראו גם יחזקאל לז', יז', בראשית יא', ו', לד', טז'). בעברית ישנה מילה אחרת שמתארת אחדות שאין לחלקה - והיא המילה "יחיד".

הריבוי שקיים במילה אלוהים

הנה מספר דוגמאות:
בראשית א', כו': "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדֹמְתֵנוּ, וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ". עם מי דיבר אלוהים בפסוק הזה, משום שאמר "נעשה", "בצלמנו", "כדמותנו"? אלוהים לא דיבר עם בני-אדם, משום שהם עדיין לא נבראו. הוא גם לא התייעץ עם המלאכים, כי המלאכים לא היו שותפים פעילים במלאכת הבריאה. התנ"ך מבהיר שאלוהים לבדו הוא זה שברא את העולם.

◀ נחמיה ט', ו': "אַתָּה הוּא יְהוָה, לְבַדְךָ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם, שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כּוֹלֵם וְצוֹבֵא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִיִּים". הביטוי 'צבא השמים' מתייחס לכוכבים ולמלאכים, לכל הבריאה השמימית שמעל הארץ.

מ אז ומתמיד הייתה קריאת ה-"שמע" הצהרת האמונה הבסיסית של עם ישראל. בפסוק אחד קצר הציג משה אמת גדולה אודות האחדות האלוהית. הפסוק כתוב בימינו על קלף, בכל מזוזה התלויה על משקוף הכניסה של כל בית בישראל, והוא בעצם קורא לעם ישראל לשרת ולעבוד אלוהים אחד. מאמר זה חוקר את קיומו של אלוהים אחד שיש בו ריבוי הוויות, וזאת על סמך התנ"ך בלבד.

"השילוש הקדוש" אגב, הוא מושג שאינו קיים בכלל, לא בתנ"ך ולא בברית החדשה. אין אנו מאמינים כי אכן קיימים שלושה אלוהים שונים. דברים ו', ד': "שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד". המילים "אלוהים" ו"אלוהינו" הן צורת רבים של המילה "אלוה", שמשמעותה "אל". מדוע אלוהים מציג את עצמו בצורת רבים ומסיים את המשפט במילה "אחד"? כדי להבין טוב יותר את המשפט עלינו לעמוד את משמעות המילה "אחד" בתנ"ך.

משמעות המילה "אחד" בתנ"ך

הנה מספר דוגמאות:

1. בראשית א', ה': "ויהי ערב ויהי בוקר - יום אחד". בוקר וערב באים זה אחר זה, וביחד מהווים יום אחד. ה-"אחד" הוא צירוף של הערב והבוקר.
2. בראשית ב', כד': "על כן יעזוב איש את אביו ואת אימו, ודבק באשתו והיו לבשר אחד". איש ואישה - שני בני-אדם נפרדים ושונים, שהחיבור ביניהם יוצר "בשר אחד".

אז כמה הוויית קיימות באלוהים?

כדי לענות על שאלה זו עלינו למצוא פסוקים מן התנ"ך המצביעים על כל אחת מההוויית, או פסוק המציין במפורש את מספרן.

1. רוח אלוהים - בראשית א', ב': "רוח אלוהים מרחפת על פני המים". רוח אלוהים היה קיים מבראשית. הוא היה שותף במעשה הבריאה. הרוח לא נברא מעודו, ומכאן שהוא חלק מאלוהים. רוח אלוהים הוא ישות עצמאית מלאת חיים, ולא תכונה או כוח דומם וחסר תבונה. דוגמאות נוספות: ישעיהו סג', י-יד'; נט', יט'-כא', תהילים נא', יג'; קלט', ז-יב'; ישעיהו יא', ב'; מ', יג'; זכריה יב', י', איוב לג', ד', שמואל ב' כג', ב'-ג'.

2. הווייה באלוהים שלא ניתן לראותה פנים אל פנים ולהישאר בחיים. דמות המלך, הסמכות, הווייה זו משדרת יראה, כבוד, סמכות והוקרה, כמו אבא שמצפה שיתנו לו את הכבוד לו הוא ראוי במשפחה, ולפעמים עליו להשתמש בסמכותו כדי לחנך. שמות לג', כ': "ויאמר, לא תוכל לראות את פני, כי לא יראני האדם וחי". אלוהים משוחח כאן עם משה, ומבטיח לברך וללוות אותו במהלך הנדודים במדבר. משה ביקש לראות את פני אלוהים הדובר אליו, אך נתקל בסירוב. לבסוף זכה משה לראות את גבה של ההווייה שאיתה הוא דיבר, אך לא את פניה. לו ראה את פניה, הוא היה מת מיד. אם כך, משה שוחח עם

הווייה אלוהית שאת פניה נאסר עליו לראות.

3. "אל שדי" הינה הווייה באלוהים שבני-האדם אכן יכולים לראותה פנים אל פנים. השם "אל שדי" משמעותו האל שמספק את צרכי, בדיוק כמו אם שאוהבת ומניקה את התינוק שהיא אוהבת בעזרת שדייה, ציורי מאוד, אך מפגין אהבה, דאגה ואכפתיות. שמות לג', יא': "וידבר יהוה אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו".

באותו פרק מתואר מפגש פנים אל פנים של אלוהים עם משה. על מנת להדגיש את הקרבה הפיזית ביניהם, הפסוק מציין שהמפגש נערך "פנים אל פנים, כאשר ידבר איש אל רעהו". כלומר, לא מדובר כאן בחזון, בחלום או בבת קול שנשמעה מן השמים, אלא בשיחה שנערכה ב-"ארבע עיניים". בהנחה שהכתוב הוא נכון, מדויק ואמיתי, הרי שפסוקים יא' ו-יב' מצביעים על שתי הוויית נפרדות ושונות, ששתייהן נקראות יהוה. דוגמא נוספת - שמות כד', ט'-יא': "ועל משה ואהרון, נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל. ויראו את אלוהי ישראל, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר. ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו, ויחזו את האלוהים ויאכלו וישתו".

חז"ל פירשו את הפסוקים האלה באופן שונה; לפי הדעה הרבנית, אלוהים שוחח עם משה דרך השתקפות של מראָה. זוהי

פרשנות מוטעית, שאיננה נאמנה לתנ"ך. אילו דיבר אלוהים עם משה דרך השתקפות כלשהי, הוא היה מציין זאת בפסוק עצמו ולא אומר "פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו". מן הראוי לבדוק כל פרשנות על פי נאמנותה לכתוב. כמו כן, בראשית יז', א': "וירא יהוה אל אברם ויאמר אליו, אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים". אלוהים נראה לאברם והציג את עצמו בשם "אל שדי". הטקסט שמתאר את המפגש של יהוה עם אברם מאוד ברור ופשוט.

ישעיהו הנביא שפך אור על היחס בין ההוויית השונות שמרכיבות את האלוהות.

ישעיה מח', יב'-טז':

"שמע אלי יעקב וישראל מקוראי. אני הוא אני ראשון אף אני אחרון. אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמיים, קורא אני אליהם יעמדו יחדיו. הקבצו כולכם ושמעו מי בהם הגיד את אלה, יהוה אהבו יעשה חפצו בבבל וזרועו כשדים. אני אני דברתי אף קראתי, הביאותיו והצליח דרכו. קרבו אלי שמעו-זאת לא מראש בסתר דברתי מעת היותה שם אני, ועתה אדוני יהוה שלחני ורוחו".

הנביא ישעיה מצטט את אלוהים בכבודו ובעצמו. אלוהים מתואר שם כראשון והאחרון (מד', ו'), כאחד שיסד את הארץ וטיפח את השמים, ואשר הכל מוכנים למלא את חפצו. אלוהים ממשיך לדבר, ומציין שגם פעילותן של הממלכות שהיו קיימות באותם ימים נעשתה במסגרת

שמות ו',
ב'-ג':

"וידבר אלוהים אל
משה ויאמר אליו, 'אני
יהוה. ואָא אל אברהם,
אל יצחק ואל יעקב
באל שדי, ושמי יהוה
לא נודעתי להם' "

אלוהים מסביר למשה
באופן ברור ביותר:
כשנראיתי לאבותיך
- לאברהם, ליצחק
וליעקב - נראיתי
להם דרך אל שדי, דרך
ההווייה שהם יכולים
לראות ועדיין להישאר
בחיים. הפסוק שופך
אור על הסיפור בשמות
לג', שם נגש משה
עם אלוהים פנים אל
פנים אך לא היה רשאי
לראות את פניה של
ההווייה האחרת.

אלוהים מסביר
למשה באופן
ברור ביותר:
כשנראיתי
לאבותיך -
לאברהם, ליצחק
וליעקב - נראיתי
להם דרך אל
שדי, דרך ההוויה
שהם יכולים
לראות ועדיין
להישאר בחיים.

ולדוד או כל מלך אחר מעולם לא הובטחה או הייתה מלכות שכזו. אם כך, מדוע נאמר בפסוק ז': "בני אתה, אני היום ילידתיך"?
1. בפסוק זה יהוה מציין את קרבתו למשיחו ומתאר את הקשר שלהם כשל אב ובנו. קשר זה מצדיק את העברת הירושה - השליטה בעולם - לידי המשיח. כידוע, ירושה עוברת באופן טבעי וחוקי מאב לבנו.

2. יהוה מכנה את המשיח ואת מלך התבל כבנו גם כדי ללמדנו על הקרבה ששוררת בין ההוויות שמרכיבות את האלוהות האחת.

3. נוסף על כך, יהוה מכנה את המשיח ואת מלך התבל כבן שהוא הוליד, כרמז לאופן בוואו של המשיח לעולם. נבואות כמו בראשית ג', טו', מיכה ה', א', ישעיהו ז' יד', ט' ה'-ו' מלמדות שהמשיח ייוולד באופן על-טבעי דרך עלמה (בתולה). הדברים שיהוה אומר במזמור ב' בעצם עוזרים לנו לזהות את המשיח האמיתי.

פסוקים יא'-יב': יהוה מנחה את שליטי העמים ומבהיר להם מה עליהם לעשות כדי להינצל ממשפטו - "עבדו את יהוה ביראה וגילו ברעדה. נשקו בַר (בן) פן יאנף ותאבדו דרך, כי יבער כמעט אפו, אשרי כל חוסי בו". אלוהים מצווה על בני-האדם לעבוד את יהוה ביראה, כלומר לציית לדברו, לחיות על פי רצונו ולתת לו את הכבוד הראוי כמלך המלכים וריבון העולם. ואיך צריכות לבוא לידי ביטוי היראה והאהבה שלנו ליהוה? ביחס שלנו לבן (לַבֵּר): "אשרי כל חוסי בו". אנו מצויים לבטוח בבן האלוהים ולחסות תחת כנפיו.

מי הוא הבן?

הנביא ירמיהו אמר: "כה אמר יהוה, 'ארור הגבר אשר יבטח בָּאָדָם וְשָׁם בֶּשֶׂר זָרוּעוּ, וּמִן יְהוָה יִסֹר לִיבּוֹ' " (יז, ה'). בפסוק ז' הוא ממשיך לצטט את יהוה ואומר: "ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מְבַטְחוֹ". מכיוון שלבני-אדם אסור לעבוד אדם בשר ודם, יוצא אם כן שה-"בן" במזמור ב' חייב להיות אלוהים בכבודו ובעצמו. בני-האדם מצויים לבטוח ביהוה ולא באדם. שוב, יהוה מכנה את המשיח בתואר "בן" על מנת לציין את הקרבה ביניהם, ולא את השוני במעמדם האלוהי. מזמור ב' מספק נתון חשוב נוסף. אם אפשר לכנות את המשיח בתור "בן-אלוהים", הרי שההוויה שאותה אנחנו לא רשאים לראות יכולה להיקרא "אלוהים אבא".

בספר משלי ישנה התייחסות נפלאה לבן האלוהים.

משלי ל', א'-ד': "דברי אגור בן יקה המשא נאום הגבר לאיתיאל, לאיתיאל ואוכל. כי בער אנוכי מאיש ולא בינת אדם לי. ולא למדתי חכמה, ודעת קדושים אדע. מי עלה

להתמקד, עוד בימי בית הספר, בהוויה של אלוהים כאב מחנך, לפעמים יש אלו שאפילו רגישו קונטציה של שוטר, מלך או בוס גדול. על ההוויה של רוח אלוהים (או רוח הקודש) מדבר התנ"ך לעיתים פחות תכופות וגם על ההוויה הזאת הייתה התמקדות בעיקר בספר בראשית. אך מדוע לא מתמקדים בהוויה "אל שדי", הצד הדואג והאהב של אלוהים? מי הוא בעצם "אל שדי"? אל שדי - "בן" אלוהים. תהילים פרק ב' פותח בתיאור המרד של עמי העולם ביהוה ובמשיחו. מדוע כל העמים מתנגדים ליהוה ולמשיחו? כי הם מרגישים כלואים תחת שלטונו. הם אינם חופשיים לעשות את רצונם המושחת, ולכן הם מנסים לפרוק מעליהם את עול שלטונם של יהוה ומשיחו ואת סמכותם. בפסוק ד' מתואר יהוה כמי ששוחק (צוחק) ולועג למעשי העמים. הרי אין לאדם כל סיכוי נגד אלוהים. האדם לעולם לא יוכל להביסו. יהוה כועס על מתנגדיו, ומציג בפניהם את תוכניתו.

מהי בדיוק תוכניתו? "ואני נסכתי את מלְכִי על ציון הר קודשִׁי" (פסוק ו'). יהוה מתכנן להקים את משיחו כְּמֶלֶךְ שִׁמְלוֹךְ מִצִּיּוֹן. אם כך, שם התואר הנוסף של משיח יהוה הוא "מלך" בפסוקים ז'-ט' המחבר משתף אותנו במה ששמע מפי יהוה המדבר אל משיחו: "אָסַפְרָה אֶל חוֹק יְהוָה. אָמַר אֵלֵי, 'בְּנֵי אֲתָהּ, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִיתִךְ. שְׁאַל מִמֶּנִּי וְאֶתְנֶה גִוִּים נַחֲלֶךָ, וְאֶחְזַתְךָ אֶפְסֵי אֶרֶץ. תְּרוֹעֶם בְּשֶׁבֶט בְּרַזַל, כְּכֹלִי יוֹצֵר תִּנְפְצֶם' ". פסוקים אלה מלמדים שהקשר של יהוה למשיח, הוא הקשר של אב עם בנו. האם יתכן שהבן המוזכר הוא דוד המלך? או מלך ישראל אחר כלשהו? לא, זה בלתי אפשרי, לבן-יהוה מובטחת המלוכה על כל תבל,

ריבונותו. ולסיכום הוא אומר בפסוק טז': "קָרְבוּ אֵלַי, שְׁמַעוּ זֹאת, לֹא מֵרָאשׁ בִּסְתֵר דִּבַּרְתִּי, מַעַת הֵיטָה שֵׁם אֲנִי, וְעַתָּה אֲדוֹנֵי יְהוָה שִׁלַּחְנִי וְרוּחוֹ" (שימו לב: "אדוני יהוה שלחני". הפסוק משלב את שני השמות באישיות אחת: שלחני ולא שלחוני).

למרות שהדובר הינו יהוה בכבודו ובעצמו (ראו מד', ו'), הוא מציין שנשלח על ידי יהוה ורוחו. אם כך, ישעיהו מלמד שהשלמות האלוהית מורכבת משלוש הוויות. רוח אלוהים, ושתיים נוספות שנקראות יהוה. דוגמא נוספת: ישעיהו סא', א'-ג': "רוח אדוני עלי, יען משח יהוה אותי לבשר ענווים שלחני לחבוש לנשברי לב לקרא לשבויים דרור ולאסורים פקח קוח. לקרא שנת רצון ליהוה ויום נקם לאלוהינו, לנחם כל אבלים. לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר שמן ששון תחת אבל מעטה תהילה תחת רוח כהה, וקורא להם אילי הצדק מטע יהוה להתפאר..."

הדובר חייב להיות אלוהים לאור המשימות המוטלות עליו (ראה ישעיהו לה'). למרות זאת הכתוב מציין ש"רוח יהוה" עליו ויהוה משח אותו. הפסוק מציין שלוש הוויות אלוהיות.

שמות ו', ב'-ג': "וידבר אלוהים אל משה ויאמר אליו, 'אני יהוה. ואָרָא אֶל אַבְרָהָם, אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בָּאֵל שַׁדַּי, וְשֵׁמִי יְהוָה לֹא נֹדַעְתִּי לָהֶם' ".

אלוהים מסביר למשה באופן ברור ביותר: כשנראיתי לאבותיך - לאברהם, ליצחק וליעקב - נראיתי להם דרך אל שדי, דרך ההוויה שהם יכולים לראות ועדיין להישאר בחיים. הפסוק שופך אור על הסיפור בשמות לג', שם נפגש משה עם אלוהים פנים אל פנים אך לא היה רשאי לראות את פניה של ההוויה האחרת. כולנו מרבים

סתירות מביכות בין "החורה שבעל פה" לבין המצייאות המדעית

התלמוד הבבלי (ובתוך כך, ספרות חז"ל כולה) מלאים בסתירות פנימיות ובסתירות עם התנ"ך - בגליונות הקודמים הצגנו כמה עשרות סתירות לדוגמא - להן יד-לאחים נכשלו מלהציע פתרונות (ראו מאמר: 101 סתירות מביכות בתלמוד www.igod.co.il/paradox).

אבל נוסף על כך, מכיל התלמוד מאות רבות של סתירות מביכות עם המדע, מה שמוכיח כי התלמוד לא יכול להיות ספר בהשראה אלוהית, כפי שאוהבים הרבנים לטעון בניסיון להשליט את כוחם ומעמדם לציבור.

שמים וירד? מי אסף רוח בחופניו? מי צרר מים בשמלה? מי הקים כל אפסי ארץ? מה שמו? ומה שם בנו כי תדע?"

הפרק מביא את מסקנותיו של אגור. אגור היה בנו של יקָה ואב חכם. כל פרק לי מוקדש לדברי התוכחה שהוא מעלה בפני שני בניו (או שני בחורים צעירים), אִתִּיאל ואוֹפֵל. אגור אומר להם: "אתם חושבים שאינני מבין דבר בנוגע לחיים, שאינני חכם מספיק ואין לי כל מושג לגבי אלוהים ואופן פעולתו בקרב בני-האדם. ובכן, מאחר שאתם חושבים אותי לטיפש ואת עצמכם לחכמים ממני, הרשו לי לשאול אתכם מספר שאלות.

- א. מי עלה לשמים וירד?
 - ב. מי אסף את הרוח בחופן ידיו?
 - ג. מי שם את כל המים שבעולם בכיסו?
 - ד. מי יסד את העולם וממשיך לשמר את כל חוקי הטבע?
 - ה. מה שמו?
 - ו. מה שם בנו?
- שאלות א-ה נשאלו על ידי אגור כשאלות רטוריות שהתשובה על כולן הייתה ברורה - אלוהים.
- אך מה לגבי השאלה השישית?

ספר הזוהר

היסוד למיסטיקה היהודית, מכיר בכך שרעיון הריבוי שבאיחוד אינו זר למחשבה היהודית, רעיון הריבוי בתוך האלוהים האחד ברור בהחלט. בקטע המפרש את קריאת שמע, נכתב בזוהר: "שמע ישראל יי אלוהינו יי, וכולם הם אחד. ועל כן נקרא אחד. הרי שלשה שמות הם, ואיך הם אחד? ואף על פי שאנו קוראים אחד דהיינו שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד. אבל איך הם אחד? אלא במראה של רוח הקודש נודע, כשהם בסוד המראה של עין הסתום לדעת ששלשה (דהיינו ג' קוין המרומזים בה' אלוהינו ה'), הם אחד, וזהו סוד הקול שנשמע, שקול הוא אחד, ובו ג' בחינות: אש, רוח ומים, וכולם אחד בסוד הקול. אף כאן, ה' אלוהינו ה', הם אחד, ג' בחינות, והן אחד" (זוהר, ג': שמות מ"ג ב').

אין אנו מאמינים בקדושתו של ספר הזוהר, ההיפך הוא הנכון. אך הבאנו אותו לדוגמא לכך שרעיון זה איננו זר אפילו במחשבת-ישראל.

לסיכום, בעזרת דוגמאות מועטות בלבד, ניתן היה לראות שהתנ"ך מדבר על אלוהים אחד, אך מורכב משלוש הוויית, דמות המלך הסמכותי, דמות הבן האוהב ודמות רוח אלוהים, שכולן מרכיבות אלוהים אחד. בעצם, לא כל כך קשה להבין את זה, הרי בן-האדם שנברא בצלם אלוהים גם אחד אך לא יחיד, ישנה הרוח וישנו הבשר ויש שיאמרו שישנה גם הנשמה, וביחד הם מרכיבים אדם אחד המורכב בתוכו ליותר מאחד.

להלן כמה סתירות לדוגמא בין המדע לתלמוד:

לפי התלמוד (בבלי, חולין נ"ב ע"ב - נ"ג ע"א) לחתול, לזאב ולאריה יש ארס היוצא מציפורניהם ועלול לטמא את החיות הכשרות למאכל (ראו גם פירוש רש"י לעניין).

◀ **מבחינה מדעית ידוע לכול כי חיות אלו אינן מטילות ארס מציפורניהן מאחר ואין להן ארס כלל.**

חכמי התלמוד קבעו כי קנה הנשימה נחלק לשלושה: לריאה, לכבד וללב (בבלי, חולין מ"ה ע"ב).

◀ **באופן מדעי ידוע כי קנה הנשימה הולך אל הריאות בלבד ומתפצל לשניים: אחד לריאה השמאלית והשני לימנית.**

על פי התלמוד לאישה מניקה אין דם וסת, מאחר והדם הופך לחלב אשר אותו התינוק יונק. (בבלי, נידה ט' ע"א).

◀ **מבחינה מדעית ידוע שכאשר אישה מניקה היא אינה מבייצת ועל-כן אין לה וסת. (הדם שלה לא הופך לחלב..)**

על פי התלמוד אישה בהריון יכולה להעבר בשנית. (בבלי, כתובות ל"ט ע"א)

◀ **ברור מבחינה מדעית כי בזמן הריון אין האישה מבייצת ולכן לא ייתכן הריון נוסף.**

רבי יהודה קבע כי בים קיימים יצורים אשר חציים גוף אדם וחציים גוף דג, את הללו כינה רש"י - "סירנות" (בבלי, בכורות ח' ע"א).

◀ **מיותר לציין כי בת הים הקטנה קיימת רק באגדות ילדים...**

להזכירכם, על הוראת התלמוד הזה ("תורתו אומנותו") שופכת ומבזבזת מדינת ישראל מיליארדי שקלים בכל שנה - היישר מכספיהם של משלמי המיסים!

על פי התלמוד, משך הריונה של הנחשה (נקבת הנחש) עומד על שבע שנים (בבלי, בכורות ח' ע"א)

◀ **בעוד על פי המדע ידוע כי ההריון נמשך מספר חודשים בלבד.**

לפי חז"ל, רעש הרעמים נובע מן חיכוך העננים עם הכוכבים בשמים (בבלי, ברכות נ"ט ע"א).

◀ **בעוד על פי המדע, ידוע כי הרעם הוא הקול הנוצר כאשר הברקים מחממים את האוויר סביבם לטמפ' גבוהה ביותר; אוויר זה מתפשט במהירות ואז מתכווץ ככל שהוא מתקרר; פעולת ההתרחבות וההתכווצות גורמת להיווצרות גלי קול המכונים רעמים.**

על פי התלמוד, לתרנגולת אין ריאה (בבלי, חולין נ"ז ע"א).

◀ **מבחינה מדעית, ידוע כי הריאות הן חלק בלתי נפרד מחלקיו הפנימיים של התרנגולת.**

על פי התלמוד כדור הארץ שטוח ולא עגול, וכאשר שהאדם הראשון חי על הארץ, גופו נמתח מקצה אחד לקצה השני של העולם. (בבלי, חגיגה י"ב ע"א)

◀ **מבחינה מדעית, ידוע לכול כי צורת הארץ כדורית ואינה שטוחה (מכאן שמו: כדור הארץ).**

בתלמוד (בבלי, שבת ק"ז ע"ב) נקבע כי הכינים אינן נוצרות מתוצאה של זיווג אלא מזיעת האדם, מבשר האדם או מבגדים ישנים.

◀ **ברור מבחינה מדעית שחז"ל טעו; הכינים הן סוג של חרקים טפילים הנוצרים כמו יתר בעלי החיים - מהדווגות.**

חז"ל לימדו כי קיים סוג של עכבר אשר חציו בשר וחציו אדמה וגם הוא אינו נוצר מתוצאה של זיווג (בבלי, חולין קכ"ז ע"א).

◀ **כמעט מיותר לציין כי המדע אינו מכיר בעכבר העשוי חציו אדמה וחציו בשר, הנוצר מהאדמה (כפי שפירש רש"י את הקטע).**

ישוע

והרבנים

יד לאחים: "ישוע אומר בברית החדשה כי יש לשמוע לחכמים [רבנים]": 'הסופרים והפרושים יושבים על כסא משה. לכן כל אשר יאמרו לכם עשו ושמרו' (מתי 23:2-3)

האם ישוע מצווה עלינו לדבוק במסורות הרבנים?

בתקופת בית שני. אין לנו עותק של כתבי הקודש וגם אין חנויות ספרים או אינטרנט. כיצד אנחנו, יהודים בתקופת בית שני, יכולים להיחשף לכתבי הקודש? יש דרך אחת בלבד: עלינו ללכת לבית הכנסת. שם קראו מ"כיסא משה" את כתבי הקודש בקול. אפשר למצוא תימוכין לפרשנות הזאת בכורזין.

בבית כנסת עתיק מהמאה הרביעית גילו הארכיאולוגים את מה שנקרא "כיסא משה", כיסא שהיה נהוג לשבת עליו ולקרוא בקול את כתבי הקודש. התגלית הזו היא מתקופה מאוחרת יותר, אבל אפשר להניח במידה רבה של ודאות שהמנהג הזה לא הופיע פתאום יש מאין במאה הרביעית. גם המחלקה לתלמוד באוניברסיטת בר אילן מחזקת את ההנחה הזאת.¹

כשישוע אמר לעם להקשיב לסופרים ולפרושים כשקראו מכיסא משה, הוא התכוון לדבריו כלשונם. ולמה היה לישוע חשוב כל כך שהעם יקשיב לקריאה בקול של כתבי הקודש? ישוע ידע שכתבי הקודש מצביעים עליו: "אלו האמנתם למשה היתם מאמינים לי כי עלי כתב" (יוח' ה 46). כיסא משה בבית הכנסת הוא המקום היחיד שממנו זכו היהודים בתקופת בית שני לשמוע את עדותם של משה והנביאים על המשיח: "נביא מקרבך מאחריך פמני יקים לך יהוה אלהיך. אליו תשקעון" (דבר' יח 15). ישוע רצה שהעם יקשיב למשה, כי משה הצביע עליו (מתי יט 21-16)! המשיח הוא המטרה והתכלית של התורה (החומש) בכלל, ושל מצוות ברית סיני בפרט.

ההקשר הוא הכול. מוקדם יותר אמרנו שישוע היה סותר את עצמו אילו דרש מאתנו לציית לרבנים (הפרושים והסופרים). באותו פרק בדיוק (מתי כג) הוא מתאר אותם כ"צבועים" (פס' 13), "בני גיהנום" (פס' 15), "מורי דרך

אין זה מן החכמה לבסס תיאולוגיה מקיפה ורחבת טווח על פסוק אחד ויחיד, במיוחד אם הוא מוצא מהקשרו. בשלב זה, ישוע דיבר לפני שהברית החדשה נכרתה. אם ישוע היה רוצה שציית לרבנים (הפרושים והסופרים),

הוא היה מזכיר זאת במקומות אחרים בבשורות וגם השליחים היו מלמדים אותנו לציית לסמכות הפרושים-רבנית. ישוע הפגין בחייו את ההפך הגמור. הוא לא נטל את ידיו בהתאם למסורת של תקופת בית שני (מתי טו 9-1). במקום אחר ישוע אומר בפירושי: "יפה בטלתם את מצות אלהים כדי לשמור את המסורת שלכם!" (מרק' ז 9). הרעיון לפיו אלוהים מואס במסורות דתיות שהמציאו בני אדם במטרה למצוא חן בעיניו, איננו חדש. הוא בא לידי ביטוי לכל אורך כתבי הקודש. לדוגמה, דבריו של ישעיהו הנביא:

"ויאמר אדני יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק מסני ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדת. לכן הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חקקיו ובינת נבניו מסתתרת" (ישע' כט 13-14).

לכן, אם בפסוק אחד ויחיד זה ישוע אמר שעלינו לציית למסורות הרבנים, הוא שכח לומר לנו לאיזה פלג לציית (כלומר, בית שמאי או בית הלל), כי הם ייצגו בימיו של ישוע שתי פרשנויות שונות ולעיתים נוגדות של מצוות ברית סיני. זאת ועוד, אם זה מה שהוא אמר, הוא סתר ישירות את הנביאים ואפילו את העקרונות שהוא עצמו לימד באותו פרק, כפי שנראה בהמשך.

אם כן, על מה ישוע דיבר בפסוק הזה? האם "כיסא משה" מתייחס לסמכות הרבנים, כפי שיש הטוענים? התשובה הינה כלל וכלל לא! דבריו של ישוע התייחסו למקום הפיזי בבית הכנסת שבו היה נהוג לקרוא את כתבי הקודש.

הבה נניח לרגע שאנחנו נמצאים עכשיו בישראל

1 פרופסור חננאל מאק מהמחלקה לתלמוד באוניברסיטת בר אילן מאשר במחקרו (The Seat of Moses כיסא משה) שהביטוי "כיסא משה" בברית החדשה מתייחס לכיסא הפיזי שממנו היה נהוג לקרוא את כתבי הקודש בבית הכנסת. את זה הוא מבסס על ממצאים ארכאולוגיים ועל הפרשנות הרבנית הקדומה פסיקתא דה רב כהנא.

עיוורים" (פס' 16), כסילים ועיוורים (פס' 17), סופרים ופרושים צבועים (פס' 23) מלאי צביעות ועוול (פס' 28), נחשים בני צפעונים (פס' 33) ורוצחים (פס' 35). האם אנחנו יכולים לחשוב ברצינות שישוע ציווה עלינו לציית להם? ישוע אומר בבירור שהם מכבדים מסורות של בני אדם יותר מאשר את דבר אלוהים (מתי טו 9, ציטוט של ישע' כט 13). כשישוע אומר: "אֲךָ כְּמַעֲשֵׂיהֶם אֵל תַּעֲשֵׂוּ", הוא התייחס למסורות אשר הפרושים והסופרים חשבו שבאמצעותן הם יגיעו לאלוהים. מנוחך לומר שישוע אמר לנו לציית להם. אם הוא אמר זאת, היינו נמצאים בדילמה קשה עוד יותר שכן התלמוד מתנגד לישוע ישירות. כתוב בו לא רק שישוע היה נביא שקר, אלא שכאשר אונקלוס כביכול העלה באוב את ישוע מהמתים

**ישוע דיבר בדייקנות
חדה כתער: "הַנּוֹלֵד מִן
הַבֶּשֶׂר בֶּשֶׂר הוּא וְהַנּוֹלֵד
מִן הָרוּחַ רוּחַ הוּא...
הָרוּחַ הִיא הַמַּחְיָה הַבֶּשֶׂר
אֵינּוּ מוֹעִיל כְּלוּם" (יוח'
ג 6, ו 63). אִם בְּרִצּוֹנּוּ
לְעִבּוֹד אֶת אֱלֹהִים
וּלְשֵׁרֶתוֹ בְּרוּחַ, אֵינּוּ
יְכוּלִים לְהַשְׁלִים עִם
מִסּוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם או
לְשִׂמְחָה בְּהֵן אֶת אֱלֹהִים.
הִרִי "הָאֱלֹהִים הוּא רוּחַ
וְהַעֲבוֹדִים אוֹתוֹ צְרִיכִים
לְעִבְדוֹ בְּרוּחַ וּבְאֵמֶת"**

כדי לשאול אותו לגורלו, ענה לו ישוע, לפי הסיפור, שהוא סובל "בצואה רותחת" (גיטין נז). אין שום היגיון במחשבה שישוע ביקש מאתנו לציית לתורתם או ייחס לה אמינות כלשהי. זאת ועוד, אנחנו גורסים שהטענה שלפיה ישוע מצווה עלינו לציית למסורות כאורח חיים מציגה בעיה ברמת העיקרון. ישוע דיבר בדייקנות חדה כתער: "הַנּוֹלֵד מִן הַבֶּשֶׂר בֶּשֶׂר הוּא וְהַנּוֹלֵד מִן הָרוּחַ רוּחַ הוּא... הָרוּחַ הִיא הַמַּחְיָה הַבֶּשֶׂר אֵינּוּ מוֹעִיל כְּלוּם" (יוח' ג 6, ו 63). אִם בְּרִצּוֹנּוּ לְעִבּוֹד אֶת אֱלֹהִים וּלְשֵׁרֶתוֹ בְּרוּחַ, אֵינּוּ יְכוּלִים לְהַשְׁלִים עִם מִסּוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם או לְשִׂמְחָה בְּהֵן אֶת אֱלֹהִים. הִרִי "הָאֱלֹהִים הוּא רוּחַ וְהַעֲבוֹדִים אוֹתוֹ צְרִיכִים לְעִבְדוֹ בְּרוּחַ וּבְאֵמֶת" (יוח' ד 24). אין שום פסול בחבישת

פיסת בד מעוגלת על ראשינו (כיפה), בהנחת רצועות עור של בעל חיים מת על זרועותינו, או בהפרדה בין בשר לחלב (מצוות הכשרות), אבל מעשים אלה אינם יכולים לשנות את לבנו, להעניק לנו זכות כלשהי לפני אלוהים או לעזור לנו לאהוב בני אדם אחרים. בניגוד למסורות ישראליות כמו אכילת פלאפל ושירת התקווה, היהדות הרבנית תופסת את מסורות ההלכה הרבנית כאמצעי הבלעדי למצוא חן בעיני אלוהים ולהיחשב צדיקים בעיניו. במובן הזה אפשר לראות איך המסורות האלה מסלקות את ישוע מהמעמד שאלוהים נתן לו: היחיד שהופך אותנו לצדיקים בעיניו. לכן, המחויבות בציות למסורות הרבנים איננה מייצגת עבורנו, היהודים המשיחיים, את אמונת אבותינו, אלא את הדחייה של ישוע משיחנו. כמשיחיים, שמירה קפדנית של המצוות או של מסורות הרבנים לא רק מחטיאה את תכלית התורה, החומש, אלא גם זורעת בלבול ומבוכה בקרב מאמינים ולא מאמינים. איננו יכולים להיות "יהודים יותר" או להתקרב לאלוהים באמצעות מסורות של בני אדם. אם נדמה לנו שכן, אנחנו רואים את הבשורה ואת תכלית התורה, החומש, דרך עיני היהדות הרבנית ולא דרך עיניו של ישוע. זוהי בדיקת הסיבה לכך ששאלו השליח שאל את יהודי גלטיה את השאלה הזאת:² "הֲאֵם כְּסִילִים אַתֶּם כֹּל כֶּךָ? הֲאֵם לְאַחַר שֶׁהִתְחַלַּתֶּם בְּרוּחַ תַּגִּיעוּ: כְּעַת לְשִׁלְמוֹת עַל יְדֵי הַבֶּשֶׂר?" (גלט' ג 3). בדומה לחכמי היהדות הרבנית, הם אינם הבינו את מטרת מצוות ברית סיני.

דרך אגב, חשוב לציין כי בתור תלמידיו של המשיח, אנו כפופים לתורה - לתורת המשיח ולמצוותיו. אנו מקבלים על עצמנו עול תורה ומצוות, אך אין הכוונה לעול ברית סיני אלא לעול מצוותיו של המשיח.³ למרבה הפלא, מדרשים רבים מפרי עטם של חז"ל טענו כי כאשר יבוא המשיח, יש לשמור את תורתו אשר תחליף את תורת משה, למשל: "תורה שאדם למד בעולם הזה, הבל היא לפני תורתו של משיח";⁴ או: "הקדוש ברוך הוא יושב ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן על ידי המשיח".⁵ במילים אחרות, יהודים המאמינים במשיחיותו של ישוע ובד בבד הולכים לפי שיטתם של חז"ל, יאלצו לשמור את תורת המשיח על-פני תורת ברית סיני.

2 יש הטוענים שאיגרתו של שאול השליח אל הגלטים מכוננת אך ורק לקוראים גויים, כי הקהילות בגלטיה כללו גויים בלבד. אנחנו מאמינים שאין זה נכון, מארבע סיבות: (1) מתוך הראשונה לפטרוס א' ו' עולה בבירור שבקהילה בגלטיה היו יהודים. (2) לפי יוסף בן מתתיהו (100-37 לספירה), היו יהודים בעיר גלטיה. (3) בהתאם לשנייה לטימותיאוס ג' 16-17: "כֹּל הַכְּתוּב נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וּמוֹעִיל הוּא לְהוֹרָאָה, לְתוֹכְחָה, לְתִקּוּן, לְחִנּוּךְ בְּמַעֲשֵׂי צְדָקָה, לְמַעַן יְהִיֶה אִישׁ הָאֱלֹהִים מְשֻׁלָּם, וּמְכֻשָׁר לְכָל מַעֲשֵׂה טוֹב". במילים אחרות, איננו יכולים לבחור טקסטים ולהתעלם מהגלטים רק כי האיגרת איננה מתאימה לסדר היום שלנו. (4) שאול וברנבא הכריזו את הבשורה ליהודי בראשונה וגם ללא יהודי (רומ' א 16). בכל ספר מעשי השליחים אין מקרה אחד שבו שאול הכריז את הבשורה ליהודים בלי שהיו לפחות כמה שהגיבו בחיוב. אותו דפוס תגובה המשיך בערים איקוניון, ליסטרס ודרבי.

3 בהתאם לכתוב במתי י"א 28-30; קור' א' ט' 21; יוח' א' ה' 3-2; יוח' ב' פס' 9 ובקטעים רבים נוספים.

4 מדרש קהלת רבה ח'.

5 "ילקוט שמעוני", ישעיהו פרק כ"ו, רמז תכ"ט. דבר דומה נאמר במדרש "אליהו זוטא": "הקב"ה יושב ודורש תורה חדשה שעתיד לתן ע"י משיח" (פרק כ).

התושב"ע מכה שנית

נטבעו רק בתקופת בית שני ואין להם נגיעה או קשר לתורת משה. על היגיון מסוג זה מסתמכים יד לאחים בהתייחסותם לתושב"ע.

התושב"ע מהווה את אבן הפינה של כת ההלכה ובלעדיה אין לרבנים בסיס איתן להישען עליו. אם היה לתושב"ע מקור מקראי לא היינו נאלצים להסתמך על רמזים קלושים בתנ"ך, כפי שעושים יד לאחים; אם היתה התושב"ע ניתנת ממש בסיני, היא לא היתה נחבאת אל הכלים ולא היה צורך לדוג אותה באופן סיזיפי מהטקסט; אם הצדק היה עם יד לאחים, נוכחותה של התושב"ע במקרא היה צועק מכל ספר ופסוק ולא היה צורך לכתת רגלים על-מנת למוצאה.

שאלה

האם העובדה שישוע המשיח בירך לפני שאכל מעידה על אמתותה של התושב"ע, שהרי על-פי חז"ל יש לברך לפני שאוכלים?

תשובה:

מספר פעמים רב בכתבי הברית החדשה נאמר כי המשיח ישוע בירך לפני הסעודה (למשל: מתי י"ד 19, ט"ו 36, כ"ו 26; מרקוס ו' 41, ח' 6, י"ד 22; לוקס ט' 16, לוקס כ"ב 19, לוקס כ"ד 30; יוחנן ו' 11). ברכת המזון טרם האכילה אינה מוזכרת בתנ"ך; בספר דברים ח' 10 דווקא נאמר "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת-ה' אֱלֹהֶיךָ...". דהיינו: לברך לאחר הארוחה. וכך עולה השאלה: האם העובדה שישוע נהג לברך לפני הסעודה מעידה על כך שהוא נהג על פי מסורת התורה שבעל-פה?

התשובה לכך שלילית, מכמה טעמים:
1. לאורך הבשורות שב ישוע המשיח ומזהיר את תלמידיו מפני לימוד הפרושים, בטענה כי מסורת זו עומדת בהתרסה לדבר אלהים (ראו למשל: מתי

בניסיון נואש להציל את כבודה של התושב"ע, הקדישו לה יד לאחים מקום רב ב"מחפשים 5". בצדק, מבינים חברי כת הרבנים כי ללא התושב"ע אין גושפנקא ליהדות ההלכה. לכן אין להתפלל על כך שהם מפנים את מירב מירצם לעיסוק בנושא. עם-זאת, כן אפשר להתפלל על ההיגיון (או חוסר ההיגיון) מאחורי הטיעונים בהם הם נעזרים.

לדוגמא, בעמ' 6 הם מבקשים להוכיח שיש תורה שבעל-פה על דרך ההיגיון הבא: "לא ברור כיצד יתכן שישוע הלך לבית כנסת באופן קבוע, כאשר המושג "בית כנסת" אינו מוזכר בתנ"ך?". הבנתם את הטיעון? לפי יד לאחים, נכון שהתושב"ע אינה מופיעה בתנ"ך, אולם גם בית הכנסת אינו מופיע למרות שקיומו מוכח בברית החדשה; משמע, כפי שבית הכנסת היה קיים, כך גם התושב"ע היתה קיימת. זה הטיעון!

פילוסופיה כנראה שלא מלמדים בישיבות, מאחר שהיגיון שכזה נשען על כרעי תרנגולת (כשל קטגורי וכשל לוגי) ואינו מחזיק מים. הנה שלושה טעמים לכך:
1. נדמה כי חברי כת יד לאחים שוב פספסו את עניין התושב"ע; השאלה אינה האם מנהגים ומסורות היו קיימים או לא, אלא האם הסמכות שלהם באה מאלהים וממשה עבדו. ברור לנו שמסורת התושב"ע היתה בנמצא בתקופת בית שני - כתבי הברית החדשה מתייחסים אליה בלי סוף (ובאופן מאוד לא מחמיא). ברם ברור עוד יותר כי התושב"ע אינה ממשיכה טבעית של המקרא אלא תוספת וסטייה מכוונת ממנו.

2. השימוש שעושים יד לאחים בדוגמת בית הכנסת שגוי לחלוטין; א- בתי כנסת אכן אינם מוזכרים במקרא מאחר והם לא היו קיימים בתקופתם של אברהם אבינו, משה או דוד המלך, אלא הוקמו רק לאחר חורבן בית ראשון (586 לפנה"ס) במטרה לאפשר לעם ישראל מקום התכנסות ציבורי לשם שמירה על זהותו היהודית; ב- חשיבותם של בתי הכנסת אינם נגזרת של מצוות התורה; איש אינו טוען כי התורה מצווה על הקמת בתי כנסת ויחד עם זאת, איש אינו מתכחש לקיומם ולחשיבותם. חז"ל טוענים כי התושב"ע ניתנה מסיני והיא תורה מהשמיים - רק על כך צריך לסוב הויכוח.

3. בהמשך לקו ההיגיון הנואש של יד לאחים, ניתן להוסיף שתי דוגמאות אבסורדיות אחרות: א- הברית החדשה מציינת את העיר נצרת כמקום בו חיו מרים ויוסף ובו גדל ישוע המשיח, אך כיצד ייתכן כי העיר נצרת היתה קיימת כאשר היא אינה מוזכרת בתנ"ך?.. ב- המונחים "רבי" ו"תלמידים" מופיעים פעמים רבות בברית החדשה (ישוע המשיח נקרא "רב" או "רבי" כ- 14 פעמים). עם-זאת, המושג "רבי" אינו מופיע כלל בתנ"ך. האם בשל כך יעזו חברי יד לאחים לפקפק בסמכותם של הרבנים?.. ודאי שלא; הכינויים "רבי" ו"תלמידים"

- ט"ז 12-6, כ"ג 29-23; מרקוס ז' 13-6; לוקס י"ב 1). לפיכך, קשה להניח כי הוא יאמץ בחפץ לב חלקים מהתושב"ע.
- 2.** כתבי הברית החדשה מעידים על מסורות נוספות ששמרו ישוע ותלמידיו; מסורות שאינן מוזכרות בתנ"ך, כמו לדוגמא: לימוד התורה בבתי הכנסת וקריאה מספרי הנביאים (אולי הפטרה) לאזני הקהל (לוקס ד' 20-16); חגיגת חג החנוכה (יוחנן י' 22); ושמירת תחום שבת (מעשי השליחים א' 12). אך כמו במקרה ברכת המזון לפני הארוחה, גם בנוגע למסורות לעיל, אין שום אסמכתה לכך כי מקורן מצוי בתושב"ע הרבנית.
- 3.** מבחינה היסטוריוגרפית, קדמו כתבי הברית החדשה לכתבי חז"ל במאות שנים ואי-לכך אין שום היגיון לטעון כי ישוע המשיח העתיק ממנהגיהם של הרבנים. אדרבא, סביר יותר להניח כי איפכא מסתברא, דהיינו: שהרבנים העתיקו ממסורות אשר קדמו לזמנם.
- 4.** לראיה, מסמכים קדומים המתארים את חיי תלמידיו הראשונים של המשיח חושפים כי הם ברכו הן לפני הסעודה והן לאחריה (ראו למשל: מסמך הנקרא "דידכ"ו" ⁶ פרק י').
- 5.** לזרמים יהודים שונים בתקופת בית שני היתה מסורת של ברכת המזון טרם האכילה (למשל: חברי כת מדבר יהודה ⁷ והקראים ⁸).
- 6.** המשנה מתעדת כי הרבנים התווכחו ביניהם האם יש לברך לפני או אחרי הסעודה (למשל: מסכת ברכות פרק ג' ופרק ח'), דבר המעיד הן על קיום מסורות שונות בקרב עם ישראל והן על חוסר ההסכמה והאחידות בתושב"ע גופא.

לסיכום, ישוע המשיח ותלמידיו נהגו לקיים מספר מסורות אשר אינן מוזכרות במפורש במקרא. לחלק מאותן מסורות קיים תיעוד במסמכים אשר קדמו לכתביהם של חז"ל ובשל-כך אין שום היגיון להניח כי מסורות אלו הועתקו מהתושב"ע. מנהג הברכה על המזון לפני הארוחה רווח בעם ישראל לפני הופעתה של התושב"ע ועל-כן אין זה מן ההכרח כי המנהג הועתק ממסורת הרבנים. נהפוך הוא, הגיוני יותר לומר כי חז"ל העתיקו חלק ממסורתם ממנהגים אשר קדמו להם בעשרות ואפילו מאות שנים. הוויכוחים הרבים בספרות הרבנית, על אופן קיומן של אותן מסורות, מורידות ממהימנותה של התושב"ע ומגדילות את הספק באמינותה ובמקורותיה.

6 באנגלית: The Didache.

7 ראו מאמרו של ד"ר רויטמן (2009): "מה הקשר בין הנזירות הנוצרית לבין כת מדבר יהודה?" (מצוי באינטרנט).

8 ראו את המנהג בהגדה של הקראים לחג הפסח, בלינק: www.kedem-auctions.com/he/node/17943

מחושך לאור

סיפורו של הרב
דניאל ציון

יד-לאחים:

"מתוך ניסיון כנה בחיפוש אחר האמת יצאנו בעקבות אותם רבנים [שהפכו משיחיים]...
הבעיה הייתה שלא מצאנו תמונות מקוריות של אותם רבנים."

נכון, לא קל למצוא באינטרנט תמונות של בני אדם שחיו לפני מאות שנים; בעידן נטול מצלמות ורשתות חברתיות. בטח ובטח לא כאשר הרבנות ממנה יצאו ראתה בהם כבוגדים, ולכן עשו כל אשר ביכולתם על מנת למחות את שמם וזכרם מעם-ישראל.

טוב שיש את ויקיפדיה!

אחת העדויות ה"חמות" בהיסטוריה של ישראל המודרנית אשר זעזעה את העולם היהודי כולו, הפכה לנושא השיחה המרכזי בקרב בני הקהילה היהודית דאז, בעוד מספר רב של כתבות ומאמרים נכתבו עליו בעקבות אותו ראיון במגזינים ועיתונים יהודים ולא יהודים כאחד, כמו כן הגיע לכותרות ברחבי ישראל, ארה"ב, אפריקה, אוסטרליה, אירופה ואף הודו. כאשר לראשונה הצהיר באופן מובהק על היותו "נולד מחדש ונושע על ידי אמונה מלאה וביטחון בדם הכפרה שבקורבן המשיח היהודי, הרי הוא ישוע המשיח. אשר נשלח על ידי בורא השמים האוהב, אלוהי אברהם יצחק ויעקב". הודח באופן מיידי מתפקידו בתור הרב הראשי בעיר יפו ולאחר מכן החלה תקופה של רדיפות על חייו על ידי חרדים שעד עתה היו חבריו הטובים והקרובים ביותר.

העדות בתחנת הרדיו "קול ישראל"

"לפני יותר מעשרים שנה, לראשונה בחיי, נפלה בחיקי ההזדמנות לקרוא את ספר "הברית החדשה". קריאתו השפיעה עלי במידה שאין לשערה. התחלתי לדבר על כך עם חוג חברים קטן שבבולגריה. תמיד הצטערתי שזכרונו של ישוע נוכר מהחברה בישראל. ישוע לא עשה דבר מלבד טוב עבור אחיו היהודים בארץ ישראל. הוא קרא להם להביע חרטה ולחזור לאלוהים, הכריז את מלכות האלוהים ודרש לאהבה, אהבה לכל אדם, ואף אהבה לאויבים. לצערנו הרב, נאלצנו לשלם מחיר כבד על כך שדחינו את המשיח. אך עלי להודות כי מעמדי כרב ראשי לא אפשרה לי לצאת אל הציבור בפומביות עד אשר אלוהים בחסדו הרב הסיר ממני כל פחד שאחז בי. הוא העלה אותי ארצה היכן שמאוחר יותר נאלצתי להיפרד מתפקידי כרב הראשי לעיר יפו.

לאחר שויתרתי על תפקידי זה המשכתי לירושלים, שם, בהיותי צם במשך חודש ימים ומתפלל בתחונות לאלוהים, ביקשתי שיראה לי את האמת שלו ודרכו האמיתית, והאלוהים הנצחי שמע את תפילתי. בא' בשבט תש"י, רוח הקודש התגלתה אלי ואימתה לי שאכן ישוע הוא המשיח אשר סבל עבורנו והיווה קורבן עבור חטאינו. אש החלה לבעור בליבי ולא נתנה לי מנוחה עד אשר יצאתי בפומבי לגבי אמונתי בדמו המכפר של האלוהים החי והאמיתי, בדמו של המשיח האחד והיחיד של ישראל, ישוע-המשיח.

למרות כל הקשיים, הסבל והרדיפות שהיה עלי לחוות ללא הרף, דבר לא הניא אותי מאמונתי. ההפך הוא הנכון, אלוהים, שלו נתתי

את ליבי ואשר אליו הפניתי את כל צרכיי, נתן לי כוח ויכולת להמשיך להיות לעד. הוא דיבר אל ליבי בעזרת פסוק מסוים בתנ"ך: ישעיהו מ"א:10 - "אל-תִּירָא כִּי עָפָה-אָנִי אֶל-תְּשֻׁתָּע כִּי-אָנִי אֶלְהֵיךָ אֲמַצְתִּיךָ אֶף-עַזְרָתִיךָ אֶף-תְּמַכְתִּיךָ בְּיַמִּין צְדָקוֹי".

בזאת הבנתי כי משימה גדולה וחשובה הופקדה בידיי על ידי אלוהים ועלי להשלימה בכל מחיר. אל תחשבו כי עזבתי את היהדות, ההפך הוא הנכון, נשארתי יהודי ואף הפכתי ליהודי יותר שהרי ישוע-המשיח בעצמו היה יהודי.

להלן מסר אשר נלקח מתוך דרשתו של הרב דניאל ציון עבור חבריו הרבנים

"אני מודע לכך שלפי המסורת שלכם אני הולך בדרך שגויה, בעודי מקבל את ישוע כמשיח וגואל. בפני זוכן העדים שבשמים אמרתי לכם כי התפללתי לאלוהים עם דמעות ובצום זה שנים רבות שיוביל אותי בדרכי צדק, שאעשה את רצונו ולא את רצוני. ספרתי לכם על הדרך הנפלאה בה הוא התגלה אלי, לא פעם יחידה אלא פעמים רבות. השבתם לי כי כל זה לא היה אלה פרי דמיוני והזיות. אנא, סלחו לי שאומר כי הדמיון הוא אצלכם, רבותיי, ואילו הדברים האמיתיים נראים לכם כהזיות.

אני מודע לצרות המוחין של החינוך הדתי, ולרעלת המסווה המונחת על עיניהם של הרבנים המסתירה מעיניהם את האמת, אינכם מסוגלים עוד לשפוט בצורה אובייקטיבית. גם אני סבלתי מכך, אך אלוהים בחסדו הראה לי על ידי רוח קודשו את דרך האמת למרות טבעי החוטא. על ידי הודרכתי זה מספר שנים והוא מדריך אותי בשבילי הצדק. לכן, אומר לכם, גם אם הייתי היהודי היחיד שמאמין בישוע הוא המשיח, לא הייתי מחשיב זאת כהזיה, אך כעת אני עד לכך שלא רק מיליוני אנשים מכירים בישוע כמשיח, אלא גם אין ספור יהודים משכילים ביותר, חלקם רבנים, בסתר, אשר רואים בישוע כמשיח ישראל, האם הם גם נפלו כטרף להזיות והולכו שולל?

אם אתם, הרבנים, תישאו תפילה לאלוהים מכל ליבכם ותקראו את ספר הברית החדשה מתוך מחשבה ובגישה של כבוד, אני בטוח כי אלוהים יפתח את עיניכם.

ישוע לא עשה דבר מלבד טוב, הוא קרא את עמו ישראל לתשובה בעד מלכות האלוהים בעודו עושה ניסים ונפלאות רבים אשר אף נביא לפניו לא עשה כן. הוא ביקש לאחד בני אדם, שהם יאהבו אחד את השני ואף את אויביהם. הוא ביקש לבנות גשר בין העם היהודי לגויים ובכך לקיים את נבואות ישעיהו - שאלוהי אברהם יצחק ויעקב יהפוך לאלוהי כל אומות העולם.

על האמת לצאת החוצה, אבותינו טעו כאשר

דנו אותו למוות, את זה אשר היה ללא חטא, ואנו סובלים בשל חטאם, האם עלינו להמשיך לסבול בשל כך?

עלינו להביא פיצוי על הרע שנעשה, עלינו לקבל את ישוע כה"יהודי וכמשיח מאת אלוהים. הוא חי בקרב יהודים ונתן עצמו כקורבן למען יהודים, זאת על מנת להוות כפרה עבור חטאיהם בדמו. הוא קם לתחייה וישב לפדות אותנו בגאולה מלאה".

"...כעת אני עד לכך שלא רק מיליוני אנשים מכירים בישוע כמשיח, אלא גם אין ספור יהודים משכילים ביותר, חלקם רבנים, בסתר, אשר רואים בישוע כמשיח ישראל..."

◀ שמות י"ב:13, תנ"ך: "וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֵת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁמְרֵי וְרֵאִיתִי אֶת-הַדָּם וַיְפַסְחֵתִי עֲלֵכֶם וְלֹא-יְהִי בְכֶם נֶגֶף לְמַשְׁחֵת בְּהַכְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם."

◀ ויקרא י"ז:11, תנ"ך: "כִּי נִפְשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא וְאֲנִי נִתְמִיתִי לָכֶם עַל-הַפְּזוּת לְכַפֵּר עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי-הַדָּם הוּא בְּנַפְשׁ וְכִפֹּר."

◀ רומים ה':9-11, הברית החדשה: "וְכַעַתָּה, לְאַחַר שֶׁכָּפַר הַצְדָקָנוּ בְּדָמוֹ, בּוֹדֵאי וּבּוֹדֵאי שֶׁנִּשְׁעַע עַל-יְדוֹ מִן הַזָּעַם, שֶׁכֵּן אִם בְּזִמְן שֶׁהָיִינוּ אוֹיְבִים נִרְצִינוּ לְאֵלֹהִים בְּמוֹת בְּנוֹ, עַל אַחַת כְּפָה וְכָפָה נִשְׁעַע בְּחַיֵּי בְנוֹ לְאַחַר שֶׁכָּפַר נִרְצִינוּ. וְלֹא זֹאת בְּלִבְדֵּי, אֲנַחְנוּ גַם מְתַהַלְלִים בְּאֵלֹהִים הַזּוֹת לְאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ שֶׁבְּאֲמֻצָּעוֹתָיו קִבְּלָנוּ עִמָּה אֶת הַרְצִיוֹ."

על חייו של הרב דניאל ציון תוכלו להמשיך ללמוד הן באתר יהדות בולגריה, והן באתר ויקיפדיה: דניאל_ציון/he.wikipedia.org/wiki/

תוכלו להזמין ללא תשלום את הספר "ראשית חכמה" הכולל סיפורם של רבנים רבים שבאו לאמונה בישוע המשיח בכתובת: kerenahvah.org/he/product/ראשית-חכמה

ספר חדש בהוצאת המכללה למקרא

חדש!

להזמנות
1-700-077-970

25 ₪

האם אנחנו חייבים לקיים את מצוות ברית סיני? מה עם התורה שבעל-פה (מסורות הרבנים)? איך מצביעה התורה (החומש) על המשיח? איך אפשר ליישם את מצוות ברית סיני הלכה למעשה בימינו?

אמונה

בבשר ודם

מה אומר התנ"ך על אמונה במשיח בן-אלוהים בשר ודם?
וגם, חז"ל הכירו בכך שהמשיח הינו התגלמות אלוהים בבשר.

רבים הם שמאשימים אותנו, היהודים המשיחיים, כי הפכנו אדם, ישוע, לאלוהים.

ראו לדוגמא את דבריו של הרב דניאל עשור שכותב: "התנ"ך שולל אלילויות פאגאניות הנעות סביב אלילויות אנושיות, אדם אל" אבל מדובר בחוסר הבנה ואולי גם חוסר רצון להבין, במה אנחנו באמת מאמינים. האם אנחנו מאמינים שבן אדם יכול להפוך

לפתע לאלוהים? או שבן אדם כלשהו בהיסטוריה שודרג והפך לאלוהים? התשובה לשתי השאלות האלה, היא לא.

אבל, האם אלוהים יכול לגלות את עצמו לאנושות בכל דרך שרק יבחר? ואם הוא ברא אותנו בצלמו וכדמותו, האם מן הראוי שהוא גם ירצה בנקודת זמן כלשהי בהיסטוריה להתגלות אלינו בדמות אדם? האם הרעיון הזה תנ"כי בכלל? ומה לגבי יהודים שחיו לפני ישוע, האם הם האמינו שאלוהים יכול להתגלות בדמות אדם? האם היתה להם ציפייה שהמשיח יהיה "בן אלוהים"? התשובה לשאלות הללו, היא כן.

לפני אלפיים שנה, הציפיה למשיח בקרב בני עמנו היתה בשיאה. עדות לכך ניתן לראות בדבריו של יוחנן אל ישוע בברית החדשה, לאחר שזה היה עד לכך שישוע מרפא חולים, נותן ראייה לעיוורים, מרפא מצורעים ומבצע ניסים ונפלאות: "יוחנן המטביל שלח אותנו אליך לשאל האם אָמָהּ הוא אֲשֶׁר נֹעַד לְבֹא, או נִחְפָּה לְאַחֵר?" (הבשורה על פי לוקס, 20:ז)

אבל את הדבר המעניין ביותר, ניתן דווקא ללמוד מכתבים עתיקים עוד יותר. מגילות ים-המלח, מגילות שנכתבו הרבה

מדרש בראשית רבה ל"ה: "הגואל אשר אקים מכם אין לו אב, שנאמר: הנה איש צמח שמו ומתחתיו יצמח"

ובמלכות בית דוד משיחך, במהרה יבא ויגל לבינו, ועל כסאו לא ישב זר, ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו. כי בשם קדשך נשבעת לו שלא תכבה נרו לעולם. "בימיו תושע יהודה וישראל ישכון לבטח וזה שמו אשר יקראו ה' צדקינו". ברוך אתה ה', מצמיח קרן ישועה לעמו ישראל". כאן מזוהה משיח בן דוד עם הדמות המוזכרת בירמיהו כ"ג, יהוה צדקנו.

"לפי שהודו שניהם במעשיהם, סמך יהודה לראובן. היו ושם דרך אראנו ביטע אלהים. לפי שהודה, זכה למלכות ויצא ממנו משיח שיושיע לישראל, דכתיב: בימיו תושע יהודה" (ספר "צורר המור", בראשית, פרשת יחי). כאן מסביר הפרשן כי יהודה זכה שיצא ממנו המשיח, ובדבריו הוא מסתמך על ירמיהו כ"ג ו, זאת אומרת, גם הוא ראה בפסוק זה נבואה משיחית שטוענת כי המשיח יהיה אלוהים.

במדרש משלי (פרשה יט כב) נמנים מפי רב הונא שבעה שמות למשיח: ינון, יהוה צדקנו, צמח, מנחם, דוד, שילה, ואליהו. במדרש איכה א' כתוב על הקטע: "מה שמו של מלך המשיח? ר' אבא בר כהנא אמר: ה' שמו, וזה שמו אשר יקראו, ה' צדקנו". במדרש תהילים כתוב כי אלהים קורא למשיח בשמו, ומה הוא שמו? התשובה הניתנת היא: "יהוה איש מלחמה" (שמות טו) ועל המשיח אנו קוראים "זה שמו אשר יקראו: יהוה צדקנו".

הבנתם? חז"ל ייחסו את "יהוה צדקנו" בירמיהו כ"ג פסוק ו' למשיח. כעת לא נותר לנו אלא לשאול את יד לאחים והרב שלהם - דניאל עשור, האם בכוננתם להאשים את רבי יוחנן, את בעל המסכתות הקטנות ואת רבי אברהם באמונה נוצרית אלילית פאגאנית? ☆

אף אחד מהמלכים, ובוודאי שלא עם ישראל, היו בניו של אלוהים במובן המילולי. המונח גם מעיד על זכותו של הבן לירשת אביו. מלכותו של מלך המלכים, אלוהים, מורשת לבן האלוהים, למשיח. זאת בניגוד למיתולוגיות האליליות-פאגניות, אלוהים לא התחבר לאלילה, שהולידה בן. למרבה הצער, רבנים רבים מנסים לייחס לאמונה בישוע דווקא את המשמעות האלילית והפאגאנית הזאת.

בתנ"ך, משלי פרק ל' נפתח כך:
"מי עלה-שמים וינד? מי אסף-רוח בחפניו? מי צרר-מים בשמלה? מי הקים כל-אפסי-ארץ? מה-שמו ומה-שם-בנו, פי תדע".

הפרק מביא את מסקנותיו של אגור. כל פרק ל' מוקדש לדברי התוכחה שהוא מעלה בפני שני הנערים, אית'אל ואפ'ל. הוא שואל אותם חמש שאלות רטוריות: מי עלה לשמים וירד? מי אסף את הרוח בחופן ידיו? מי שם את כל המים שבעולם בכיסו? מי יסד את העולם וממשיך לשמר את כל חוקי הטבע? מה שמו? התשובות לשאלות הרטוריות הללו הן כמובן, אלוהים. אבל אז אגור מפתיע עם שאלתו השישית והאחרונה: מה שם בנו? האם אתם יודעים את התשובה לשאלה זו? מה הוא שמו של בן האלוהים?

בואו ונראה כיצד חז"ל פרשו את "יהוה צדקנו" שבירמיהו כ"ג פסוק ו' כנבואה על המשיח: "אמר רבי יוחנן: ג' נקראו על שמו של הקב"ה ואלו הן: צדיקים ומשיח וירושלים... משיח, דכתיב (ירמיהו כ"ג) וזה שמו אשר יקראו ה' צדקנו" (תלמוד בבלי, בבא בתרא ע"ה ע"ב).

מסכתות קטנות, סופרים י"ג, הלכה י"ב: "שמחינו ה' אלהינו באלוהו הנביא עבדך

לפני הספירה ולפני תקופתו של ישוע, על ידי הקהילה היהודית שבקומראן. שם (4Q246) מתוארת הציפייה של בני המקום למשיח. היהודים האסיים פירשו את הנבואה של דניאל הנביא בפרק ז' על כך שהמשיח צפוי להיות "בן האלוהים". הם כינו את המשיח "בן האלוהים" עוד הרבה לפני שישוע נולד.

המשיח לא אמור להיות בן אדם ככלל בני האדם, אלא חורג מהכלל, בן אלוהים. ועל כן גם לידתו צריכה להיות על טבעית, כאות מאלוהים. ישעיהו הנביא בפרק ז' מנבא זאת: "לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה העלקה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו אל". עמנו אל, האל איתנו. המשיח הוא בן האלוהים, שנולד בלידה בצורה שהיא אות מאלוהים, מבטנה של עלמה וללא אב ביולוגי. בדיוק כפי שניבא ישעיהו. אבל לישיעהו פרק ז' כבר הקדשנו סרטון אחר בנושא.

חשוב להבין, האמונה לפיה למשיח, בן האלוהים, אין אב ביולוגי היא גם נחלתם של חז"ל. מדרש בראשית רבה ל"ה: "הגואל אשר אקים מכם אין לו אב, שנאמר: הנה איש צמח שמו ומתחתיו יצמח", וכן הוא אומר: ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה". את אותו הרעיון ניתן למצוא גם במדרש בראשית רבה פרק ל"ז: "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: אתם אמרתם לפני יתומים היינו ואין אב. אף גואל שאני עתיד להעמיד מכם אין לו אב, שנאמר: הנה איש צמח שמו ומתחתיו יצמח". אם כך, חז"ל מייחסים למשיח גם את היותו חסר אב ביולוגי, וגם את ישעיהו פרק נ"ג.

עכשיו אתם בוודאי תוהים לעצמכם, האם בורא העולם נכנס לחדר לידה והוליד בן?

כמובן שלא, בואו נפנה להגדרה התנכית כדי להבין מה הכוונה ב"בן האלוהים". בתנ"ך, המלאכים, שלקחו חלק בטבע השמימי והרוחני של אלוהים, בניגוד לטבע הארצי והבשרי של בני האדם, מכונים "בני אלוהים". וישנן דוגמאות נוספות לבנים בתנ"ך: אלוהים מכנה את עם-ישראל בתור בן. וגם את מלכי ישראל בתור בנים. מה הפלא אז, שהמשיח, הנציג האידיאלי של אלוהים המגיע מתוך עם ישראל, זה שנישא מעל לכל בריאתו של אלוהים, נקרא בן-אלוהים?

התנ"ך גם משתמש במושג 'בן' על מנת לתאר את אלה מבני ישראל שמצייתים לאלוהים והולכים אחריו. גם בברית החדשה המאמינים בישוע מכונים, בנים לאלוהים. אם כך, גם המלאכים, גם המלכים וגם עם-ישראל נקראים "בני אלוהים". נראה שבתנ"ך היו לאלוהים הרבה בנים! עם ישראל אפילו נקרא "בני בכורי". אבל לא המלאכים וגם לא

על עבודת האלילים בהלכה הרבנית

**לא מעט דובר
על הקמעות
הרבים
המאפיינים את
יהדות ההלכה
של הרבנים, אך
מן הדין לציין
גם את ההערצה
העצמית
ואת פולחן
האישיות אשר
הם מטפחים
ומעודדים בקרב
חסידיהם.**

כל כך עד כי אינו יודע היכן להתחיל בהצגתו. הדברים ידועים והוצגו לא פעם בתקשורת (בתוכניות תחקיר, ⁵ בעיתונות הכתובה ועוד).⁶ כבר אמרנו כי דת הרבנים התאפיינה בין היתר ביצירת קמעות ובסגידה להם. דוגמאות רבות לכך ניתן למצוא למשל, במסכת שבת בתלמוד הבבלי;⁷ או בהרצאה המאלפת של פרופ' גדעון בוחק, על אודות ספר כשפים יהודי מהמאה ה-15;⁸ וגם ב"ספר רזיאל" או ב"ספר המזלות".⁹

אך מעניין כי הרבנים לא עצרו שם ולקחו זאת צעד אחד קדימה כאשר הפכו אף את עצמם ואת שמם למיני קמיעות בעלי סגולות פלא. למשל, כדי למצוא אבידה, הם קבעו כי יש לתת צדקה (למוסד דתי כמובן) ולומר 3 פעמים: "אמר רבי בנימין: 'הכל בחזקת סומין, עד שהקדוש ברוך הוא מאיר את עיניהם. מן הכא, ויפקח אלוקים את עיניה ותרא באר מים, ותלך ותמלא את החמת. אלהא דמאיר ענני, אלהא דמאיר ענני, אלהא דמאיר ענני. בזכות הצדקה שאני נודב לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס, זכותו יגן עלינו, למצוא את

כידוע, מצווה הקב"ה כי "לא יהיה לך אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל-פְּנֵי"; והתורה שבה ומדגישה כי אין לעשות "אלהי מסכה",² "פֶּסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִפֶּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּיָּם מִתַּחַת לָאָרֶץ. לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַיָּא..."³

לא מזמן שמעתי ידיד קרוב מספר כי כאשר התארח אצל קרובי משפחה בהונג קונג, הוא שם לב למנהג יומי של אם הבית: לעת בוקר היא נהגה להגיש מנחה לאליליה - שורה של פסלים אשר עמדו על מדף בדירה. אין ספק, היא היתה עובדת אלילים והשתחויה לפסליהם. ידידי המשיך ואמר כי כיום איננו משתחוים לאלילים ולפסלים באופן כזה מפני שאינם קיימים עוד, אך עלינו להתמודד עם אלילים רעיוניים (לא-אבסטרקטיים), המסיתים אותנו מעבודת האל הטהורה והברה.

הרהרתי במה שאמר החבר ולכאורה חשבתי כי הוא צודק; עד שנזכרתי ביהדות הרבנית... אחינו הדתיים אמנם אינם משתחוים לפסלי אבן של בודהה או של אלילים אחרים, אך במקום זאת הם סוגדים ל"תמונות צדיקים"; לרבנים "הקדושים", לאדמו"רים ול"מקובלים" - לאלו החיים וגם לאלו שכבר נפטרו - על ידי הילולות, תמונות של קדושים, השתטחות על קבריהם, וכו'.⁴ הדוגמאות לכך כיום רבות

הנשיא; ולמרות זאת, יצאה בת קול ואמרה כי אותו "כובס מזומן הוא לחיי העולם הבא" (בבלי, כתובות ק"ג ע"ב).

5 ראו לדוגמה את תוכניתו של אמנון לוי (ערוץ 10) על הבאבות או על עולם המקובלים (10tv.nana10.co.il)

6 כמובן שתעשיית כסף אדירה מלווה ומניעה את העסק הזה של הפולחן העצמי.

7 דף ס', דף ע"ט ועוד.

8 vod.walla.co.il/episode/1892359/hamishi-bakempus/episode-4

9 ספרי קבלה הגדושים במתכונים להכנה ושימוש בקמיעות מסוגים שונים.

1 שמות כ' 3.

2 ל"ד 17.

3 פס' 4-5.

4 מפורסם סיפורו של הכובס אשר התאבד משום שנבצר ממנו להשתתף בהלווייתו של ר' יהודה

האבידה שאיבדתי.¹⁰ תנו דעתכם לביטוי: "אלהא דמאיר ענני", החוזר 3 פעמים ברצף. מדובר בביטוי טעון ביותר בשל הרמיזה הגסה לאלוהותו של רבי מאיר.¹¹ ואכן, הרשת מלאה בניסיונות להסביר את המבוכה הזו, מצד הרבנים.¹²

דוגמא פופולרית נוספת ניתן לקחת משמו של ר' נחמן מברסלב: "לטענתו של הרב אודסר, עצם האמירה או השירה של 'נ' נח נחמ' נחמן מאומן" מקרבת את הגאולה והיא סגולה לישועה והצלחה". מדובר ב"סגולה נפלאה שהובאה בפתק שנשלח מהשמים על ידי רבנו רבי נחמן מברסלב, שהבטיח בספרו ליקוטי מוהר"ן תנינא תורה ח' שעתידי להתגלות שיר של חסד פשוט... "אכן השיר נגלה, נס בימינו אלה, והנהו לפניכם: נ' נח נחמ' נחמן מאומן. והזוכה לאומרו בכל עת יזכה לישועות, נסים ונפלאות".¹³

הקמיע יכול לבוא בצורת ציור, תחריט או מנטרה כמו שראינו לעיל, אך גם בצורת פולחן קברי "צדיקים קדושים". כתבת "ישראל היום", חגית רבינוביץ¹⁴ יצאה ל"טיול מאורגן" (בעלות 130 ₪) למעוכבי זיווג הכולל מסע גילוי דרך מספר קברים, אשר ביניהם: קבר יונתן בן עוזיאל,¹⁵ המומחה הידוע לזיווג; קבר הרשב"י, וגם קבר בוגוס - של ר' יהודה בר אלעאי, אשר יש להקיפו 7 פעמים תוך תפילה על פרנסה. כמובן כי הרבנית בן ישי, מארגנת הטיול, אינה נמנעת מלמכור שלל קמיעות על הדרך (כגון: צמידים, נר ישועות וכו').

בכתבה מאתר nrg מתוודה הרב אשר סבג¹⁶ ומספר כיצד "כילד למשפחה שעלתה ממרוקו, גדלתי "בזכות" הרבה "סגולות", חמסות למינהם, עין הרע ועוד... "אך לא היה דבר גדול יותר או חזק יותר מ"זכותם של הצדיקים". אני זוכר את אמי מתפללת בדביקות מול הנרות של הצדיקים, את אבי מנשק את המזוזה בכל פעם שהוא יוצא מהבית, ומתפלל דקות ארוכות, וממלמל את שמות הצדיקים".

סבג ממשיך בהסבר על הייחוד באמונת יהדות הרבנים: "ריה"ל¹⁷ בספר ה"כוזרי", מסביר שיחידו הגדול של עם ישראל לא היה אמונה באל, אלא דווקא האמונה בבני האדם. אמונה ביכולת של האדם להגיע למדרגה אלוקית הקרובה למדרגת

ספרי תורה מהודרים ומעוטרים בחתימות הרבנים "הקדושים" (ספרים אשר עולים הון תועפות);¹⁸ ועל ידי תליית תמונותיהם של אותם קדושים על קירות הבית, בהתאם לפרשנות מגמתית ומטעה לחלק השני של הפסוק: "וַיִּתֵּן לְכֶם אֲדֹנָי לְחֶם צָר וַיְמַם לְחֶץ וְלֹא-יִכְנַף עוֹד מוֹרְיָה, וְהָיָה עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת-מוֹרְיָה" (ישעיהו ל' 20). ברור מההקשר של הפסוק כי המילים "מוריך" בפסוק זה מכוונות לקב"ה, וכך פירש בצדק גם רש"י²⁰ רוב הפרשנים אחריו. אך כאשר נזכרים טיפה עמוק יותר באוקיינוס הספרות החז"לית, נחשפים על-נקלה לפירוש שונה: בשו"ת "ביע אומר", חלק ו' נאמר כי כאשר אדם "מתכוין אל רבו ונותן אליו לבו, תתקשר נפשו בנפשו ויחול עליו שפע קדוש, כמו שנאמר: והיו עיניך רואות את מוריך". בשו"ת "יחווה דעת", חלק ג' סימן י"ט מזוהה המילה "מוריך" עם הזקנים והחכמים; ובשו"ת "עטרת פז" חלק א', כרך ג' כתוב שהאדם מבין יותר בתורה כשרואה פני הרב, כדכתיב "והיו עיניך רואות את מוריך". בקיצור, במרוצת הדורות נטשו הרבנים את הפירוש המסורתי הנכון של הפסוק ושל המילה "מוריך" והעניקו להם פרשנות חדשה לגמרי - על עצמם.

"ומשום כך מחזיקים רבים וטובים תמונות צדיקים ומציבים אותן בבתי מדרש וכיו"ב, כדי לקיים מה שכתוב: "והיו עיניך רואות את מוריך", דוגמת ה"חפץ חיים", שהחזיק תמונת הצדיק ר' נחומקא מהורודנא זצ"ל והביט בה יום יום. ויתר על כן... "כל מי שהיה אצל הרבי ביחידות - יצייר לעצמו את פני הרבי... "ואלה שלא ראו את הרבי, יציירו לעצמם את פני הרבי באמצעות תמונה".²¹

בתשובה לשאלה: "האם גם כשמביטים בתמונה מצולמת של צדיק יש בכוחה להשפיע קדושה על המתבונן?", ענה ר' אליעזר שלמה שיק: "שמעתי שהחזון איש זי"ע יעץ למנהלים שכן יכניסו בכיתות שלהם תמונות של צדיקים, כדי שהילדים יתעוררו ויראו לכל הפחות את פני הצדיקים, והחוש מראה שהכיתות הן של הבנים והן של הבנות שתלויות שמה תמונות של צדיקים מפורסמים, זה מעורר יראת הכבוד בלבם...²² כאשר נשאל בפעם אחרת האם מותר לאפשר לילדים לנשק

המלאכים ואולי אף עולה עליה...". ואז שוטט סבב את מסקנתו: "שפע ה"סגולות", "זכויות הצדיקים", "קמיעות" וכדו', מצד אחד מעורר אצלנו דחיה וחשש מפני נטיה לעבודה זרה, אך האמת היא שזו היא סגולתם האמיתית של ישראל המתעוררת לאיטה, ומחפשת "לדרוש אלקים" בכל עניינה בכלל ובפרט, מתוך אמונה תמימה ופשוטה שבכחם של

הרב אשר סבג:¹⁶
**'כילד למשפחה
שעלתה ממרוקו,
גדלתי "בזכות" הרבה
"סגולות", חמסות
למינהם, עין הרע
ועוד... חידושו הגדול
של עם ישראל הוא
דווקא האמונה בבני
האדם. אמונה ביכולת
של האדם להגיע
למדרגה אלוקית
הקרובה למדרגת
המלאכים ואולי אף
עולה עליה...'**

נושאי התורה לבצע את מה שהיו יכולים לעשות נביאי ישראל". שמעתם טוב? "הסגולות", "זכויות הצדיקים" וה"קמיעות", אינם סימנים לעבודה זרה כי אם האמונה האמיתית והפשוטה של נביאי ישראל! לקרוא ופשוט לשפשף את העיניים!

אגב, הקמיעות אינם קניינים הבלעדי של עדות המזרח; אדרבא, ביל גרוס, אחד מאספני היוזאיקה הגדולים בעולם, מסביר: "לא רק שזה יהודי למהדרין, זה גם חלק בלתי נפרד מהמסורת הכי עתיקה שלנו - מהתנ"ך, מהתלמוד וגם במאות שנות הגלות שלאחר מכן... "על אף שנהוג כאן לחשוב, שקמעות זה עניין למזרחים, זה פשוט לא נכון עובדתית... "דווקא בתקופת ימי הביניים זה היה הפוך - הקמעות היו שייכים בעיקר לעדות אשכנז... "רבים מהקמעות נושאים את הבקשות הקלאסיות: גירוש מלאכים רעים, בריאות, פרנסה, פוריות. "כותבי קמעות, שהיו רבנים או כותבים מקצועיים, יזמו פניות למלאכים טובים, כל אחד בהתאם לתחום סמכותו".¹⁸

צורה נוספת של קמיעות יכולה לבוא על ידי

19 להלן לינקים לשני אתרי יוזאיקה המוכרים קמיעות וספרי תורה "כשרים למהדרין":
www.shalom-from-israel.co.il
www.kedem-auctions.com/auction-items/1246

20 "מוריך - הקב"ה המלמדך להועיל" (רש"י על ישעיהו ל' 20).

21 www.hageula.com/study/books/2981.html
לינק לסרטון המעודד פולחן תמונות:
www.nosachteiman.co.il/?CategoryID=1488&ArticleID=9929

22 באתר מוסדות ברסלב, בלינק:
www.breslevcity.co.il

18 כתבה מאת טלי פרקש, מתאריך 18.08.13, Ynet.co.il.

10 מבוסס על מסכת עבודה זרה י"ח ע"א-ב.

11 מעניין שאין להם בעיה לעכל את "אלוהותם" של רבנים אחרים, כדוגמת הרשב"י, הנקרא בפי הדתיים "התנא האלוקי" (מעל קברו מתנוסס הכיתוב: "התנא האלקי ר' שמעון בר יוחאי").

12 למשל, באתר "כיפה": www.kipa.co.il

13 מתוך ויקיפדיה, תחת הערך "נ' נח נחמ' נחמן מאומן".
14 כתבה מתאריך 07.07.2014.

15 "הרבי ילך לבקש אצל השם בקשה עבור שלומית", מסבירה הרבנית בן ישי, "הוא הצינור אל השם. וביום הפטירה שלו מספרים שרוחו שורה על הקבר והוא נענה לכל הבקשות. עכשיו קחי אבן ושימי על כיפת הקבר".

16 www.nrg.co.il/online/11/ART2/579/646.html

17 רבי יהודה הלוי (מחבר ספר הכוזרי).

בספרות חז"ל נטמן זרע הפורענות של פולחן האישי, ההערצה הטוטאלית והסגידה העצמית שעודדו הרבנים בקרב חסידיהם. התורה שבעל פה גדושה באמרות וציטוטים אשר לא רק מעלים את קרנם של הרבנים לדרגת אלילים שיש לסגוד להם, אלא חושפים עידוד אגרסיבי להביא להם מנחות כספיות...

מלכי - רבנו, מי הם המלכים - חכמים²⁷. הרבנים דרשו מחסידיהם לא רק סגידה, אלא גם ציות מוחלט, משום ש"אפילו מה שתלמיד וותיק עתיד להורות לפני רבו, כבר נאמר למשה בסיני"²⁸. מצד אחד הם המליצו: "והוי מתחמם כנגד אורן של חכמים...", מצד שני איימו: "...והוי זהיר מגחלתן שמא תיכווה--שנשיכתן נשיכת שועל, ועקיפתן עקיפת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש"²⁹. חז"ל לא הסתפקו בזאת והוסיפו כי "כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה"³⁰, ואף "נידון בצואה רותחת"³¹ שהרי דבריהם אינם אלא בבחינת "דברי אלוהים חיים"³². עוד לימדו הרבנים את העם כי "חמורים דברי זקנים (סופרים) מדברי נביאים"³³ ועל כן, "כל המהרהר אחר רבו, כאילו מהרהר אחר שכינה"³⁴.

כמובן כי קבלת מרותם של הרבנים, כללה גם את החיוב לתמוך בהם באופן כלכלי. וכך קבעו הרבנים כי "כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו, מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידיו"³⁵; או: "כל המטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים, זוכה ויושב בישיבה של מעלה שנאמר: כי בצל החכמה בצל הכסף"³⁶. על ידי הפרופגנדה הזו זכו הרבנים פעמיים: הם העלו את עצמם לרמת אלילים של ממש וכמובן, שלא שכחו לקבל על כך את המנחה והשכר

לסגוד להם, אלא חושפים עידוד אגרסיבי להביא להם מנחות כספיות ואחרות, תוך הפחדה באיומים והטלת סנקציות כואבות על המתנגדים לכך. במסכת פסחים מסופר על נחמיה העמסוני שדרש בתורה וכאשר הגיע לפסוק "את ה' אלהיך תירא" (דברים ו' 20), ביקשו תלמידיו לשמוע כיצד יפרש זאת. נחמיה האמין כי הפרשנות הנכונה, לפי שיטתו, מחייבת אותו לקבוע כי יש לירא תלמידי חכמים באותה מידה, אך מפני שחסר היה לו האומץ לומר זאת, חדל; "עד שבא רבי עקיבא ודרש: 'את ה' אלהיך תירא, לרבות תלמידי חכמים"²⁴. במילים אחרות, חכמינו החלו להשוות את מעמדם לזה של הקב"ה בכבודו ובעצמו, ככתוב בפרקי אבות: "מורא רבך כמורא שמים"²⁵. וכך, אם "השמים - שמים לה"²⁶, הארץ היתה שייכת לרבנים! הם היו המלכים החדשים, "כמאמר החכמים: 'מאן

תמונות של צדיקים, ענה ר' שיק: " אין שום בעיה להראות לילדים תמונות של צדיקים, וזה דבר גדול מאד מאד, כמו שכתוב (ישעיה ל' כ') 'והיו עיניך רואות את מוריק'..." וידוע שהחזון איש זצ"ל ייעץ למנהל בית ספר להשתדל שיהיו בכל כיתה תמונות של צדיקים, כדי שהילדים תמיד יראו פני צדיקים, שזה עושה רושם גדול עליהם, ובוודאי שבשביל חינוך מותר גם לנשק את התמונות"²³.

כל הנאמר לעיל, אינו מהווה אלא דוגמאות מעשיות להפיכתם של הרבנים את עצמם לקמיעות של סגולה ולמושא להערצה. אך על מנת לרדת לשורש העניין, יש לדרוש בספרות חז"ל - שם נטמן זרע הפורענות של פולחן האישי, ההערצה הטוטאלית והסגידה העצמית שעודדו הרבנים בקרב חסידיהם. התורה שבעל פה גדושה באמרות וציטוטים אשר לא רק מעלים את קרנם של הרבנים לדרגת אלילים שיש

27 עדין שטיינזלץ, "מדריך לתלמוד", 2002: 26.
 28 ירושלמי, מסכת פיאה, פרק ב', הלכה ד.
 29 משנה, אבות ב' י"ג.
 30 בבלי, עירובין, כ"א, ע"ב.
 31 "שכל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת" (בבלי, עירובין כ"א ב).
 32 שם, י"ג, ב.
 33 ירושלמי, ברכות, פרק א', הלכה ד.
 34 בבלי, סנהדרין ק"י, ע"א.
 35 בבלי, ברכות, י', ע"ב.
 36 בבלי, פסחים, נ"ג, ע"ב.

24 בבלי, פסחים כ"ב, ע"ב.
 25 פרק ד', טו.
 26 תהילים, קטו: 16.

23 באתר מוסדות ברסלב, בלינק: www.breslevcity.co.il

« הקב"ה מכנה עצמו קדוש⁴⁶ - הרבנים מכנים זה את זה בתואר קדוש⁴⁷;
« הקב"ה הוא לבדו מלך הכבוד האמיתי של ישראל⁴⁸ - הרבנים קבעו כי הם המלכים החדשים⁴⁹;
« רק ביכולתו של אלהים להושיע ולהכניסנו לעולם הבא⁵⁰ - אך הרבנים קבעו כי כשם שאביו של אדם מביאו לעולם הזה "רבו, שלמדו חכמה, מביאו לחיי העולם הבא"⁵¹.

לסיכום, נכון, חסידיהם של הרבנים אינם משתחווים לפסלים עשויי אבן או עץ. אך כאשר הם ורבותיהם מוסיפים זה לזה את שמות התואר "צדיק", "מקובל", "אדמו"ר"⁵² ואף "קדוש", אין מוסס מן המסקנה כי הם סוגים, ומעריצים את עצמם - כלומר: מסיכות, אלילים ופסלים חיים. מעניין אם אל הכבוד העצמי המזויף והמפוקפק הזה כיוון ישוע, כאשר הזהיר את העם מפני השפעות כת הרבנים, כיוון שעושים הם "אֵת כָּל מַעֲשֵׂיהֶם לְהָרְאוֹת בְּהֶם לְבְנֵי אָדָם; כִּי מְרַחֲבִים אֶת תְּפִלְיָהֶם וּמְאָרִיכִים אֶת צִיצֵי־וְתִיתָיָם; וְאֵהֲבִים לְהִסָּב רְאִשָׁנִים בְּסַעֲדוֹת וְלִשְׁבֹּת רְאִשָׁנִים בְּבֵתֵי כְּנָסְיוֹת; וְשִׁישְׁאָלוּ בְּשִׁלְחָם בְּשִׁקְיָם וְשִׁיקְרָאוּ לָהֶם בְּנֵי הָאָדָם רְבֵי רְבֵי"⁵³. המשיח לא היסס לפנות ישירות אל הרבנים, באומרו אליהם: "אֲכֹן יִדְעֵתִי אֶתְכֶם, כִּי אֵין אֶהְבֵּת אֱלֹהִים בְּקִרְבְּכֶם. אֲנִי הִנֵּה בָאתִי בְּשֵׁם אָבִי, לֹא קִבַּלְתֶּם אֹתִי. וְאִם יָבֵא אַחֵר בְּשֵׁם עֲצָמוֹ, אֲתוּ תִקְבְּלוּ. אֵיךְ תִּזְכְּרוּ לְהֶאֱמִין, אֲתֶם הַלְקִיחִים כְּבוֹד אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאֵת הַכְּבוֹד אֲשֶׁר מֵאֵת הָאֱלֹהִים הִיחִיד, לֹא תִבְקֶשׁוּ. אֵל תִּחְשְׁבוּ כִּי אֲנִי אֶטְעַן עֲלֵיכֶם לְפָנַי אָבִי. מִשָּׁה, אֲשֶׁר לוֹ תִחַלּוּ, הוּא הֵטַעַן עֲלֵיכֶם"⁵⁴. ☆

שכבר הראנו:
www.breslevcity.co.il/%D7%A9%D7%95%D7%AA_%D7%91%D7%A8%D7%A1%D7%9C%D7%91_3510

46 לחשל, בויקרא ו'ט"ז; ובישעיהו מ"ג, 14-15.
47 לחשל: ר' יהודה הנשיא, הנקרא "הקדוש" או "רבנו הקדוש" (פסחים ל"ז, ע"א); והאר"י הקדוש (שימו לב כיצד הוא מכונה בהקדמה לספר "עץ חיים" של תלמידו, ר' חיים ויטאל: "הרב הקדוש בוצינא קדישא המקובל האלהי החסיד האר"י ז"ל". גם בהמשך הספר מקבלים האר"י ואחרים את התואר "קדוש").
48 מזמור כ"ד 7-10, צ"ח 6, קמ"ה 1.
49 עדן שטיינלץ, "מדריך לתלמוד", 2002: 26 (בהסתמך על מסכת גיטין ס"ב, ע"א).
50 ישעיהו מ"ג 11.
51 בבא מציעא ל"ג, ע"ב; בהתאם לכך, קובע הרמב"ם במשנה תורה, הלכות תלמוד תורה פרק ה': "כשם שאדם מצווה בכבוד אביו, וביראתו, כך הוא חייב בכבוד רבו, ויראתו; ורבו, יותר מאביו. שאביו, הביאו לחיי העולם הזה, ורבו שלימדו חכמה, הביאו לחיי העולם הבא".
52 אדונו, מורנו ורבנו.
53 מתי כ"ג 7-5.
54 יוחנן ה' 42-45.

המגיעים להם בתוקף היותם מורמים מעם. מי שהעז לסרב לקבלת מרותם של הרבנים, זכה לכינוי הנורא "עם הארץ", על כל ההגבלות והעונשים האיומים שביטוי זה טומן בחובו. תחת שם גנאי זה, נכללו "כל שיש לו בנים ואינו מגדלן לתורה"³⁷. "עם הארץ" ספג את הסנקציות הבאות: "תנו רבנן (אמרו רבנים): ששה דברים נאמרו בעמי הארץ: אין מוסרין להן עדות ואין מקבלין ממנו עדות, ואין מגלין להן סוד, ואין ממנין אותן אפטרופוס על היתומים, ואין ממנין אותן אפטרופוס על קופה של צדקה, ואין מתלוין עמהן בדרך. ויש אומרים: אף אין מכריזין על אבידתו"; "אמר רבי אליעזר: עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך"; "לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם... ולא ישא בת עמי הארץ מפני שהן שקץ ונשותיהן שרץ. ועל בנותיהן הוא אומר: ארור שוכב עם כל בהמה"; "שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם (גרועה) יותר משנאה ששונאין אומות העולם את ישראל"; "אמר רבי יוחנן: עם הארץ מותר לקורעו כדג"³⁸. הרבנים לא רק שנתנו להלכותיהם תוקף תורני קדוש, הם אף הבהירו לעם ישראל כי מי שלא ילמד לפי שיטתם צפוי לגנאי, לחרם ולמיתה. וזו אולי הראיה המשמעותית ביותר לכך שהרבנים השוו את מעמדם לזה של אלהים והפכו עצמם לקמיעות חיים; כאילו היו באמת שווים לאלהים, קבעו כי מי שימרה פיהם - ייענש, ינודה ואף ימות; בידם מפתחות העולם הבא ומפתחות השאול; האופן בו נתייחס אליהם שווה לאופן בו נתייחס לאל. כמה אירוני לגלות כי אותה קבוצה דתית אשר ביקשה לסקול את ישוע על שדימה עצמו לאלהים,³⁹ הפכה בחשבון אחרון את עצמה לאלהים! שימו לב:

« אלהים נתן תורה מסיני⁴⁰ - הרבנים טוענים כי מקור התושב"ע בסיני⁴¹;
« אלהים קבע כי ארור מי שלא יקיים את מצוותיו⁴² - הרבנים קבעו כי המהרהר על תורתם חייב מיתה⁴³;
« משה וזוד המלך הביטו באופן סמלי בתמונת ה'⁴⁴ - אך הרבנים משדלים את חסידיהם להביט באופן ממשי בתמונתיהם⁴⁵.

37 בבלי, מסכת סוטה, כ"ב, א.
38 בבלי, מסכת פסחים, דף מ"ט, ב.
39 יוחנן ה' 18.
40 שמות י"ט-כ.
41 ירושלמי, מסכת פיאה, פרק ב', הלכה ד; בבלי, גיטין ס', ע"ב.
42 דברים כ"ז 26.
43 בבלי, עירובין כ"א, ע"ב.
44 במדבר י"ז 8; מזמור י"ז 15.
45 בלינק הבא תוכלו לרכוש תמונות "צדיקים":
www.breslev-shop.co.il/Default.asp?sType=0&PagelD=67892
ובלינק הבא תוכלו למצוא את ההצדקה לכך, כפי

על כבוד להורים ומעמד האישה

יד לאחים:

"מדוע ישוע זלזל באמו בפניו תלמידיו והציג דוגמא של חוסר בכיבוד הורים"

אחד הטיעונים הנדושים ביותר כנגד הברית החדשה, תוהה מדוע הפגין המשיח זלזול לכאורה כלפי אמו; טיעון זה מבססים יד לאחים על שני קטעים אותם הם מוציאים מהקשרם:

בשורת יוחנן ב' 1-4:

"ביום השלישי היתה חתונה בקנה אשר בגליל ושם אם ישוע. וישוע ותלמידיו גם הם היו מן הקרואים אל החתונה. ויהי כאשר פלה הין ותאמר אם ישוע אליו: אין להם יין. ויאמר אליה ישוע: מה לי ולך אשה? עמי עדן לא-באה".

בשורת מתי י"ב 47-48:

"ויגד אליו לאמר: הנה אפרך ואחייך עמדים בחוץ ומבקשים לדבר אִתְּךָ. ויען ויאמר אל-האיש הפגיד לו: מי היא אמי ומי הם אחי".

ללא עוררין ומצא חן לפני אלהים ואנשים, לרבות הוריו כמובן. דוגמא נוספת ומאלפת מתקבלת מבשורת יוחנן, בפרק י"ט; בעודו תלוי על הצלב הארור, זיהה המשיח את אמו עומדת לצד אחד מתלמידיו האהובים ביותר וצופה במחזה המחריד של הוצאת בנה להורג. גם ברגע איום שכזה, מצא לנכון ישוע להפגין את דאגתו לאמו וציווה את תלמידו לדאוג לה כאמו שלו, כדי שלא תיוותר ערירית (פס' 25-27).

יתרה מכך, ישוע בעצמו הוכיח את הסופרים והפרושים המתחסדים, על כך שעברו על מצוות כיבוד אב ואם עקב סגידתם למחון ולטקסי הדת אשר קיימו בצביעות (מתי ט"ו 3-6). בנוסף לדוגמאות מחייו של המשיח, חשוב להטמיע כי גם באופן כללי מחנכת הברית החדשה לכיבוד הורים, ככתוב: "שמעו בנים אל-הורכים באדנינו, כי-ארח ישר הוא. כבד את-אביך ואת-אמך, זאת היא המצוה הראשונה ששמתן שכרה בצדה" (אפסיים ו' 1-2). מי שידרוש בכתבי הברית החדשה ימצא קטעים נוספים אשר מלמדים ומצווים לכיבוד

ל פניו, כאשר מוציאים פסוקים מהקשרם בכוונה תחילה, בנקל ניתן לטעות ולהטעות את הרבים. כאשר בוחנים את כתבי הברית החדשה כמכלול אחד, מוצאים כי ישוע כיבד את אביו ואת אמו ולימד את הזולת לכיבוד הורים מלא. לפני שנראה דוגמאות לכך, חשוב לומר כי בקטע הראשון, מבשורת מתי י"ב, המשיח בסך-הכל בא להדגיש את חשיבות עשיית רצון אלהים, ללא תנאי (פס' 50). כאשר קוראים את הקטע מבשורת יוחנן ב' כולו ולא רק את מקצתו, מגלים כי ישוע דווקא כן שמע בקול אמו (פס' 7-8).

כיבוד הורים תחת הברית החדשה

אנו יודעים כי באופן אישי ישוע כיבד את הוריו ונכנע למרותם; בבשורת לוקס ב' נאמר כי לאחר שחזרה המשפחה מירושלים (אולי כחלק מהכנתו של ישוע לבר-מצוה), "ויירד אִתָּם ויבא אל-נצרת ויכנע להם... וישוע הלך וגדל בחכמה ובקומה ויבתן לפניו אלהים ואָדָם". דהיינו, ישוע הכניע את עצמו תחת סמכותם

לאחרונה נדמה כי יד לאחים עברו לתחום

המתח

**לא משנה כמה פעמים
נשיב להם על קושיה או
נספק להם תשובה על
סתירה לכאורה בברית
החדשה, לאחר זמן הם
ישובו לטעון את אותה
שאלה בניסוח שונה.
רוצים דוגמא? זה לא
מכבר, הם העלו פוסט
טרי ובו הציפו מחדש
סוגיה אשר נטחנה דק
דק בעבר.**

יד לאחים כותבים:

"...איך מסבירים את ההבדל
התהומי בקשר המשפחתי בין שלח
וארפכשד המובא בספר בראשית
והברית החדשה? "וְאַרְפַּכְשָׁד הָיָה
חֶמֶשׁ וְשָׁלְשִׁים שָׁנָה וַיֻּלְד אֶת שְׁלַח."
(בראשית י"א, י"ב), שם נכתב שהם
אב ובן, לבין הברית החדשה "בן
שרוג בן רעו בן פלג בן עבר בן שלח:
בן קינן בן ארפכשד בן שם בן נח בן
למך:" (לוקס 3, 35-36) שם נכתב
שהם סב ונכד."

אב ואם (כגון: קול' ג' 20; טימ"א ג' 4). יש לזכור,
כתבי הקודש היחידים אשר נמצאו בידי תלמידיו
של המשיח היו ספרי התנ"ך. לכן אין להתפלא
על כך שהמקרא (לרבות מצוות התורה, כגון:
כיבוד הורים) היה נר לרגליהם והיווה את הבסיס
לאמונתם. כאשר ציוו תלמידי המשיח לכיבוד
אב ואם, הם עשו זאת לאחר שקיבלו השראה הן
מהתנ"ך והן מרבים.

חז"ל לא טומנים ידם בצלחת

ראינו כיצד מוכיח המשיח את מנהיגי הדת על חוסר
כיבוד הורים ואמנם, בספרות חז"ל ניתן למצוא
כמה דוגמאות הממחישות את יחסם המזלזל של
הרבנים להוריהם שלהם ולהוריהם של עמיתיהם;
בתלמוד הבבלי (מסכת ראש השנה כ"ה ע"א)
מסופר כיצד לא התבייש ר' גמליאל לעשות ניצול
ציני בהלוויית אמו של בן-זאזא, רק כדי להצדיק את
דעתו בנושא הלכתי של חגיגת המועדים. במקום
אחר (אבות דרבי נתן, פרק ו') מסופר כי ר' יוחנן בן
זכאי לא הניח לאביו של ר' אליעזר להיכנס לשיבה
בה לימד ולבקר את בנו (למעשה, כתוב שם כי
הוא מנע ממנו להיכנס על ידי שימוש בכוח). על
ר' עקיבא נאמר שסירב לחלוץ את נעליו כאשר
מת אביו, למרות שההלכה והמקום חייבו מנהג
זה (מסכת שמחות ט'). דוגמא אחרונה לקוחה
מהתלמוד הירושלמי (מסכת קידושין דף כ' פרק א'),
שם מסופר כיצד נאלצה אמו של ר' ישמעאל
להפציר בעמיתיו שיגערו בבנה על כך שנוהג בה
בחוסר כבוד.

אלו רק ארבע דוגמאות לחוסר הכבוד להורים
בקרב חז"ל. אך שם זה לא מסתיים, שימו לב ליחס
המזלזל לנשים ולהדרת האישה בקרב חז"ל:

1. לאשה אין זכות לגופה והיא מחוייבת לקיים
יחסי מין בכל עת שיחפוץ בעלה (רמב"ם,
משנה תורה, הלכות אישות, פרק כא' הלכה ז'
שו"ת חתם סופר, חלק ז' סימן כה').
2. בעל יכול להכות ולהצליף באשתו במידה וזו
תמנע מלעשות את המלאכה שצווה עליה
לעשות (רמב"ם, משנה תורה, הלכות אישות,
פרק כא' הלכה י').
3. הראב"ד (רבי אברהם בן-דוד, פרשן תלמוד)
מנסה למתק את הגלולה המרה וטוען שמספיק
להרעיב את האשה עד שזאת תכנע.
4. נשים הן גרגרניות, רכלניות, עצלניות וקנאיות
(ברא' רבה, מ"ה) רבי לוי מוסיף: "אף גנביות
ויוצאניות (פרוצות)". (פסחים דף ד עמוד ב').
5. "נשים שחצניות הן" (ירושלמי שבת ו' א').
6. אסור לגברים לפטפט עם נשים: "לא תרבה שיחה
עם האישה, שכל שיחתה - דברי ניאופים" (מסכת
דרך ארץ א').
7. נשים הן טיפשות: "אמר רבי שמואל בר אונאי
משמו של רב: אישה גולם היא" (סנהדרין כ"ב).
8. בדיקת בתולין לאישה מתבצעת על ידי הושבתה
בעירום על חבית של יין על מנת לבדוק אם ריח
היין עובר דרך איבר מינה ויוצא מפיה (יבמות
ס ע"ב).

מבין, מטריד, אך זו היא "התורה שבעל פה"
של ההלכה הרבנית. ☆

ור

בכוונה?). כזכור, מכפיל מתי את המספר 14 בשלוש וכך מתקבל המספר 42 - דבר שיכול לסמל בין היתר את מניין תחנות בני ישראל במדבר (ספר במדבר ל"ג), בדרך ממצרים אלי הארץ המובטחת.

כמיטב המסורת, מרשה לעצמו גם לוקס, לדלג על השם 'שלח' ולכתוב בקצרה: "ארפכשד בן שם בן נח בן למך" (לוקס ג' 36). ברור אם כן, כי מגילות היוחסין אשר נשמרו בארכיון בית המקדש, עמדו לעזרתו של לוקס כאשר חיבר את בשורתו. בלוקס ג' 31 מתואר חלק משושלתו של נתן בן-דוד: "בְּנֵי-מִלְאָה בְּנֵי-מִנְיָא בְּנֵי-מִתְתָה בְּנֵי-נְתָן בְּנֵי-דָוִד"; גם אם יחפשו זאת בנרות, לא ימצאו חברי יד לאחים את רשימת השמות האלה בתנ"ך, אך עובדה כי אילן יוחסין זה עמד לרשותו של לוקס.

בן דוד

דרך אגב, המשיח (הן בברית החדשה² והן בספרות חז"ל³) מכונה משיח בן-דוד. האם בשל כך מישהו באמת סבור כי המשיח חייב להיות אחד מבניו הישירים של דוד המלך? הלא כל בניו של דוד מתו מזמן... הביטוי 'משיח בן דוד' אינו בא לסמל אלא את עובדת היותו של המשיח צאצא לשושלת בית דוד.

בלבולים בתשוב"ע

אם בגנאלוגיה ובשמות תנכיים עסקין, ראוי לציין כי התושב"ע מלאה כרימון בסתירות עם המקרא ובהמצאות משוללות כל בסיס. הנה, על קצה המזלג, כמה דוגמאות קצרות לכך: לפי חז"ל, **מרים**, אחותו של משה, נישאה **לכלב בן יפונה** (בבלי, סוטה י"א ע"ב). חז"ל קבעו כי **איוב** נישא **לדינה** בת יעקב (מדרש בראשית רבה, פרשה י"ט). **דוד המלך** היה צאצא של **מרים** (בבלי, סוטה י"א ע"ב). מבין צאצאיה של **רחב הזונה** נמנים עשרה **כהנים נביאים**: "ברוך, נריה, שריה, מחסיה, ירמיהו, חלקיהו, חנמאל, שלום, יחזקאל ובוזי. ויש אומרים: אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב הזונה הייתה" (מדרש רות רבה, פרשה ב').

סוף דבר

לאור דוגמאות אלו (שכאמור, חסרות כל תמיכה מקראית), אנו שבים ומעודדים את חברי יד לאחים להימנע מלנהוג באיפה ואיפה; במילים אחרות, כשם שהם מקבלים בהבנה ובהכנעה גמורה את החופש הספרותי אשר בו נקטו חז"ל, עליהם לתת גם למחברי הברית החדשה ליהנות מאותו ספק. הרי לא ייתכן כי הם יבואו בטרוניה כלפי הברית החדשה, כאשר בתושב"ע נמצאים הרבה יותר סיפורים חסרי ביסוס מקראי, כמו בדוגמאות שהבאנו לעיל. ☆

2 למשל, במתיא' 1, ט' 27.
3 למשל, בבבלי, יומא י' ע"א; סוכה נ"ב ע"א.

קרוב למלכות החשמונאים!¹ והנה, גם לפי התיעוד בברית החדשה, היה ישוע מקורב לא רק לבית דוד, כי אם גם לכהונה, שהרי היה קרוב משפחה של יוחנן המטביל - בעצמו צאצא של כוהנים (לוקס א' 5, 36).

שושלת המשיח במתי ולוקס

לגופו של עניין, מתי ולוקס מתעדים את אילן היוחסין של ישוע מנצרת; בתקופתו, ציפו למשיח נצר לבית דוד, ומחברי הבשורות מעידים על ציפיה זו ביתר שאת. חשוב לזכור, הבשורות אינן מהוות היסטוריה גרידא; כמובן כי כל הנאמר בהן כתב מעוגן היטב בהיסטוריה, אך לבשורות יש פן פואטי אשר התעלמות ממנו תביא על-נקלה להבנה לקויה של המסר אשר אותו הן מבקשות להעביר. כאשר מעיינים בגנאלוגיה הפותחת את פרק א', קשה שלא להבחין במספר הטיפולוגי המאפיין את אילן היוחסין של המשיח.

בבשורת מתי, למשל, נאמר (א' 1): "סֵפֶר תּוֹלְדֹת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּנֵי-דָוִד בְּנֵי-אֲבִרְהָם"; בסוף הגנאלוגיה, פס' 17, כתוב: "וְהִנֵּה, כָּל-הַדְּרוֹת מִן-אֲבִרְהָם עַד-דָּוִד אֲרֻבָּעָה עָשָׂר דְּרוֹת וּמִן-דָּוִד עַד-גְּלֹת בְּבַל אֲרֻבָּעָה עָשָׂר דְּרוֹת וּמִגְּלֹת בְּבַל עַד-הַמָּשִׁיחַ אֲרֻבָּעָה עָשָׂר דְּרוֹת". כבר כאן, רומז מתי על האופי היהודי-מקראי של כתיבתו, לאמור: מותר לדלג בין השמות כאשר מדווחים על שושלות (ראו, בעזרא פרק ז'; במלכים ב' פרק כ"ג; ובדברי הימים א' פרקים ו', כ"ב, כ"ד).

כאשר חותם מתי את כתיבת השושלת הוא רומז על דילוג כאשר הוא חוזר על המספר 14 כמספר טיפולוגי (בלוקס ג' מופיעים למעלה מ-40 שמות בין דוד למרים, בעוד שבמתי מופיעים רק 14. האם זה יצא כך במקרה או

המגילות בבית המקדש

מתי ולוקס חיו וכתבו את בשורתיהם לפני חורבן בית המקדש, עת היו שושלות היוחסין קיימות ונגישות לכל; לכן ניתן להעריך כי המידע אשר עמד לרשותם, בכל הנוגע לגנאלוגיה, נתן בידם תמונה מבוססת ומלאה יותר מזו המצויה בדינו כיום. מקורות היסטוריים בלתי-מבוטלים מצביעים על כך שמגילות היוחסין שמורות היו בבית המקדש, עד שזה נחרב בסביבות שנת 70 לספירה. התנ"ך מתעד שמות ספורים בלבד משושלת דוד המלך, שקרוב לוודאי מנתה מאות שמות, מזמן חייו ועד לתקופת בית שני. כאמור, רובם, מן הסתם, אינם מתועדים בתנ"ך, אך ככל הנראה היו ידועים ומתועדים בבית המקדש, עד שזה נחרב, כפי שמציינים המקורות הבאים:

- ◀ בספרו "נגד אפיין", מדווח יוסף בן מתתיהו כי בבית המקדש השני היה ארכיון מיוחד עבור מגילות היוחסין, בעיקר כדי לשמור על ייחוד הכוהנים לעבודת הקודש (פרקים א', ו'-ז').
- ◀ בתלמוד הבבלי, מסכת גיטין נ"ו, ע"ב, מסופר כי לפני שביקש אספסיאנוס להחרیب את ירושלים ואת המקדש, התחנן אליו רבן יוחנן שייתן לו שלושה דברים, השני מבין השלושה היה שושלתו של רבן גמליאל, ששכנה בבית המקדש (לרבות מגילות היוחסין של השושלות האחרות).
- ◀ לפי המשנה (מסכת מידות, פרק ה') ולפי הרמב"ם (משנה תורה, הלכות ביאת המקדש, פרק ו', י"א), בלשכת הגזית שבבית המקדש נשמרו בקפדנות מגילות היוחסין של הכהנים.
- ◀ על כך שישוע נמנע על שושלת בית דוד, אנו קוראים גם בתלמוד הבבלי (סנהדרין מ"ג, ע"א); שם נאמר כי ישוע היה "קרוב למלכות" ומפרשים: "שהיה

1 ראו: מהדורת שטיינמלץ (לסנהדרין מ"ג, ע"א), תחת "עיונים".

הוכחות

יד לאחים הביאו
"הוכחות" לכך שמקור
התורה שבעל פה
בתנ"ך, ובכך הם חוזרים
על אותה מנטרה
מוכרת: כאשר הם
מוצאים אצל נביא
מסויים דבר אשר נכנס
למסורת הרבנית, הם
מייד מסיקים מכך
שאותו נביא ודאי למד
את התושב"ע. אך
האמת היא שההפך
הוא הנכון; חז"ל נטלו
מנהגים מהכתובים,
הכניסו אותם למשנתם
החדשה ואז קבעו
כי אותם מנהגים הם
הוכחה לקיומה של
התושב"ע בתנ"ך. זה
הוא אפוא טיעון מעגלי
קלאסי, אך אל לנו ליפול
בפח הזה... לקחנו כמה
מהדוגמאות והפרכנו
אותן אחת אחת.

בתנ"ך לתושב"ע?!

יד לאחים:

1
"כֹּה אָמַר יְהוָה הַשְׁמְרוּ
בְּנִפְשׁוֹתֵיכֶם וְאַל-תִּשְׂאוּ מִשָּׂא
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וְהִבַּאתֶם בְּשַׁעְרֵי
יְרוּשָׁלַם; וְלֹא-תוֹצִיאוּ מִשָּׂא
מִבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת"
(ירמיהו י"ז כ"א-כ"ב)

ביד לאחים תוהים לעצמם "היכן מופיע כי אסור לשאת משא ביום השבת בתורה? לא מופיע, ולכן מדובר בתורה שבעל-פה". האמנם?

נמשיך לקרוא:

"...וְכֹל-מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ וְקִדְשֵׁתֶם אֶת-יּוֹם הַשַּׁבָּת כְּאֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶת-אֲבוֹתֵיכֶם" (שם).

התשובה כל כך פשוטה, שביד לאחים לא שמו לב שהיא מונחת להם מתחת לאף - "כֹּל-מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ". ירמיהו ידע שגשיאת משא היא עבירה על השבת לא כי ככה היה כתוב לו באיזשהי תורה שבעל-פה דמיונית, אלא כי מן הסתם גשיאת משא בשבת נחשבה בעיניו (ובעיני אלוהים) לא למנוחה, אלא למלאכה.

2 יד לאחים: "למה דניאל מתפלל שלוש תפילות?"

בעמ' 6 של מחפשים 5 הם מבקשים ללמד כי דניאל התפלל שלוש פעמים ביום לפי הנחיות חז"ל ואף שמר עם שלושת חבריו כשרות "מהדרין". הנה ארבעה ליקויים בפרשנותם של יד לאחים:

3 יד לאחים כותבים כי דניאל וחבריו היו "מוכנים למסור את נפשם" ולא לעבור על חוקי הכשרות הרבניים (עמ' 6). אך אם קוראים את דניאל פרק א' מקבלים רושם אחר לגמרי: א- בשום מקום בפרק זה אין זכר לעניין מסירת הנפש בנושא הכשרות (הם היו מוכנים למסור את נפשם ולא לעבוד אלילים, אך זה מוזכר בפרקים ג, ז'; ב- בפסוקים הרלוונטיים (פרק א' 8-16), אין כל רמז לכך שדניאל וחבריו אכלו זרעים ושתו מים דווקא מתוך רצון לשמור כשרות.

4 הדיאטה המוזכרת בדניאל א' 12, 16 מתרכזת באכילת זרעים בלבד; אם דניאל וחבריו נהגו בהתאם לדיני

הכשרות הרבנית, מדוע לא אכלו ירקות ופירות?

5 לדניאל התאים אמנם להתפלל 3 פעמים ביום (פרק ו' 11-14), אך לאור מה שכתוב עולות 2 שאלות: א- מדוע לא התפלל דניאל בנוסח המחוייב ע"פ ההלכה ומתוך סידור תפילה?; ב- כתוב כי בכל פעם שהתפלל דניאל, הוא נהג לכרוע ברך (פס' 11). האם דרך זו תואמת את המסורת הרבנית?... כמובן שלא. לעומת דניאל, למלך דוד התאים להתפלל 7 פעמים - מדוע אם-כן אין הרבנים הולכים בדרכו?... זו ראייה לכך שאין בתורת משה "מדריך למתפלל" שרק על-פיו נכון לעשות זאת.

6 כאמור, דניאל אמנם התפלל 3 פעמים ביום, ברם דוד המלך נהג לעשות זאת 7 פעמים ביום (מזמור קי"ט 164). האם עלינו להסיק מכך כי דוד קיים מסורת אחרת, זרה לתושב"ע? או שאולי מספר הפעמים ביום - פשוט לא חשוב, אלא עצם התפילה היא החשובה. לסיכום, גם במקרה זה (כמו ברבים אחרים), ניסיונותיהם של יד לאחים להוכיח כי דניאל וחבריו קיימו את התושב"ע, עלו בתוהו. שימו לב מהי שיטתם: ברגע בו הם מוצאים מנהג במקרא אשר מזכיר במשהו את ההלכה, הם מסיקים מכך כי זו הוכחה לכך שאותו מנהג מהווה נגזרת של התושב"ע. למען האמת, איפכא מסתברא: התושב"ע נגזרה מתוך מסורות שונות שרווחו בעם ישראל עוד מימי המקרא. אין פסול בקיום מסורת מסוימת אשר אינה סותרת את התורה אך חשוב להותיר מסורת ומנהגים כמות שהם ולא להפכם לתורה מסיני ולכפותם על הכלל.

יד לאחים:

7 "וְכָל תְּבוּאוֹת שָׂדֵה וּמַעְשֵׂר הַכֹּל לְרֵב הַבְּיאוֹ" (דברי הימים ב' ל"א:ה) כי כך מצווה עלינו במה שמכונה תורה שבעל פה."

האם מקור מנהג זה בתורה שבעל-פה או דווקא בתנ"ך? בספר מלאכי פרק ג פסוק י': "הַבְּיאוֹ אֶת-כָּל-הַמַּעְשֵׂר אֶל-בֵּית הָאֹזֵר וְיִהְיֶה טָרֵף בְּבֵיתִי וּבְחֻנּוֹנֵי נַאֲ בְּזֹאת אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱמֹר לָכֵן אֶת אֲרָבוֹת הַשָּׁמַיִם וְהִרְקִיתִי לָכֵם בְּרָקָה עַד-בְּלִי-דָי". עושה הרושם שהרבנים הם אלו שהעתיקו ממחברי התנ"ך, ולא להיפך - כפי שהם רוצים שתחשבו...

נמשיך עם עוד כמה דוגמאות נפוצות שהרבנים אוהבים להשתמש בהן על מנת "להוכיח" כי התורה שבעל פה, מקורה בסיני:

1. מהתורה עצמה עולה באופן חד משמעי כי הברית של אלוהים עם ישראל במעמד הר סיני הייתה מבוססת רק על תורה כתובה. שמות ל"ד כ"ז: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה כְּתֹב-לְךָ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עָלֶי-פִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרְתִי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת-יִשְׂרָאֵל". אין פה כל אזכור לתורה נוספת, או למסורת כלשהו שלכאורה עתידות לעבור מדור לדור. אז מה עשו חז"ל? הם דחפו בכוח את התורה שבעל פה שלהם לפסוק. איך? הם המציאו דרש לפיו משמעות צמד המילים "על פי" בפסוק "על-פי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה", משמעו "על הפה", על פה כלומר תורה שבעל פה. דרשנות זו באה מפרשנות מעוותת במכוון של ביטוי שכיח בעברית. אבל, ממש כמו בעברית מודרנית, גם בעברית מקראית, משמעות צמד המילים "על פי" זה לא "על הפה", אלא "לפי", או "בהתאם ל". ראו למשל בראשית מ"ג:ז; במדבר כ"ו:ו; או דברים י"ז:י. (...שתי שניות נשימה...) חלקכם אולי מנחכים ותוהים איך יכול להיות שכלכך הרבה אנשים נפלו בפח הזה, אבל עליכם לזכור שכתבי הקודש לא היו זמינים לעם הפשוט באותה התקופה, שגם לא ממש ידע קרוא וכתוב בעצמו, אלא היה נתון למרות הפרשות של הרבנים. 2. דרך נוספת בה ניסו הרבנים לכפות בכוח את רעיון התורה שבעל פה היא על ידי הוצאה מהקשר של מילה אחת בויקרא כומו: "אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרָה אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה בְּיַד וַיְבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד-מֹשֶׁה". תורות, לטענת הרבנים, מדבר על תורה שבכתב ותורה שבעל פה. הבעיה היא שפירוש זה מתעלם מההקשר הברור, שהרי ספר ויקרא בעצמו מסביר מה הם אותן "תורות": תורת העֶלְהָ, תורת הפְּנִיחָה, תורת החֶטְאָת (ויקרא ו) תורת הָאֶשֶׁם, תורת זְבַח הַשְּׁלָמִים (ויקרא ז), תורת הַמִּצְרָע ועוד... אלו הן ה"תורות". תורה שהיא מסורת בעל פה לא מוזכרת שם בשום מקום, וברור מההקשר כי ממש על על זה מדבר משה.

הרחבה בנושא:
www.iGod.co.il/015

הערות שוליים

1. זאת חרף העובדה שחז"ל טוענים כי המקרא מהווה את הבסיס לתושב"ע (ראו למשל: בבלי, מנחות כ"ט ע"ב; הקדמת הרמב"ם לפרק "חלק", שלושה עשר עיקרי האמונה, היסוד התשיעי).
2. תפילות מתוך סידור, הנחת תפילין ורבבות חוקי הכשרות, למשל, אינם נחלת המקרא.
3. ראו למשל: שמות ל"ד 27; דברים ל"א 9, 24; נחמיה ח'.
4. למשל: במסכת אבות א'; במדרש "שכל טוב" ויקרא א'; בילקוט שמעוני איכה פרק א'; ובהקדמת הרמב"ם ל"משנה תורה"; מדרש ספרא בחוקתי פרשה ב', פרק ח'. להלן לינק למאמר המכיל 101 סתירות כאלו:
5. www.iGod.co.il/paradox
6. פתחו, למשל, את ספר "שולחן ערוך" ובדקו לכמה מן ההלכות בו יש גושפנקא מקראית.
7. יהודי אתיופיה שבו לישראל לאחר אלפי שנים בגלות ובבידוד יחסי. הם לא הכירו את סמכותם של חז"ל או את המסורות הרבניות ומעולם לא שמעו על התושב"ע; מנהגים כהנחת תפילין, הדלקת נרות ותפילת שמונה עשרה נראו להם זרים ומשונים ולמעשה, נכפה על העולים מאתיופיה ללמוד את המסורת הרבנית ולעיתים אף להתגייר על-מנת לאשר את יהדותם.
8. מגילות גולי בבלי: אוסף מלפני 2500 שנה (500 לפנה"ס), המכיל עשרות לוחות טיין כתובים בכתב יתדות ו"מהווים את העדות הכתובה הקדומה ביותר המתארת את חיי היהודים בבבל, ושופכות אור חדש על אורחות חייהם של יהודים בגלות, יחסיהם עם השלטון הבבלי והמבנה החברתי של יהדות בבלי" (יהודה קפלן, מנהל מחלקת חינוך והדרכה במוזיאון ארצות המקרא בירושלים, שם הוצגו הלוחות). כאמור, אפילו שם, בקרב התעודות אשר הותירו יהודי בבלי, אין בנמצא סמנים או ביטויים המרמזים לקיומם של מושגים כגון: התושב"ע, הרבנים או התפילין. אדרבא, "הזהות היהודית שלהם הייתה מעוצבת בראשם. לא היה להם פסל שהיה אפשר היה לראות או למשש, ואפילו לא מקדש. הזהות היהודית שלהם הייתה בתוכם. הדת הייתה בתוכם ללא שום סממן חיצוני או הוכחה" (ד"ר ארווינג פינקל, אוצר במוזיאון הלאומי הבריטי).

עם מישהו שנגב לך את החמור או הרביץ לבת שלך? יש אל מי לפנות. גש אל השטורים, השופטים והכהנים שבבית הדין. אין כאן שום קשר לרבנים או לכך שיש להם סמכות רוחנית לומר לנו איך לחיות. כאמור, המושג "רבנים" בכלל לא מוזכר בקטע הזה.

4. אם זה לא מספיק לכם, במסכת סנהדרין, לקחו חז"ל את הקטע משמות כ"ג פסוק ב, שם כתוב: "לא-תהיה אַחֲרֵי-רַבִּים לָרַעַת וְלֹא-תַעֲנֶה עַל-רַב לְנִטְתָּ." לכאורה פשוט ומובן, 'לא תלך אחרי רבים כדי לעוות משפט לרעה'. מה עשו חז"ל? שלפו את שלושת המילים "תהיה אחרי רבים", על ידי התעלמות מהמילה "לא" שבאה לפנייהן, וטענו שכל עוד יש רוב בקרב הרבנים, מותר להם לפרש ולפסק כל דבר בהתאם לרצונם, וחובתו של עם-ישראל ללכת אחריהם בעיוורון ואחרי פסיקתם ללא עוררין. גם במקרה הזה, לא צריך להיות גאון גדול כדי לראות את העיוות המכוון שעשו על מנת לבסס את כוחם ושליטתם. אפילו הרב הרץ, הרב הראשי של אנגליה הודה בכך כשכתב על הקטע: "הרבנים בחרו להתעלם מהמשמעות המילולית של שלוש המילים האחרונות." *

3. חכו, יש עוד קטע מפורסם אותו הוציאו מהקשרו על מנת לבסס את הסמכות, הכוח והשליטה שלהם על העם הפשוט. הם מבססים זאת בראש ובראשונה על שלוש מילים מתוך פרשת שופטים בספר דברים: "כָּכֹל אֲשֶׁר יוֹרֹךְ".

אז על מה באמת מדבר משה בפרשת שופטים בספר דברים?

זה עתה יצאו ממצרים, עם ישראל הופך לעם של ממש. וכמו בכל מדינה חדשה, יש צורך באנשי חוק כגון שוטרים ושופטים על מנת להשליט סדר ולהגן על האזרחים, לעצור את הפושעים ולהעמיד למשפט את הנאשמים. מה שעדיין לא היה בקרב עם ישראל. לכן, בפרשה זו ממנה משה שוטרים, שופטים ואנשי משמר בקרב העם: "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן-לָךְ בְּכָל-שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוּה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשֹׁפְטֵי אֶת-הָעָם מִשֹּׁפֵט-צֶדֶק"..." וְהָיָה כְּכֹלֵת הַשֹּׁטְרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וּפְקֹדוּ שְׂרָי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם"..." וּבָאתְ אֶל-הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְאֶל-הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יְהוּה בְּיָמֵי הָהֵם וְדַרְשֶׁתָּ וְהִגִּידוּ לָךְ אֵת דְּבַר הַמִּשְׁפָּט: וְעִשִּׂיתָ עַל-פִּי הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ מִן-הַמִּקּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוּה וְשִׁמְרָתָּ לַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יוֹרֹךְ" (דברים, פרשת שופטים) משה מסביר לבני ישראל; יש לך דין

לכך שמקורה של התושב"ע אינו שמימי ואינו מסיני

1

המושגים "תורה שבעל פה" ו"רבנים" (או כל מונח המרמז זאת) נעדרים לחלוטין מהתנ"ך!¹

2

להלכות אשר בתושב"ע אין זכר במקרא.²

5

בתושב"ע יש ציטוטים רבים מן התנ"ך אך לעומת זאת, המקרא אינו מכיל ולו גם ציטוט אחד מהתושב"ע – זו עדות לכך שהתושב"ע הפיעה לאחר תקופת המקרא ולא נתנה מסיני, כפי שטוענים חז"ל.⁴

6

רבים מן המנהגיה של התושב"ע ומדבריהם של חז"ל סותרים את התנ"ך.⁵

3

אין בתנ"ך דמות אחת אשר לגביה נכתב כי קיימה הלכות מהתושב"ע.

7

למרות האיסור החמור בתורה להוסיף או לגרוע ממצוות משה, חכמי התושב"ע ביטלו מצוות רבות ופסקו אין-ספור הלכות חדשות במקומן.⁶

4

המקרא שב ומדגיש כי התורה שניתנה על-ידי משה נכתבה כולה ולא הועברה בעל-פה.³ בספר יהושע ח' 32 נאמר בפירוש כי יהושע בן-נון כתב את תורת משה; פסוק 35 מדגיש: "לא־הִיָּה דָבָר מִכָּל אֲשֶׁר־צִוָּה מֹשֶׁה אֲשֶׁר לֹא־קָרָא יְהוֹשֻׁעַ נֶגֶד כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל"; דהיינו, יהושע כתב את כל התורה וקרא את כולה בפני העם (יוצא מכך כי לא נותר דבר בעל-פה). יתרה מכך, בפרק כ"ג 6 מעודד יהושע את העם לשמור לעשות "את כל־הַכְּתוּב בְּסֵפֶר תּוֹרַת מֹשֶׁה לְבִלְתִּי סוּר־מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמֹאל" (גם כאן אין זכר לתושב"ע).

10

ממצאים ארכיאולוגיים מגולי בבל, אשר חיו בתקופת בית שני, מעידים על-כך שלא היתה להם מסורת רבנית-הלכתית והם לא הכירו את התושב"ע.⁸

9

עדות נוספת לכך שהתושב"ע פותחה על-ידי חז"ל ולא ניתנה מסיני באה מעולי אתיופיה; קהילות היהודים באתיופיה נחשבו לדתיות ביותר וחרף זאת, הן לא הכירו את מסורת התושב"ע; היהודים שנדדו לאתיופיה גלו לפני תקופת בית שני ועל-כן לא נחשפו לתושב"ע, אשר פותחה במאה ה-1 לספירה בקירוב.⁷

8

ב"ספרות החיצונית" ובמגילות מדבר יהודה אין רמז לנוכחותם של התושב"ע ושל הרבנים.

אין גבול לל

מה הייתם חושבים לו היו מדווחים בחדשות כי משה קצב מונה לעמוד בראש המרכז לפגעות ניצול מיני? או לו הייתי אומר לכם כי בנצי גופשטיין (יו"ר ארגון להב"ה) מונה לעמוד בראש הליגה למלחמה בגזענות? או שאישה המשתייכת לכת חרדית ושבעברה הועסקה בארגון דתי קיצוני, כעת משמשת כמנכ"לית המרכז הישראלי לפגעי כתות? או לבושה, נכון?

הנה קטע נוסף: מזה מספר שנים, גורמים שונים בחברה החרדית, מצביעים על קשר ברור ובילתי אמצעי בין הגוף שמתקרא- המרכז הישראלי לכתות. וארגון הפעילים הקיצוני שנקרא יד לאחים.

אנחנו חוקרים בלתי אמצעים בתחום זה, מצאנו קשר ישיר בין שני גופים אלו שפעילים בסינרגיה מושלמת והאמת היא שהאחד נולד מהשני. לאור כתבת התחקיר שעומדת להתפרסם על נושא זה בקרוב בערוץ 2, מצאנו לנכון להעלות ולפרסם בבלוג זה את ממצאי התחקיר הפרטי שביצענו, מצאנו קשר ישיר בין פעילים של המרכז הישראלי לכתות, המנהלת שלו, רחל ליכטנשטיין, איש העסקים אהרון אפלבוים, ועוד פעילים שלו, לפעילים של ארגון יד לאחים, אשר שמם הולך לפנייהם- והמבין יבין.

חשוב מאוד - לאחר קריאה של התוכן באתר שלנו עולה תמונה מצמררת, ארגון חרדי קיצוני, השתלט על תחום המלחמה בכתות במדינת ישראל, ומקדם באמצעות בעלי ממון ושררה את הטאג'נדה הקיצונית שלו. אנחנו כאן כדי לסיים את התופעה הזו (ראו בלינק: infokatotyadleachim.wordpress.com).

שמעתם פעם את הביטוי "לפעמים המציאות עולה על כל דמיון"? נראה כי ניגוד האינטרסים הברור הזה, בו קיימת סימביוזה בין חברי כת חרדית קיצונית לבין העמותה לפגעי כתות, מעלה את מפעל תיאטרון האבסורד לרמה חדשה שטרם הכרנו. תודה לאברי שלטון החוק אשר העזו לחשוף את הקשר הנואל הזה ולא לטמון ראשם בחול.

ישר כוח! ☆

זכפי שבטח הבנתם, שני המקרים הראשונים מצוצים מהאצבע; עם-זאת, התסריט השלישי אמיתי לחלוטין! אל תתנו לפרדוקס הזה לבלבל אתכם; מציאות שכזו חיה ובוטטת במשך שנים, באין מפריע ובשיתוף פעולה מלא מצד הרשויות, תוך זריית חול בעיני הציבור. להלן קטע מתחקיר, המתמקד באותה מנכ"לית:

מי את רחל ליכטנשטיין?

המרכז הישראלי לפגעי כתות הוקם ב-2006 על-ידי רמי פלר - עובדה שמוצגת על-ידי המרכז עד היום, במהלך השנתיים הראשונות לקיומו קיבל המרכז יותר משני מיליון שקלים מפלר או מעמותת "המשרד לענייני חסד" (שפלר היה התורם היחיד שלה) - סכום שהיווה יותר מ-97% מהכנסתו. רכזת הפעילות של המרכז ולימים המנכ"לית שלו הייתה רחל ליכטנשטיין, אשר עבדה לפני כן ב"מחלקה למלחמה במיסיון" של ארגון "יד לאחים", משנת 2006 רחל ליכטנשטיין פועלת בגוף הראשי שמנהל את המרכז הישראלי לכתות וגם אחראי על התאום של העבודה מול ארגון יד לאחים... למרות שרחל ליכטנשטיין מצהירה על עצמה כמנהלת המרכז הישראלי לכתות (שהוא גוף פרטי ללא שום תמיכה ממשלתית או הכרה רשמית כגוף המוכשר לטפל בתופעה זו) היא קשורה בטבורה לארגון הקיצוני- יד לאחים (ראו: רחל-ליכטנשטיין/infokatotyadleachim.wordpress.com).

התחקיר אף חושף את הקשר המטריד בין ארגון יד לאחים לבין המרכז הישראלי לפגעי כתות; החשיפה מצביעה על יחסי גומלין ברמה כה גבוהה בין שני הגופים, עד כי נראה שהאחד איננו אלא תולדה (או בן כלאיים) של השני.

תגובת מנכ"ל יהודים למען ישוע

בגיליון 'מחפשים' האחרון פורסם מכתב שנכתב לפני עשרים שנה, ותורגם מאנגלית לעברית. כידוע, כאשר לא מצליחים בתקיפת המסר, פונים להכפיש את השליחים. ולכן אין להתפלא על כך שיד-לאחים שוב זונחים את העיסוק בעיקר ובמקום זאת מעלים באוב נושאים שאבד עליהם הכלח, במטרה אחת - ללכלך, לפלג ולהכפיש. בניסיון להסתה מהנושא החשוב - מהמשיח ישוע.

אני מעוניין להודות לעומדים מאחורי כתב העת "מחפשים", שמזכירים לנו שוב כי איננו מושלמים. תודה לאל, המשיח ישוע מושלם וללא חטא, ואנו מודים כבני אדם חוטאים שאנו זקוקים לחסדו של אלוהים כל יום מחדש. אני מודה לאלוהים על פועלו של המשיח שהגיע כקורבן, מת וקם מהמתים על מנת להעניק לנו סליחת חטאים. למרות שאנו שואפים לשלמות, אנו שבים ומחטיאים את המטרה ולכן זקוקים לישוע(ה). שאיפתנו העיקרית ב"יהודים למען ישוע" איננה אלא להציג לעם ישראל את משיח ישראל ואת הכפרה שהושגה בשפיכת דמו, כמנובא בתנ"ך ומסופר בברית החדשה.

אם חלילה פגענו באיש או גרמנו נזק - אנו מבקשים סליחה ומחילה!
"אם תסלחו לבני אדם על חטאתיהם, גם אביכם שבשמים יסלח לכם".

יהודים
למען ישוע

בברכה,

דן סרד

עמותת יהודים למען ישוע

טענה

יוסף עצמון: "הכינוי 'נוצרי' נמצא בברית החדשה (מתי ב' 23) ואשר לשם "ישו", בנוסח הארמי של "הברית החדשה", בן כ-1600 שנים לפחות, אין ניקוד לאות ע ולא ביטאו אותה בתנועת פתח. יש אסמכתא לכך שכבר בימי הבית השני נחלשה בגליל הגיית האותיות הגרוניות."

טעות!

לא נוצרי, אלא נַצְרִי (מהעיר נצרת), ישוע הנצרי זה כמו לומר ישוע החיפאי. אין הכוונה להשתייכותו הדתית של ישוע ("נצרות") כפי שמרמז עצמון, בייחוד בהתחשב בכך שהנצרות לא היתה קיימת בתקופתו.

לגבי השם "ישו" או "ישוע", אין ספק ששמו תמיד היה "ישוע":

- ◀ בתנ"ך מופיע השם "ישוע" כעשרים פעם; ברוב הפעמים ככינוי ליהושע בן-נון וליהושע הכהן, המכונים גם "ישוע" (למשל, עזרא ג' 2; נחמיה ח' 17).
- ◀ במשנה תורה, הרמב"ם בעצמו מכנה את ישוע "ישוע הנוצרי" ולא "ישו" (הלכות מלכים ומלחמות פרק יא).
- ◀ כמו כן, בנוסח הארמי לברית החדשה (הפשיטא מהמאה השנייה לספירה) תורגם "דישוע משיחא".

כאשר אותיות גרוניות לא מבטאות, כגון: האות "ע", האות אינה נעלמת, אלא לא מבטאת נכונה. ההברה "ע" תשמע כמו ההברה "ה", ולא תעלם לחלוטין. זאת אומרת השם "ישוע" ישמע "ישוה", ולא "ישו".

1 **כתבא דילקדוה דישוע משיחא**
ברה דדוד ברה דאברהם:

אז למה בכל זאת אין ניקוד לאות 'ע' בארמית? הסיבה פשוטה - כי בארמית נדיר מאוד שאות אחרונה במילה מקבלת ניקוד (וגם כשלעיתים מאוד רחוקות זה קורה, זה בדר"כ יהיה אך ורק אותיות אהו"י).

טענה

יוסף עצמון:

"השליח פאולוס, באיגרתו הראשונה אל התסלוניקים (ב' 15-14) כותב על: "היהודים אשר אף הרגו את האדון ישוע ואת נביאיהם, ואותנו רדפו ואינם טובים בעיני אלוהים ומתקוממים לכל אדם".

תיקון: השליח שאול כותב "תושבי יהודה" ולא "היהודים".

כאשר הפסוק נקרא בהקשרו ובניסוח האמיתי שלו (ולא המסולף), רואים כי אין זה פסוק אנטי יהודי כלל, אלה קטע באיגרת בו שאול מראה שאותה קהילה בתסלוניקה סבלה מרדיפות מבני עמם כפי שקהילות ביהודה סבלו מתושבי יהודי. ומדוע - הואיל ולא רצו שיספרו על ישוע. מן הסתם, אין כאן מתקפה על "היהודים", שהרי בני הקהילות המשיחיות בעצמם היו יהודים.

טענה

יוסף עצמון:

"הבשורה המשיחית החדירה למוחם של נוצרים את האמונה שהם עם ישראל האמיתי"

זוהי טענת איש קש

ישוע לא בא ליצור דת חדשה (נצרות) במקום הקודמת (יהדות). אין מדובר פה על דת מאורגנת ומסורות של בני אדם. ישוע בא כדי להיות הדרך החדשה לאלוהים, שהוא אותו האלוהים אשר בחר בעם ישראל - אלוהי אברהם, יצחק ויעקב. הדרך החדשה היא דרך יחסים אישיים. נוצרים החושבים כי הם החליפו את עם ישראל טועים, וכך גם מלמד שאול בברית החדשה (רומים פרק ט' עד י"א).

יוסף עצמון: "הברית החדשה הוכרזה כספר קודש בסוף המאה הרביעית לספה"נ על-ידי הכמורה הרומית - לא על -ידי "יהודים משיחיים"! כיצד יכול אתה לכוף את עצמן להחלטה של אבות כנסיה אנטישמיים בקבלך את סמכותם הרוחנית?"

טענה זו אינה מדויקת מבחינה היסטורית

ראשית, כתבי הברית החדשה הוקראו בקהילות המשיחיות די מוקדם, כבר בימי השליחים (קולוסים ד:16). אך לא נקראו "כתבי הקודש" עד סוף המאה השנייה (למרות ששומשו בדרך זו מוקדם יותר). כתבים עתיקים תמיד הוקראו ככתבים קדושים בעלי סמכות רוחנית טרם ניתן להם השם "כתבי הקודש". אבות הכנסייה לא היו אלה שקבעו על פי בחירתם האישית אילו ספרים יכללו בקאנון. הכתבים הוכרו כסמכותיים דורות רבים לפני כן. הסיבות לאיסוף הספרים כאוסף רשמי היו כדלהלן: השליחים בעצמם התייחסו והחשיבו את אגרות הברית החדשה האחרות כקדושות והפנו אליהן את המאמינים (השווה פטר"ב ג' 15-16; קול' ד' 16; השווה אגרת יהודה 17-18 עם השנייה לפטרוס ג' 3).

יוסף עצמון: "בתיאור הפיכתו של פאולוס לשליח - נאמר במעשי השליחים ט' 7: "והאנשים אשר הלכו איתו עמדו נאלמים, כי שמעו את הקול ואיש לא הביטו". לעומת זאת, במעשי השליחים כ"ב 9 כתוב: "והאנשים אשר איתי ראו את האור וייראו, ואת קול המדבר אלי לא שמעו". האם אפשר לקבל את סמכות - השליחות של פאולוס על בסיס סתירה כזאת?"

קושי זה ניתן לפתור בקלות כאשר בודקים את הכתוב ביוונית. שני הפסוקים סותרים לכאורה זה את זה. האחד טוען שקול נשמע והשני שלא נשמע כל קול. כשבודקים לעומק את המשמעות בשפה היוונית, השפה שבה נכתב המקור שנמצא בדינו, מבינים את הכול.

ו' פ' ארדנט, מומחה ליוונית, מסביר: "משמעות הפועל המתורגם בשני הקטעים אינו זהה, משום שהמבנה הדקדוקי אינו זהה. בפרק ט' הפועל עומד בסמיכות ("ישמעו את...") ופירושו שמיעה שאין בה הבנה, קולות שנשמעים אבל לא מצטרפים למלים ולמשפטים בעלי משמעות. הם שמעו אך לא הבינו. במעשי השליחים כ"ב 9 נאמר שהנוכחים, מלבד שאול, 'לא שמעו', והפועל מתייחס למצב שהשומע מבין את מה שהוא שומע. מכאן שאין כל סתירה בין שני הקטעים. הראשון קובע שהקול נשמע אך לא הובן, והשני קובע שלא הובן. בשפה מודרנית אין אפשרות לבטא במלה אחת את הדקויות האלה, אך בשפת המקור זה אפשרי".

יוסף עצמון: "הוא [ישוע] לא פעל כמשה... על פי מתי א' 20, אמו הרתה מרוח הקודש, אך אמו של משה הרתה מגבר! יתר על כן, ה' אישר את סמכות מנהיגותו של משה לעיני כל ישראל (שמות י"ד 30-31, י"ט 9) - דבר שלא היה כן בישוע הנוצרי. הוא לא הופיע לעיני כל עם ישראל, שכן רבים מבני עשרת השבטים היו בגלות, ורבים משבט יהודה היו מפוזרים באימפריה הרומית."

"נביא כמשה" לא נועד לציין דימיון במה שהשניים אכלו לארוחת בוקר, אופן לידתם או המצב המשפחתי שלהם. נקודות הדמיון הם בפועלם הרוחני: נביאים (במדבר י"ב 6-8), רועים (במדבר כ"ז 17), גואלים (שמות ג' 10), מתווכים (שמות כ' 18-21) ומגשרים (שמות ל"ב 35-7).

טענה

יוסף עצמון:

"לפי הברית החדשה (בשורת יוחנן ח' 47-31) אמר ישוע בהמשך דבריו אל יהודים המאמינים בו: "אתם מאת אביכם השטן, ולעשות את תאוות אביכם חפצתם: הוא רוצח... ואבי השקר" (פסוק 44).

אכן, כמו רבים מנביאי התנ"ך, גם ישוע מכנה את מנהגי הדת (רבנים דאז) "בני השטן". זאת מאחר שהם היו צבועים, מושחתים, שקרנים, גנבים וכמעט כל מה שעשו היה מנוגד לדבר ה'. ישוע לא היה היחיד שחשב ככה, גם כאשר קוראים את כתביו של יוסף בן מתתיהו למשל, ההיסטוריון היהודי מתקופת בית שני, לומדים על תקופה אפלה של שחיתות פוליטית ורשע; על כך שהמינויים של הכהונה לא היו לפי הכתובים אלא ע"פ שיקולי כוח ומניפולציה; על כך שהמקדש הפך לבית מסחר, והנעשה בעם לא היה מבייש את העמים הנוכריים והפגאניים ביותר. הארץ הייתה טמאה, ועל זה הצביע ישוע; כנגד זה הוא יצא, משום שאותם מנהיגים פוליטיים אליהם אמר: "אתם מאת אביכם השטן.",¹ ליבו את הטומאה ואף עשו זאת בעצמם. גם במגילות ים המלח יש ביקורת חמורה כלפי שחיתותם של מנהיגי הדת היהודית באותה התקופה. גם התלמוד עצמו, מסכת פסחים נ"ז, יוצא נגד השחיתות של משפחות הכהונה בארץ ישראל.

1 משפט זה כוון כנגד המנהיגים באופן ספציפי ולא באופן כללי כנגד כלל העם.

טענה

יוסף עצמון: "מרשימת שושלת האבות המיוחסת לישוע, במתי פרק א', הושמטו המלכים יואש ובנו אמציה! ברור שהשמות הושמטו בכוונה ואין זו טעות סופר. "הברית החדשה" איננה דבר אלוהים, ואני מכיר את פסוקי התנ"ך אשר עליהם מתבססת אמונתך."

ביהדות מכונה גם נכד או כל צאצא לצורך העניין "בן". לפיכך נקרא ישוע "בן דוד, בן אברהם" (מתי א' 1). באותו האופן בדיוק משמש התיאור 'אלמוני הוליד את פלוני' גם לתיאור פערי דורות, ולא בהכרח לתיאור אבהות ישירה. מה שחשוב הוא שקיים קשר ביולוגי בין הדורות. מתי מרגן את הדורות לקבוצות של ארבע עשר שמות, תוך חסרת דורות מסוימים, כעדות לנוהג שהיה בתקופתו. השוואה עם שושלות תנ"כיות מראה בבירור כי השמטת דורות היא דבר מקובל (מלכים ב' ח' 24, דברי הימים א' ג' 11, דברי הימים ב' כ"ב 1, 11, כ"ד 27, מלכים ב' כ"ג 34, כ"ד 6). מתי לא היה הראשון להשמיט דורות, היה זה מנהג נפוץ בקרב היהודים. מטרת אילן היוחסין מעולם לא הייתה לציין מדעית את כל אחד ואחד מהדורות, אלא להסיר ספק בנוגע לירושה, ביחוד כאשר הדבר נוגע לאבות העם החשובים.

טענה

יוסף עצמון: "מתירה הברית החדשה ליהודים משיחיים להתחתן בנוצרים ולהתבולל בהם. ויהודים משיחיים עשו כן בעבר וכן בהווה."

לעומת מה שנהוג בקרב הרבנים- לאיסור להתחתן עם כל מי שאיננו יהודי אין כל ביסוס בתנ"ך, ודווקא בתנ"ך ניתן לראות עשרות דוגמאות לאנשי ישראל שכן לקחו בני זוג שלא היו יהודיות, או יותר נכון, בנות ישראל. אפילו משה "רבינו" נישא לציפורה שלא הייתה בת ישראל אלא מבנות מדין, כמו גם יוסף שלקח את אסנת אשת פוטיפר ואף בעז שלקח לאישה את רות המואבייה - סבתא רבה של דוד המלך. בתנ"ך ישנם איסורים ברורים מנישואין עם שבעה עמים שחיו אז בארץ כנען (דברים ז' 3-4) אבל תמיד הסיבה למניעת החתונה או להתבוללות איננה עקב החתונה עצמה, אלא משום שנישואים עם בני זוג מעמים אליליים אחרים היו מביאים לעבודת אלילים והתרחקות מאלוהי אברהם יצחק ויעקוב, כפי שגם כתוב מיד אחר כך בפס' 5: "כִּי־יִסֵּר אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְעָבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְחָפְצוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁמִידוּ מֵהָרַץ דווקא במקרים בהם יהודים משיחיים מתחתנים עם לא יהודי/ה שמאמין באלוהי ישראל ובמשיח ישוע, החיים שלהם יחד משקפים בצורה חזקה ביותר את אלוהי ישראל וההליכה שלהם יחד היא לאור דברו ורצונו של אלוהים.

**יוסף עצמון: הנה עוד סתירה אופיינית ב"ברית החדשה".
לפי מתי כ"ז 3-8 השליך יהודה המוסר את הכסף אל
ההיכל והלך וחנק את עצמו, וראשי הכוהנים קנו בכסף
את שדה היוצר. אבל לפי מעשי השליחים א' 18 הוא לא
מת בחנק אלא נפל, בטנו נבקעה ומעיו נשפכו!"**

על מנת להבין את המתרחש עלינו לחזור לדיני היהדות שהיו נהוגים באותם ימים. יהודה התאבד בסוף הלילה הראשון של חג הפסח, לפני יומו הראשון של הפסח, שבו הקריבו בבוקר את קורבן הפסח, שרק הכוהנים אכלו ממנו. בהתאם לדיני היהדות, ירושלים כולה הייתה נחשבת לטמאה אם הייתה בה גופת מת, ואי אפשר היה להקריב בה את קורבן הבוקר. אבל נקבע שאם לוקחים את גופת המת ומשליכים אותה לגיא בן הינום, מקום השריפה, העיר מטהרת ואפשר להקריב את קורבן הפסח. מאוחר יותר, אפשר לשוב ולקבור את הגופה. על רקע זה ניתן לשלב את הסיפורים במתי ובמעשי השליחים. כאשר יהודה תלה את עצמו בין חומות העיר הוא הביא טומאה על העיר ולכן אי אפשר היה להקריב את קורבן הבוקר של הפסח. סביר שבהתאם לנהוג אז לקחו את גופתו והשליכו אותה מעבר לחומות אל גיא בן הינום, ובכך טיהרו את העיר מטומאת המת. מעשי השליחים א' 18 מתאר את נפילת הגופה של יהודה. הקברנים חזרו מאוחר יותר, אספו את שרידיו וקברו אותו. מה הכוהנים היו אמורים לעשות בשלושים שקלי הכסף? כאן יש דוגמה נוספת להיגיון הרבני. במתי כ"ז 6 המנהיגים מבינים שהכסף היה שכר לא טהור. זהו "מחיר דמים" ולכן אסור היה על פי דיני היהדות לקבל אותו אל אוצר המקדש. מכסף מסוג זה היה עליהם להיפטר באחת משתי דרכים: או שיחזירו אותו לבעליו או שישתמשו בו לטובת הציבור. במצב זה, האפשרות הראשונה ירדה כמובן מהפרק מכיוון שיהודה מת, ולכן לא נותרה לכוהנים ברירה אלא להקדיש את הכסף לטובת הציבור. הם קנו שדה בגיא בן הינום- אותו מקום שבו יהודה נפל ו"נבקעה בטנו", כדי להפוך אותו לשדה קבורה לנוכרים. הראשון שנקבר בו היה יהודה עצמו. בבשורת מתי מסופר ששדה היוצר נקנה על ידי ראשי הכוהנים, אבל במעשי השליחים כתוב "הוא"- יהודה איש קריות- "קנה לו שדה בשכר הרשע". אין כאן סתירה בדברים. לפי התורה צריך היה לקנות את השדה בשמו של המת- יהודה איש קריות. במובן זה יהודה אכן "קנה שדה". לפי ההלכה דאז הכוהנים נתפסו במצב שכזה כבאי כוח שרכשו את הנחלה בשמו. מתי מספר את הסיפור עצמו בעוד שבמעשי השליחים מפורטות ההשלכות החוקיות, לפיכך שני הסיפורים, גם במתי וגם במעשי השליחים נכונים.

**יוסף עצמון:
"העיקרון של שוויון לאלוהים ואלוהים שלבש בשר ודם-
סותר לחלוטין את התורה"**

למען האמת, העקרון שהמשיח יהיה יהוה בכבודו ובעצמו הוא עקרון בו הכירו גם חז"ל. בואו ונראה כיצד חז"ל פרשו את "יהוה צדקנו" שבירמיהו כ"ג פסוק ו' כנבואה על המשיח: "אמר רבי יוחנן: ג' נקראו על שמו של הקב"ה ואלו הן: צדיקים ומשיח וירושלים... "משיח, דכתיב (ירמיהו כג) וזה שמו אשר יקראו ה' צדקנו" (תלמוד בבלי, בבא בתרא ע"ה ע"ב). מסכתות קטנות, סופרים י"ג, הלכה י"ב: "שמחינו ה' אלהינו באליהו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך, במהרה יבא ויגל לבינו, ועל כסאו לא ישב זר, ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו. כי בשם קדשך נשבעת לו שלא תכבה נרו לעולם." בימיו תושע יהודה וישראל ישכון לבטח וזה שמו אשר יקראו ה' צדקינו". ברוך אתה ה', מצמיח קרן ישועה לעמו ישראל". כאן מזוהה משיח בן דוד עם הדמות המוזכרת בירמיהו כ"ג, יהוה צדקנו. "לפי שהודו שניהם במעשיהם, סמך יהודה לראובן. הוא ושם דרך אראנו בישיע אלהים. לפי שהודה, זכה למלכות ויצא ממנו משיח שיושיע לישראל, דכתיב: בימיו תושע יהודה" (ספר "צרור המור", בראשית, פרשת ויחי). כאן מסביר הפרשן כי יהודה זכה שיצא ממנו המשיח, ובדבריו הוא מסתמך על ירמיהו כ"ג ו', זאת אומרת, גם הוא ראה בפסוק זה נבואה משיחית שטוענת כי המשיח יהיה אלוהים. במדרש משלי (פרשה יט כב) נמנים מפי רב הונא שבעה שמות למשיח: ינון, יהוה צדקנו, צמח, מנחם, דוד, שילה, ואליהו. במדרש איכה א' כתוב על הקטע: "מה שמו של מלך המשיח? ר' אבא בר כהנא אמר: ה' שמו, וזה שמו אשר יקראו, ה' צדקנו". במדרש תהילים כתוב כי אלהים קורא למשיח בשמו, ומה הוא שמו? התשובה הניתנת היא: "יהוה איש מלחמה" (שמות טו ג) ועל המשיח אנו קוראים "זה שמו אשר יקראו: יהוה צדקנו". הבנתם? חז"ל ייחסו את "יהוה צדקנו" בירמיהו כ"ג פסוק ו' למשיח. כעת לא נותר לנו אלא לשאול האם עצמון ויד לאחים מתכוונים להאשים את רבי יוחנן, את בעל המסכתות הקטנות ואת רבי אברהם באמונה נוצרית אלילית פאגאנית?

טענה

יוסף עצמון: "האם מטה אתה לחי ימנית למכה אותך על הלחי האחרת? ומי שירצה לריב איתך ולקחת את כותנתך, היתן לו גם את המעיל (מתי ה' 40-39)?"

ישוע ציטט מויקרא פרק י"ט, שם אלוהים מדבר על נקמה.

עכשיו, צריך להבין את ההקשר התרבותי של מה שהלך שם (מתי פרק ה'); העם היהודי אליו ישוע דיבר היה תחת כיבוש רומי, חיילים רבים היו פוגעים ומשפילים את התושבים. ההשפלה יכלה להיות על בסיס דתי ולאומי. סטירה על הלחי הימנית הייתה ביטוי להשפלה גדולה. בהנחה שרוב בני האדם ימניים, הרי סטירה ביד ימין מן הסתם תפגע בלחי שמאל. על מנת לסטור ביד ימין על לחי ימין הסטירה חייבת להיעשות על ידי גב כף היד! סטירה שכזו היא סטירה משפילה הרבה יותר משהיא כואבת. סטירה משפילה שכזו גוררת רגשות זעם ומעשי נקמה.

חיילים רומים יכלו לצוות על תושב הארץ שאינו אזרח רומי, לשאת את כליהם ומשאותיהם למרחק של מיל (קצת יותר מקילומטר). אם התושב סרב, חייו היו בסכנה. ראו את הדוגמא של שמעון מקריניה כשנדרש לשאת את צלבו של ישוע (מתי כ"ז 32). איך לדעתכם הרגיש תושב יהודי לאחר שחייל רומי עובד אלילים ניצל אותו כאילו היה סמרטוט? בעוד הפרושים והסופרים הלהיבו את העם בגאווה לאומית, הלהיטו אותם לשנאת הפוגעים בהם ולימדו אותם שמיצוי הדין עם הפוגעים בהם כמוהו כמצווה, עומד ישוע ומלמד את ההפך! לא לנקום! אל תקומם על עושי הרע! משמע, אל תחזיר לאנשים הללו באותו מטבע. אל תרדו לרמה שלהם. אל תפעלו בדרך שתגרום לשרשרת אירועים, אל תתנקמו או תחשבו על נקמה! עדיף לספוג מאשר להחזיר באלימות. אתם שגורים לאלוהים אז ייצגו אותם בכבוד. (שניה לקוריתים ה' 21-18).

ישוע לא לימד לא להיעזר ברשויות החוק, או לא להתנגד למעשי הפשע, או לא להגן על עצמך ועל בני ביתך, אלא ביטל את הגישה שהרבנים הפרושים לימדו - נקמה, נקמה ועוד נקמה.

טענה

יוסף עצמון:

"אתה רוצה להטביל אותנו, היהודים, עם הגויים לתוך דת אחת, בעוד שה' הבדילנו מכל העמים (ויקרא כ' 26,24)?"

מדבריו של עצמון נראה כאילו אלוהים הוא גזעני...

הסיבה שאלוהים הפריד את עם ישראל מהגויים היא מפני שהגויים היו עובדי אלילים וביצעו מעשי תועבה ואלוהים רצה למנוע מישראל לחקות אותם. (ראה דברים ט', ויקרא יח'). אך האם זה אומר שאלוהים לא רוצה שהגויים יבואו ויכירו אותו? את אלוהי האמת? ממש לא! "וַיִּתְּתֵיךָ לְאוֹר גּוֹיִם, לְהִיּוֹת יְשׁוּעָתִי עַד-קֶצֶה הָאָרֶץ" (ישעיהו מ"ט). "חֲשֵׁף יְהוָה אֶת זְרוּעֵ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָּל הַגּוֹיִם וְרָאוּ כָּל אֲפִסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ" (ישעיהו נ"ב 10) "וּבָאוּ עַמִּים רַבִּים וְגוֹיִם עֲצוּמִים, לְבַקֵּשׁ אֶת-יְהוָה צְבָאוֹת בִּירוּשָׁלַם, וְלַחֲלוֹת, אֶת-פְּנֵי יְהוָה" (זכריה ח' 20).

הסיפור של יונה גם כן מלמד שאלוהים אוהב את הגויים ומעוניין בכך שיכירו אותו ויחזרו בתשובה. לכן, הגאווה הלאומית אותה עצמון מנסה לבסס מהפסוקים שהוא מצטט כלל איננה תנ"כית ואף נוגדת את אופיו האוהב של אלוהים. יונה (לפני שאלוהים הוכיח אותו) הינו דוגמא טובה לגישה של עצמון, גישה ה"אלוהים הוא רק שלי!".

טענה

יוסף עצמון:

"ראה כמה דם נשפך בסכסוכים בין נוצרים - סכסוכים על שאלות תיאולוגיות שגרמו למלחמות."

בהחלט נכון שדם רב, כולל דם יהודי רב, נשפך בשמו של ישוע על ידי אנשים אלימים ורשעים שלא הלכו אחר אלוהי ישראל, שמעשיהם היו לכלימה ובושה לאמונה המשיחית האמיתית בישוע. אך אין לכך כול הצדקה וגם אין שום קשר בין מעשיהם אל ישוע עצמו או לשאלה האם הוא המשיח או לא. שנית, עלינו להכיר בעובדה חשובה מאוד, אף על פי שהנושא כאוב מאוד מכדי לחשוב עליו, מבחינת התנ"ך,

הסיבה הנפוצה ביותר לסבל ולהרג של העם היהודי הייתה שהעם סטה מדרך אלוהים, הפר את הברית איתו, לא קיים את מצוותיו אשר הבטיח שיקיים כאשר קיבל את תנאי הברית, ולא שמע בקול הנביאים ששלח כדי להשיבו חזרה אליו. קרא שוב בתורה, בפרק על הברכות והקללות (דברים כ"ח) ותבין שהבחירה שהעם עשה לא לציית לאלוהים הניבה את התוצאות שאלוהים הבטיח שיקרו. לא היינו סובלים כל כך אילו העם שלנו היה חף מהפשעים הללו.

"וְחָרָה אִפִּי בּוֹ בַיּוֹם-הַהוּא וְעִזְבֹתִים וְהִסְתַּרְתִּי פָנַי מֵהֶם וְהָיָה לְאֶכָל וּמְצָאָהוּ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי-אֵין אֱלֹהֵי בְּקִרְבִּי מְצָאוּנִי הָרָעוֹת הָאֵלֶּה." (דברים ל"א 16-17)

אם ישוע הוא אכן המשיח של העם שלנו, וניתנה בידנו הבחירה לקבל אותו או לדחותו, מה תהיינה התוצאות מסירובנו לקבל את המושיע שאלוהים שלח עבורנו?

למרבה הצער, כך היה הדפוס של העם שלנו: באותה מידה שהפרנו את התורה ולא שמענו בקול הנביאים שנשלחו מאת אלוהים, כך דחינו את המשיח שאלוהים שלח כדי להושיענו.

טענה

יוסף עצמון: "אילו רצה ה' שהיהודים יקבלו את בשורתו, מדוע לא הגיעו אלינו דרשותיו באותה שפה שדיברו? מדוע עלינו לקרוא אמירות המיוחסות לו, שתורגמו מיוונית?... ה' נתן לנו את התורה והנביאים בלשון העברית – הם אינם תרגום!"

לאיזה רמה ירדנו?

אם כך, מדוע על פי עצמון נכתב התלמוד בארמית, שפה שאף אחד כמעט אינו מכיר? מדוע דברים רבים ביהדות הרבנית נכתבו ביידיש? הכל שאלה של איזו שפה דיברו באותה העת. ישוע דווקא כן דיבר אל העם בשפתם, מן הסתם, אך אלו שכתבו את הדברים אחר כך כתבו ביוונית (וארמית). יוונית הייתה השפה המדוברת ביותר אז (כמו אנגלית של היום). גם נוסח התנ"ך הנפוץ ביותר באותה התקופה היה בשפה היוונית ("תרגום השבעים"). חשוב להבין, ישוע הוא אור לגויים, הברית החדשה מיועדת לכל האנושות, ולכן חשוב היה שתכתב בשפה המדוברת בעולם באותה התקופה.

טענה

יוסף עצמון: "הפרק עצמו [ישעיהו נ"ג] מבהיר אם הכוונה היא למשיח או לישראל".

ללא ספק, פרק נ"ג בספר ישעיהו הוא אחד הפרקים המשמעותיים ביותר בתנ"ך בכל הנוגע למשיח. ולפיכך גם אחד הפרקים שהכי מטרידים את הרבנים. זאת מאחר שהפרק הזה מנבא באופן ברור על כך שהמשיח ידחה על ידי עמו, יסבול וימות בעבור חטאיי האנושות. מאז הופעתו של ישוע מנצרת פרק זה גרם לבלבול גדול בקרב הרבנים, עד כדי כך שהחל לפני אלף שנה, החלו בניסיונות לפרש מחדש את הפרק, ככה שלא יצביע עוד על המשיח. חלקכם אולי תוהים, מה הכוונה לפרש מחדש? עד לפני אלף שנה, חכמי ישראל וחז"ל הבינו כולם כי ישעיהו פרק נ"ג מדבר על המשיח. הטענה של רבנים בימנו כי הפרק מדבר על עם ישראל ולא על המשיח, היא טענה חדשה יחסית. חז"ל בכבודם ובעצמם פרשו את ישעיהו פרק נ"ג, כנבואה על המשיח:

- ◀ תרגום יונתן, התרגום הירושלמי מימי הביניים, מעניק אופי משיחי לישעיהו נ"ג.
- ◀ התלמוד אף פעם לא מייחס את ישעיהו נ"ג לעם-ישראל כעם שלם.
- ◀ מסכת סנהדרין צ"ח ומסכת סוטה י"ד מייחסות את ישעיהו נ"ג למשיח.
- ◀ מדרש רבה, פרשה ה, מדרש תנחומא, ומדרש כונן (koneh) מייחסים את ישעיהו פרק נ"ג, למשיח.
- ◀ ילקוט שמעוני, פרשה ד, מייחסת את ישעיהו נ"ג למשיח
- ◀ גם מחזור התפילה שביום הכיפורים מייחס את ישעיהו פרק נ"ג למשיח.
- ◀ ספר הזוהר, המיסטיקה של היהדות, גם הוא, מייחס את פרק נ"ג למשיח.
- ◀ אפילו רבי סעדיה גאון, שהתנצח בויכוחים מול הנוצרים, לא ייחס בפירושו את ישעיהו נ"ג לעם ישראל כעם, אלא כיחיד.

אם כך, נראה בבירור שמחשבת ישראל הקלאסית, שהיא המקור והסמכות של הדת היהודית, כמעט בצורה אבסולוטית, מייחסים את ישעיהו נ"ג למשיח ולא לכלל עם ישראל, ואותו יחיד הוא כמובן המשיח.

ובכל זאת, האם עם ישראל יכול להיות השה התמים?

שה תמים היא הגדרה מקראית למישהו שאין בו עוון, אין בו מום, הוא לא טועה, הוא לא עושה רע ולא חוטא לעולם, הוא מושלם, טהור ונקי מחטא. האם העם שלנו באמת מתאים להגדרה הזו? מספיק לפתוח את העיתון או להאזין לחדשות כדי לקבל את התשובה לכך, אבל אם כבר התחלנו בישיעיהו הנביא, ניתן לישיעיהו להשיב גם על השאלה הזאת. שימו לב לדבריו אל עם ישראל: "כי כפיכם נגאלו בדם, ואצבעותיכם בעוון; שפתותיכם, דברו שקר לשונכם, עולה תהנה. אין-קרא בצדק, ואין נשפט באמונה; בטוח על-תהו ודבר-שווא, הרו עמל והוליד און. ביצי צפעוני בקעו, וקורי עכביש יארגו; האכל מביציהם ימות, והזורה תבקע אפעה. קוריהם לא-יהיו לבגד, ולא יתכסו במעשיהם; מעשיהם, מעשי-און, ופעל חמס, בכפיהם. רגליהם, לרע ירצו, וימהרו, לשפך דם נקי; מחשבתיהם, מחשבות און שד ושר, במסלותם. דרך שלום לא ידעו, ואין משפט במעגלותם; נתיבותיהם, עקשו להם כל דרך בה, לא ידע שלום." (פרק נ"ט 3-8).

דבר אחד בטוח, אי אפשר להכריז על העם שלנו, עם ישראל, שהוא שה תמים. נבואת ישעיהו בפרק נ"ג תפסה את היהדות הרבנית עם המכסניים למטה כל פעם מחדש, לכן לא מפתיעים דבריו של החוקר היהודי מהמאה ה-17, רפאל לוי, שמצא כי בעבר קראו בבתי הכנסת את ישעיהו נ"ג, אך מאחר שהפרק גרם לויכוחים ובלבול רב, החליטו הרבנים שהכי פשוט יהיה להוציא את הנבואה מסדר קריאת ההפטרה בבתי הכנסת.

טענה

יוסף עצמון:

"אשר לשם עמנואל, מרים לא קראה לילד - עמנואל!"

את הטענה הזאת ניתן להפריך בקלות:

1. על פי שמואל ב י"ב 24-25, שלמה נקרא ידידה, אך לא כינו אותו בשם הזה אפילו פעם אחת בתנ"ך.
2. התלמוד ומספר פירושים של הרבנים טוענים שהלידה של חזקיהו היא התמלאות הנבואה בישיעיהו ט' 5, ומשייכים את כול השמות המופיעים בפסוק אליו. אך היכן ומתי כינו את חזקיהו באחד מהשמות הללו? עם זאת, המשיכו המקורות של היהדות המסורתית לטעון שהפסוק מתייחס אליו. כיצד, אם כן, ניתן לטעון שהנבואה בישיעיהו ז 14 אינה יכולה להתייחס לישוע כי לא קראו לו עמנואל בברית החדשה? למשיח בתנ"ך שמות רבים, לדוגמא: ינון, יהוה צדקנו, צמח, מנחם, בן דוד, עמנואל, שילה, וכו'.

יוסף עצמון: איך תסביר שעל-פי מתי כ"ג 35 נרצח זכריה בן ברכיה - הוא זכריה הנביא?! והרי אין אף זכריה בן ברכיה בכל התנ"ך כולו! אז אחרי יותר מ-1600 שנים, יתקנו לזכריה בן יהוידע! מה יעשו כעת? היתקנו את ספרי "הברית החדשה" בכל השפות ויודיעו זאת למאות מיליוני הנוצרים?"

טענה

זכריה בן ברכיה בן עדו היה הנביא שחזונוותיו מתוארים בספר זכריה. זכריה א 1: "בחדש השמיני בשנת שמים לדריגוש היה דבר-יהוה אל-זכריה בן-ברכיה בן-עדו הנביא לאמר" בדברי הימים ב כד 20-21 מתואר לנו מותו של זכריה בן יהוידע אשר נסקל בחצר בית המקדש: "ורוח אלהים לבשה את-זכריה בן-יהוידע הפנהו ויעמד מעל לעם ויאמר להם כה אמר האלהים לקח אתם עברים את-מצות יהוה ולא תצליחו כי-עזבתם את-יהוה ויעזבו אתכם: ויקשרו עליו וירגמוהו אבן במצות הסלך בחצר בית יהוה:" יש הטוענים כי יהוידע הוא עדו, סבו של זכריה בן ברכיה הנביא. לפי הסבר זה, דברי הימים ב' מתאר את סקילתו של זכריה הנביא. המצדדים בטיעון זה מסתמכים על שמו של זכריה הנביא כפי שמופיע בספר עזרא ו 14 (מארמית): "וזקני היהודים בונים ומצליחים, ובנבואת חגי הנביא וזכריה בן עדוא, ונבנו ונתקנו, במצות אלהי ישראל, ובמצות כורש ודריגוש וארמחששתא מלך פרס." בדיוק כמו שיהושוע וישוע הן הטיות של אותו השם, ניתן לטעון כי עדו, עדוא ויהוידע הם בסופו של דבר הטיות של אותו שם של אותו אדם. לכן, יהוידע היה סבו של זכריה הנביא, אשר נסקל בחצר המקדש. יחד עם זאת, מאחר והתנ"ך לא מספק לנו את תיעוד מותו של זכריה הנביא, לא מן הנמנע כי מדובר בשני אנשים שונים אשר מתו מוות דומה - סקילה באבנים בחצר המקדש.

אוהב אתכם בשם הצלב

יד לאחים:

"לאורך השנים היהודים המשיחיים טוענים שהם יהודים ולא נוצרים...אם כן, מדוע התמונה של רועי הקהילה המשיחית מתנופף צלב על צווארו של אחר מרועי הקהילה?"

לא שיש לנו בעיה עם צלב, אבל סלים אינו ממוצא יהודי, אלא ממוצא ערבי. בתמונה אליה התייחסו ביד - לאחים ניתן למצוא רועי קהילות יהודים ורועי קהילות ערבים אשר לומדים ביחד, באהבה, באחוה וברוח אחת - תודות לשלום שהשכין ביניהם המשיח ישוע!

תגובתו של סלים

סלים אינו כועס, אלא מבקש לפרסם את התגובה הבאה:

"שלום רב,
לי קוראים סלים. אני ערבי נוצרי ישראלי ולא יהודי. אני גאה בצלב המשיח וכן לומד במכללת המקרא בתנ"ך עם אחים יהודים. אנחנו אוהבים אחד את השני באהבת ישוע המשיח ואנחנו משפחה אחת. אני גר במדינת ישראל, אני אוהב את מדינת ישראל, אני מכבד את כל האחים היהודים ואפילו גרתי עם משפחה יהודית לתקופה. יש לי אהבה למדינה כי זה מה שמלמד אותי ישוע, ואני מאמין בקיומה של מדינת ישראל לפי התנ"ך והברית החדשה.
אני אוהב אתכם ומתפלל עבורכם שאלוהים יפתח עיניכם ותראו את ישוע המשיח - זה שניבאו עליו נביאיכם לאורך התורה ובשאר הכתובים."

הערות שוליים

[1] בפרק ח, פסיקה חמישית. ובמקום אחר נאמר "שכל העובר על מה שכתוב בתורה, עוקר את עצמו מן העולם הזה ומן העולם הבא" (מדרש "תנא דבי אליהו", פרק טו, עמ' קנ"ט).

[2] פרק ראשון, עמ' לט. ניראה כי דברים אלה נכתבו בהשראת המאמר התלמודי, לפיו: "כל העובר עבירה אפילו יום אחד בשנה, מעלה עליו הכתוב כאילו עבר כל השנה כולה" (בבלי, חגיגה ה, ב). באיגרת יעקב אנו קוראים כי "איש אשר יקיים את כל התורה ונכשל באחת ממצוותיה, נידון על כולו" (פרק ב, פס' 10).

[3] ספר שופטים רווי בדוגמאות לכך (למשל בפרקים: ב, ג, ד, ו, י; ובסוף פרק כא, שם כתוב כי "איש הישר בעיניו יעשה").

[4] ככתוב בנחמיה (א: 7): "ולא שמרנו את המצוות ואת החקים ואת המשפטים אשר צוית את משה עבדך". רוצים דוגמא פיקנטית לכך? במצווה מספר מ"ו ברשימת מצוות ה"לא-תעשה", מזהיר הרמב"ם כל יהודי "שלא לשכון בארץ מצרים לעולם". ברם למרבה האירוניה, ידוע כי את שנותיו הטובות ביותר בילה הרמב"ם דווקא בארץ מצרים... אולי על כך נאמר: "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת, 20: ז).

[5] למרות שמאות שנים קודם לכן, כבר גילה ה' בפי ישעיהו מה דעתו על דת מזויפת של טקסים מהוללים בחטאים (ישעיהו, א: 14-11, 22); מעניין כי חז"ל ידעו לספר שארבעים שנה קודם חורבן הבית, הפסיק הקב"ה לקבל את הקורבנות שהוצעו לו בבית המקדש (בבלי, מסכתות: ראש השנה לא, ב; יומא לט, ב).

[6] לפי "קיצור שולחן ערוך השלם" לרבי גאנצפריד, המושג 'תורה שבעל-פה' אונד בתוכו את ה"משנה, גמרא, הלכות, אגדות" (עמ' 3, בהקדמה); ואפילו את "מה שתלמיד ותיק עתיד להורות לפני רבו" (ירושלמי, פיאה יג, א, פרק ב, הלכה ד).

[7] ירמיהו פרק ל"א, פס' 30-33. באיגרת אל העברים מצטט שאול השליח את הנבואה הזו כמעט במלואה (פרק ח, פס' 8-12; ופרק י, פס' 16-17).

ששאלו וישאלו

יד לאחים מכים שנית; וכמו תמיד,
אינם חוסכים את שבטם מדמותו של
המשיח וממחברי הבשורות. שימו לב לפוסט
הבא שהעלו המתנגדים:

”

”מי לא ידע ”שמע ישראל”? ישוע או מרקוס? המצוטט או המצטט?”

אָחַד מִן־הַסּוֹפְרִים שָׁמַע אֹתָם מְתוֹכְחִים וַיִּקְרַב אֲלֵיהֶם וַיֵּרָא כִּי הֵיטֵב הָשִׁיבָם וַיִּשְׁאַלְהוּ
מַה־הִיא הָרֵאשִׁנָּה לְכָל־הַמְצוֹת: וַיַּעַן אוֹתוֹ יֵשׁוּעַ הָרֵאשִׁנָּה לְכָל־הַמְצוֹת שֶׁמַּע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֲלֵהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאַהֲבַת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מַדְעֶךָ וּבְכָל־
מַאֲדְךָ זֹאת הִיא הַמְצוּהָ הָרֵאשִׁנָּה: - מַרְקוֹס 12:28-30

עוד יגידו (ויש אומרים כבר) שיהודים סילפו את התורה...”

1 המילה אשר בה משתמש תרגום השבעים ליוונית היא: δίανοια. כלומר, כאשר תרגמו החכמים היהודים את התורה ליוונית, במקום המילה העברית ”לבבך” (דברים ו' 5), הם בחרו במונח היווני ”δίανοια”, שמשמעותו: שכל, מדע או דעת. וראו זה פלא, זה בדיוק אותו המונח אשר מופיע במרקוס ו' 30, כאשר ישוע אומר: ”ובכל-מדעך”.

הגדיל לעשות אונקלוס? (המאה ה-2 לספירה), כאשר תרגם את דברים ו' 5 באופן הבא: ”וְתִרְחַם יָת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל נִכְסְךָ”. דהיינו, במקום המילה ”מאדך”, כתב אונקלוס: ”ונכסך”, כלומר: בכל רכושך, קנייניך. האם ביד לאחים מעיזים לבוא בטרוניה גם אל תלמידו של ר' עקיבא?..

היא מְכַל־עֲלוֹת וְזִבְחִים” (מרקוס ו' 32-33). שימו לב, לא זאת בלבד שהוא לא תיקן את ישוע, הוא אף חזר על הפסוק כאשר גם הוא מוסיף את הביטוי ”ובכל-מדעך”. יתרה מכך, בבשורת מרקוס אמנם מצטט ישוע את קריאת השמע, אך זהו אינו המקום היחיד בכתבי הברית החדשה אשר בו מצוטט הפסוק; בבשורת לוקס ו' 27 נאמר הפסוק לא מפיו של ישוע, אלא על ידי אדם אחר; בן שיחו של ישוע ציטט את השמע, מילה במילה, כפי שצוטט ישוע בבשורת מרקוס. בלוקס כתוב: ”וַיַּעַן וַיֵּאמֶר: וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מַאֲדְךָ וּבְכָל־מַדְעֶךָ” (פרק ו' 27).

תרגומים אחרים למקרא

ג. כאמור, נוסח המסורה אינו הנוסח היחיד בו נכתבו כתבי הקודש. למעשה, בתקופתו של המשיח ישוע, היו בנמצא נוסחים ותרגומים אחרים פופולריים יותר. מעניין כיצד נוסחים שונים למקרא, הבינו את הפסוק בדברים ו' 5; בתרגום השבעים (המאה ה-2 לפנה"ס) למשל, נאמר: ”ואהבת את ה' אלהיך בכל שכלך (או דעתך)”.

ב פוסט הזה, החליטו יד לאחים להיטפל אל בשורת מרקוס ו' 30, שם מצטט ישוע המשיח מספר דברים ו' 5. חבל שיד לאחים עושים רק חצי עבודה ולא חוקרים את הנושא עד הסוף! האם הם זוכרים כי ישוע ומרקוס יהודים המה? האם הם מבינים כי המשיח ישוע ככל הנראה דיבר בעברית או בארמית ותורגם ליוונית על ידי מחברי הבשורות?

על כל פנים ולגופו של עניין, בפסוק מתרגום המסורה כתוב: ”וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מַאֲדְךָ” (דברים ו' 5). ביד לאחים באים בטענות על כך שישוע הוסיף למשפט את צמד המילים ”ובכל-מדעך” (מרקוס ו' 30). לטענה של יד לאחים יש מענה ברור ותשובה פשוטה למדיי (ואם יד לאחים היו מתאמצים קצת ולא ניגשים לכתוב בשנאה יוקדת, הם היו מגלים זאת בנקל):

מה אומר הכתוב?

א. לאחר שישוע המשיח מצטט מקריאת השמע, מגיב בן שיחו ועונה: ”אֲמַנָם רַבִּי יֵפֶה דְבַרְךָ, כִּי אֱלֹהִים אֶחָד הוּא וְאֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ. וְאַהֲבַת אוֹתוֹ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־מַדְעֶךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מַאֲדְךָ וּבְכָל־מַדְעֶךָ אֶת־הָרַע פְּנַפְשְׁךָ, גְּזוּלָה

פרשני המקרא המסורתיים

ד. כאשר בוחנים כיצד הבינו פרשני המקרא המסורתיים את המונח ”בכל-לבבך” (דברים ו' 5), מגלים כי גם מהם היו שהבינו זאת באופן דומה לזה של מחברי הבשורות; הראב"ע (המאה ה-12)

1 "with all thy mind"

2 התגייר, היה לתלמידו של ר' עקיבא ונחשב לאחד מן התנאים.

תקומת המתים מקבריהם

11 לספירה) ³ כתב: "בכל לבבך ובכל נפשך - הלב הוא הדעת, והוא כינוי לרוח המשכלת"; הרמב"ן (המאה ה-12 לספירה) פירש: "ובכל לבבך - הוא הדעת, והוא כנוי לרוח המשכלת". מעניין מאוד; הפרשנים המסורתיים הבינו זאת ממש בהתאם לכתוב בתרגום השבעים ובברית החדשה! האם גם הם יזכו לזלזול ולבוז מאת יד לאחים?...

גם חז"ל לא טמנו ידם בצלחת

ה. יד לאחים תוהים באיזו רשות העז ישוע להוסיף לכתוב בדברים ו' 5. בפרפרזה לדברי המשיח במתי כ"א 27-23, 4 ברצונו אפוא לבקש חיד לאחים לומר לנו באיזו רשות שינוי חז"ל את אחת המילים בקריאת השמע? במה דברים אמורים? ובכן, כדי להצדיק את התושב"ע, קבעו חז"ל: "אל תקרי 'ושנתם', אלא ושלשתם; לעולם ישלש אדם שנותיו: שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד" (בבלי, קידושין ל' ע"א). בכך הוסיפו הרבנים חטא על פשע; לא רק שהעזו לשנות את הכתוב ב'קריאת שמע', הם אף הוסיפו מצווה שאינה כתובה בתורה: קרי, שאדם חייב ללמוד שני שלישים מחייו את המשנה והתלמוד.

חברי יד לאחים, לפני שאתם מנסים להביך את כתבי הברית החדשה ולהלבין את פניהם של המשיח ושל תלמידיו, אנא מכם - עשו בדק בית וחקרו לעומק האם אמנם יש דברים בגו. ☆

שאלה:

בבשורות מתי כ"ז 52 נאמר כי בזמן צליבתו של ישוע המשיח התבקעו סלעים ומתים רבים קמו לחיים. האם יש לכך תיעוד היסטורי ומדוע האירוע אינו מוזכר בבשורות אחרות?

תשובה:

במתי כ"ז 54-50 כתוב: "וישוע הוסיף לקרא בקול גדול ותצא רוחו. והנה נקרעה פרכת ההיכל מלמעלה למטה לשנים קרעים ותרעש הארץ והסלעים התבקעו. והקברים נפתחו ורבים מן הקדושים ישני אדמת עפר נעורו. ויצאו מן הקברים אחרי תחיתו ויבאו אל העיר הקדושה ויראו לרבים. ושר-המאה והאנשים אשר אתו השמרים את-ישוע כראותם את-הרעש ואת-אשר נהיתה, נבהלו מאד ויאמרו: אכן זה היה בן-אלהים!"

3 אברהם בן מאיר אבן עזרא - מגדולי מפרשי המקרא ביהדות הרבנית.

4 "ויבא אל-המקדש וילמד שם וראשי הכהנים וזקני העם נגשו אליו ויאמרו: באיזו רשות אתה עשה אלה ודמי נתן לך הרשות הזאת? וישוע ישוע ויאמר אליהם: גם אני אשאלה אתכם דבר אחד אשר אם תגידו אותו לי גם אני אגיד לכם באיזו רשות אני עשה אלה. טבילת יוחנן מאין היתה, הפשמים אם-מבני אדם? ויחשבו בלבבם לאמר: אם-נאמר משהו ואמר אלינו מדוע אפוא לא האמנתם בו ואם-נאמר מבני אדם, וראים אנחנו את-המון העם, כי-כולם חשבים את-יוחנן לנביא. וישוע את-ישוע ויאמר: לא ידענו. ויאמר אליהם: גם-אני לא אומר לכם מה רשותי פי אעשה אלה."

מדוע תיאור הקמים מן המתים אינו מופיע בבשורות אחרות?

כידוע, כל בשורה מתעדת מזווית ראייה שונה ומתוך פרספקטיבה אחרת את חייו, צליבתו ותקומתו של המשיח ישוע.

אם ארבע הבשורות היו זהות לחלוטין, לא היה בהן צורך. תקומת המתים מקברותיהם, כמתואר בבשורת מתי כ"ז, מצטרף לאירועים רבים אחרים המייחדים את הבשורות אחת מהשנייה. במילים אחרות, עיון מעמיק בבשורות מגלה כי כל אחת מהן מכילה מספר אירועים המוזכרים רק בה ולא באחרות; בשורות אחדות מדגישות דברים שבשורות אחרות אינן מתייחסות אליהם, כמו למשל: הופעת הכוכב מן המזרח¹ (מתי ב' 10-11); הולדת יוחנן כהן (לוקס א'); והחתונה בקנה (יוחנן ב' 10-11).

מקורות מתוך כתבי הברית החדשה

אמנם בשורת מתי לבדה מתארת את תקומת הקדושים, ברם יש בשאר כתבי הברית החדשה התייחסויות לאירועים על-טבעיים שהתרחשו במהלך הצליבה ואף רמיזות לתקומת המתים, כמו למשל: במרקוס ט"ו 38; בלוקס כ"ג 44-45; בקור"א ט"ו 20-23; בקולוסיים ב' 15; בתסל"א ד' 13-18.

כאן המקום להטמיע ולהדגיש כי אנו מתייחסים אל המתואר בבשורת מתי כ"ז (לרבות כלל כתבי הקודש - התנ"ך והברית החדשה) כאל תיעוד היסטורי מהימן. אם מתי לוי לא היה מאמין במאה אחוז במה שכתב, לא היתה לו כל סיבה לכתוב זאת מלכתחילה...

הבשורות מדווחות כי טרם תקומתו של ישוע מן המתים, אמונתם של התלמידים בו היתה בשפל והם אף התכחשו לו; רק לאחר שקם המשיח מהקבר, עברו תלמידיו טרנספורמציה והפכו לשליחים חסרי מורא (ראו מתי י"ד 66-72; לוקס כ"ד 35-13; יוחנן כ' 29-19). במעשי השליחים א' 22 אף נאמר כי כאשר ביקשו 11 תלמידיו של המשיח למצוא מחליף ליהודה איש קריות, אחד מתנאי הקבלה החשובים ביותר היה עדות תקומתו של ישוע מן המתים. דהיינו, כל אחד מ-12 השליחים היה עד במו עיניו לתקומתו של המשיח מהקבר. כל זאת בא להדגיש עד כמה מהימנה היתה עדותם של מחברי הברית החדשה.

מקורות היסטוריים מחוץ לברית החדשה

לענייננו, האירוע המתואר על ידי מתי בפרק כ"ז 52 מקבל סימוכין היסטוריים חוץ-מקראיים. להלן

אפוא חמש ראיות הנשענות על מקורות היסטוריים חיצוניים:

◀ עדותו של קוואדרטוס (Quadratus) - הוגה וסופר יווני שמת בשנת 129 לספירה. הוא כתב כי אלה אשר הוקמו מן המתים נראו לרבים לא רק בעת שהותו של ישוע על הארץ, אלא גם לאחר עלייתו למרום.²

◀ עדותו של איירניוס (Irenaeus) - בישוף יווני שנפטר בשנת 202 לספירה. בהתייחסו לבשורת מתי, הוא הזכיר את תקומתם של הקדושים מן המתים.³

◀ התלמוד הבבלי (מסכת יומא ל"ט ע"ב) מציין כי 40 שנה קודם חורבן הבית (כלומר: בעת צליבתו של ישוע), התרחשו דברים מוזרים ונוראים במקדש, בדומה לכתוב במתי כ"ז 51; מרקוס ט"ו 38; ולוקס כ"ג 45.

◀ ד"ר ריימונד בראון (חוקר הברית החדשה בן המאה ה-20) מציג בספרו "מותו של המשיח"⁴ מספר עדויות ארכיאולוגיות קדומות (ציורי קיר בבתי כנסיות וכו') לתקומת המתים מקברותיהם, בהשראת מתי כ"ז 52.

◀ רבים מ"אבות הכנסייה" שחיו במאה הראשונה והשנייה לספירה התייחסו בכתביהם למתי כ"ז 52 כאל אירוע היסטורי.⁵

לסיכום,

תיאור תקומת הקדושים מן הקברים בבשורת מתי כ"ז 52, מצטרף לכל יתר העדויות של השליחים על-אודות חייו של המשיח. אין כל סיבה לא לייחס לעדות הבשורות מהימנות היסטורית; אדרבא, כפי שראינו, האירוע המתואר על-ידי מתי מקבל רוח גבית ממקורות היסטוריים אחרים - דבר המעניק משנה תוקף לכתבי הברית החדשה ככלל ולבשורת מתי בפרט. ★

2 מתוך: Greek Apologists of the Second Century, Robert M. Grant, Westminster: 1988

3 בחיבורו: Against Heresies

4 The Death of the Messiah, Raymond E. Brown, Doubleday: 1994, 2 vols

5 ראו למשל:

Ignatius (c. 35-107), The Bishop of Antioch, Syria. He was alive during the lifetimes of the Apostles, but of course he would have been much younger, having been born 5 to 10 years after Jesus' death. He was eventually martyred in Rome. [Vol. 1, pp.62, 70].

Irenaeus (c. 130-200). Bishop of Lyons, France [Vol. 1, p. 573].

Clement of Alexandria (c. 150-215), A theologian and martyr [Vol. 2, p. 491].

Tertullian (c. 160-225), Called the "father of Latin theology," he was a theologian, apologist and prolific writer who lived in Carthage [Vol. 4. p.137].

1 לבני הופעת הכוכב במזרח, מעניין כי גם בספרות חז"ל יש ציפייה לכוכב ממזרח אשר יקדים ויסמן את ביאתו של המשיח ("אגדת משיח", תחת הכותרת "משיח", בעריכת י.ד. אייזנשטיין, 1915: 389; ספר הזוהר, חלק א' דף קיט/א).

יד לאחים: "דף הפייסבוק הפופולרי שנאסר לקריאה על ידי רועי הקהילות המשיחיות".

ביד-לאחים כותבים על "בקשות רועי הקהילות לעשות דיסלייק לדף הפייסבוק הפופולרי" שלהם.

[באיזה עולם דמיוני 300 לייקים נחשב לפופולרי...?]

עכשיו קוראים יקרים תאמצו חזק חזק את הזכרון - זוכרים את השבת בה עמד רועה הקהילה שלכם על הבמה בתחילת האסיפה והכריז בקול: "אני אוסר עליכם לקרוא בעמוד הפייסבוק של יד לאחים, ואם מישהו עשה 'לייק' אני דורש ממנו שיעשה 'דיסלייק' מיד!!" זוכרים?? לא זוכרים?? גם אנחנו לא. כנראה שזה קרה באותו עולם דמיוני בו ישנם דפי פייסבוק "פופולריים" עם 300 לייקים...;) חיים בסרט כבר אמרנו?

מעוניינים לעקוב אחרי דף פייסבוק באמת פופולרי? לעמוד הפייסבוק המחודש שלנו יש כבר למעלה מ-10,000 עוקבים ישראלים!

עשו לנו לייק גם:

www.iGod.co.il/facebook

כתי?

על מנת לחדד את המאפיינים הכיתתיים של אחיינו החרדים, ניתן להשוותם אל כת אחרת, רחוקה מהם פיזית אלפי קילומטרים, אך קרובה אליהם עד מאוד בלא מעט חובנים אחרים. ייתכן והטבלה הבאה תסייע לחדד את המקבילות בין שתי הכתות:

החרדים

האמיש (Amish)

חיים בשכונות או יישובים נפרדים וסגורים	חיים באזורים סגורים ונפרדים, בעיקר בפנסילבניה ואינדיאנה	חתגוררים בגטו
נבדל מהאוכלוסייה הכללית	נבדל מהאוכלוסייה הכללית	חראה חיצוני שונה
תנ"כיים	תנ"כיים	שמות (בנים ובנות)
שחור-לבן, כובע וזקן	שחור-לבן, כובע וזקן	לבוש, פנים וראש (גברים) ¹
חצאיות וכיסוי ראש/פאה נוכרית לנשואות	חצאיות וכיסוי ראש לנשואות	לבוש וראש (נשים)
קיים, כלפי נשים	קיים, כלפי נשים	איסור נגיעה
גיל צעיר, שידוך, רק בין חברי הכת	גיל צעיר, רק בין חברי הכת	נישואין
מעודדים ילדים רבים (6.7 ילדים למשפחה בממוצע)	מעודדים ילדים רבים (7 ילדים בממוצע למשפחה)	ילודה
יידיש	גרמנית פנסילבנית (Pennsylvania Dutch)	שפה נבדלת
איסור על שימוש בטלוויזיה, במחשב וכו' בבתים הפרטיים	איסור על שימוש בטלוויזיה, במחשב וכו' בבתים הפרטיים	יחס לטכנולוגיה
ספר תפילה מיוחד	ספר תפילה מיוחד	תפילה
תנ"ך וכתבים פנימיים (ספרות חז"ל)	תנ"ך וכתבים פנימיים (מכתבי המייסד)	ספרות קודש
שלטון של אדמו"ר ורבני הקהילה	שלטון של זקני הקהילה	שררה
לא לפי התנ"ך, אלא על-פי תושב"ע של הרבנים	לא לפי התנ"ך, אלא על-פי תושב"ע של הזקנים	הלכה לחעשה
קיימים, כתגובה לחוסר ציות	קיימים (Shunning), כתגובה לחוסר ציות ²	נידוי וחרמות
סממנים מזרח אירופיים מהמאה ה-19	סממנים מזרח אירופיים מהמאה ה-18	תרבות
עוין	עוין	יחס לתרבות החודרנית

1 הקטע הבא ממחיש את הנקודה הזו באופן סאטירי: www.youtube.com/watch?v=pEAXGY_HFU0
 2 דוקו החושף השלכות של אי-ציות לזקני האמיש: www.youtube.com/watch?v=jp_dWkwwyT4

חידת הכיפה

**שמחנו לקרוא כי יד לאחים מודים בפה מלא
כי מצוות כיסוי הראש לגברים ולנשים אינה
מופיעה בתורה ולו אף ברמז. (גיליון "מחפשים 5", עמ' 24)**

עם-זאת, חבל שהם לא הלכו צעד אחד קדימה והודו כי ההלכה המחייבת כיסוי ראש (ונשענת על הבבלי, קידושין ל"א ע"א) איננה אלא הוספה שהמציאו הרבנים, כחלק מהתושב"ע.

למעשה, החיוב של גברים ללכת עם כיסוי ראש הוא מאוחר אפילו יחסית למסורת חז"ל; מדרש עתיק חושף מציאות שונה לגמרי מזו אליה הורגלנו עתה:

"מפני מה האיש יוצא ראשו מגולה והאשה ראשה מכוסה? אמר להן [למה הדבר דומה:] לאחד שעבר עבירה והוא מתבייש מבני אדם; לפיכך יוצאת [האישה] וראשה מכוסה" (מדרש בראשית רבה, י"ז).

שימו לב, ממדרש זה ניתן ללמוד כמה דברים מעניינים:

1. הגבר אינו יוצא מביתו בכיסוי ראש.
2. רק האישה חייבת בכיסוי ראש.
3. היא חייבת בכך עקב חטאה ומפאת הבושה.

מדרש נוסף בנושא מגלה כי לא זו בלבד שמדובר במסורת מאוחרת, אלא שחבישת הכיפה נתפסה כסוג של קמיע לפני שהפכה למנהג נפוץ:

במסכת שבת (קנ"ו ע"ב), מסופר שהחוזים בכוכבים אמרו לאימו של רב נחמן בר יצחק בעודו תינוק, כי על פי חכמת המזלות ברור להם לגמרי כי בנה עתיד להיות גנב. כדי למנוע זאת, הדריכה האם את בנה שיקפיד לחבוש כיפה לראשו. רב נחמן לא ידע מדוע הקפידה אמו על כיסוי ראשו, עד שפעם אחת נפל הכיסוי מראשו, הרים את עיניו וראה אשכול תמרים בדקל; למרות שהדקל לא היה שלו חשק ר' נחמן בתמרים, לא הצליח לגבור על יצרו, טיפס על העץ ונגס בפרי. לאחר שהרגיש את חוזק יצרו לגנוב, הבין ר' נחמן מדוע אימו הקפידה כל כך שיכסה את ראשו תמיד.

מדרשים אלו, מהמאה החמישית לספ' בקירוב, מוכיחים כי מצוות כיסוי הראש לגברים נחקקה בשלב מאוחר אפילו ביחס למסורת החז"לית. המדרשים מודים כי במקור - מדובר במנהג בלבד. וזו, למעשה, דוגמא למאפיין מהותי של התושב"ע; לא רק שהיא לא ניתנה למשה בסיני, אלא שהמדרשים מוכיחים כי מאז יצירתה במאה ה-1 לספ', היא רק הולכת ומתפתחת, הולכת וטופחת וכל מנהג הופך בהדרגה להלכה מחמירה. אין להתפלא אפוא על כך שכיום, כאשר יש לתושב"ע נפח גדול מימיים ותאוצה בת אלפיים שנה, מתקבל הרשם המוטעה לפיו מדובר במשהו עתיק יומין מדקמת דנא. דוגמת חבישת הכיפה איננה אלא דוגמא לכך שההלכה והתושב"ע אינן תורה מסיני כי-אם המצאה מאוחרת של דת הרבנות.

המשימה

אמאליה!
מה זה??

הנה אחד...
ישן וקרוע...
שלא השתמשו
בו מזמן

רק רגע... איפה אני
מוצא תנ"ך בין כל
הספרים המזוירים האלה...

אוקיי... זה הולך להיות קל.
אני פשוט אראה לו את
דבר אלוהים והוא יבין את האמת!

כן מלכי

מלאך נאמן שלי
אני נותן לך
משימה

לך לעקיבה
והראה לו
כיצד לעבוד
אותי באמת

משה ציווה עלינו ללפף רצועות
מעור של חיות סביב היד ועל הראש
והפעם אהדק אותן אפילו יותר חזק!

מצויין!
הכל לפי
התכנית...

הבנתיו! אני חייב
להניח שוב תפילין!

מה זה,
מה כתוב פה?

אבוי לי...
כטח עשיתי טעות
ואלוקים רוצה
ללמד אותי משהו

ישעיהו
כ"ט: י"ג
בפיו ובשפתיו
כבדוני, ולבו
רחק ממני
ותהי יראתם
אתי, מצות
אנשים מלמדה,
העם הזה,
יאמר אדני,
יען כי נגש
העם הזה,

זה המזוזה...?

יופי...
הוא אני חושב
הבין

משה ציווה עלינו לשים מזוזה ולנשק אותה
וכנראה שהבוקר שכחתי לעשות את זה...

אוקיי הבנתיו!
טעיתי טעות חמורה!

זה יותר קשה ממה שחשבתי...
אני חייב להרעיד פה את העסק!

טוב!! אני מבטיח
להחליף את הכיפה
לאחת יותר גדולה!

לא לא

באתי להגיד לך שאתה לא צריך את כל
המצוות האלו כדי לשמח את אלוהים.
הוא רוצה שתאהב אותו בכל לבבך
ושעשה לכבודו דברים מהלב.
לא רק כי כתוב באיזה ספר, כמו רובוט...

עקיבאו עקיבאו הקשב אליי!
באתי בשליחות אלוהים להראות לך
כיצד לעבוד אותו ברוח ובאמת!

אני רואה
שאין לי
ברירה אחרת...

אצטרך
לחשוף את
עצמי

אני הולך להתייעץ
על זה עם הרב

וכל מה שהוא
יביד לי
אני אעשהו

איי... נגש העם הזה,
בפיו ובשפתיו כבדוני, ולבו רחוק ממני
ותהי יראתם אתי, מצות אנשים מלמדה

מה שאתה אומר
נשמע מאוד הגיוני

אני...

זו זה!
זה קורה...

www

iGod.co.il

כל התשובות לשאלות הנפוצות

באתר חדש

אמונה באור המדע

